

O lidském magnetismu

jeho
účincích, jevech a léčbě.

Jasně a populární popsání
cizích sil a jich použití.

Trojřvazk. díla: „Plnost života“
část III.
s četnými obrázky.

II. VYDÁNÍ.

Dle různých pramenů a vlastní zkušenosti zpracoval Sezemský Karel.

Nákladem knihovny „Nové Směry“ v Nové Pace
1919. — Knihtiskárna L. A. Riedla v Nové Pace.

Úvod.

V prvé části tohoto trojcelku podali jsme čtenáři důkaz, že myšlenky jsou síly a že nejsou ničím jiným, než obměnou a přeměnou věčné Prasíly, která svou všudypřítomností vše provívá.

V druhé podali jsme mu klíč, pomoci jehož může se o ohromných účincích myšlenkové a životní síly přesvědčiti a otevřít si nový zdroj netušeného dříve poznání.

Konečně tímto III. dílem podáme mu další nezvratný důkaz, že tato životní síla ze všeho vyzařuje, vše proniká a její proměnou tvoří tisíce změn a proměn, jak v životě jedince, celých národů, tak i v celé přírodě a kosmu.

Čtenář řídě se danými pokyny, může ji ovládnouti k vlastnímu blahu, k radosti jiných, k pozeňování a dobrodiní jiných uplatnění a tím státi se užitečnou částí při velikém díle nekonečného stvoření.

A kdyby jen jedinou slzu trpícího smyl a usušil za pomoci poznání z tohoto trojcelku, vyplnila by tato kniha svého úkolu.

Doufáme však, že právě tak, jak mnozí byli vděční za vydání I. dílu a vyčerpali z něho sílu a klid duše, z II. pak nabyli bohatých vědomostí a prospěli tím valně i jiným, tak že i tento dílec prospěje jim k úplnému dosažení míru a štěstí, což jim z hloubí srdce přeje

autor.

boyl)

Vstup.

V bohaté, nekonečné přírodě je vše řízeno a promítáno sebevědomou životní silou, vše je ovládáno, vše promítáno životem, a i tam, kde domníváme se, že vládne smrt a zničení, poznáváme později, že tomu tak není, že ve všem pouhá proměna, pouhý přechod z jednoho stavu života do stavu jiného.

Vše, co stojí, je mrtvé a se nehýbe, nežije jen zdánlivě; stagnace a odpočinek jsou jen dočasnými zjevy života a v utajeném stavu již probouzí se uvnitř skrytá síla, k novému, mocnému projevu budoucího jevu. Smrti není — *zničení praprotku vůbec nestává!*

Jenom dotud, pokud životní princip zaujímá nejnižší stupeň svého časného bytí, v hrubé hmotě a v silách zde se projevujících, není si vědom svého určení a svého bytí.

Již ve zvířeti a v rostlinstvu počíná se budit a nabývá svého dočasného cíle, v člověku přichází k úplnému sebepoznání a sebeurčení. Čím více si uvědomuje svůj stav, čím více nabývá rozhledu ve svém okruhu působnosti, tím více rostou křídla jeho ducha a tím více mohutní i sám v sobě, slučuje se stále více a více s mocnějšími prvky nejvyššího celku a proniká i ovládá vše pod sebou stojící.

Síly a živly hmotné přírody, kterou dříve sama oživovala, jsou jí nyní podrobeny, vše jí musí sloužiti k trvalému blahu a slouží vždy dle toho, jak dovedla se vpravit do nového svého určení a sjednotit se zákonem a pořádkem zde vládnoucím.

Je tudíž nemoc, žal, utrpení a trýzeň každá vyloučena tam, kde člověk zaujal vůči přírodě své pravé stanovisko a nepůsobí rušivě na zákon celku.

Jak daleko vzdáleno je lidstvo nynější tohoto svého určení, tolik mu bude trpěti, mnoho-li mu schází, aby vyrovnalo tento nesoulad.

Pomocné ruky k tomuto dílu podává mu ochotně příroda vždy sama, ať je již pod jakýmkoli názvem: světla, tepla, elektřiny, magnetismu atd., všechny zde byly již od pravěku a čekaly jen na svou dobu, by vykonaly svého poslání a úkolu. Řekněme prostěji: všechny jsou obměnou jediné Prasíly, právě tak, jako všechny hmoty jsou obměnou jediné Pralátky.

Nad nimi vládne člověk — duch a Bůh. Člověk v hmotném světě, duch v hmotném, astrálním a duchovním světě, Bůh v božské pláni ovládá vše. Jsou tudíž síly všechny jen částíčkou Prasíly a jména k jich proměnám dal člověk sám, by dovedl rozlišovat dojmy, kterými naň zde působí.

Toho si budme stále pamětlivi a považujme sílu z nás vyzařující, sílu magnetickou, o které tuto jednáme za jeden z projevů původní Prasíly.

Z PRVÝCH DOB MAGNETISMU.

MESMER A JEHO OBJEV.

F. A. MESMER.

Od svých nenáviděn (jsa lékař, od lékařů stihán), od mnohých posmíván, celku nadmiru prospěl.

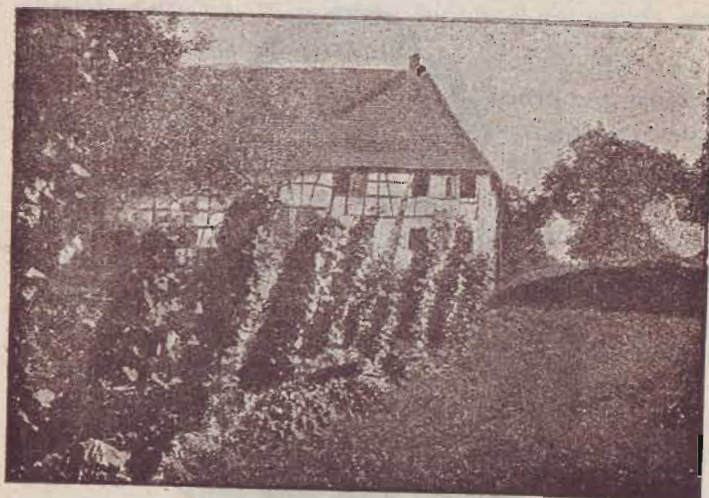
Ta slova možno směle též o Mesmerovi říci, jako o mnohých, jež stáli v řadách objevitelů dobré věci.

Frid. Anton Mesmer, jehož podobiznu vpředu přinášíme, byl prvním, který znovu zvedl ztracenou nit a objevil možnost léčit bez léku, pomocí skryté síly v člověku, kterou nazval *magnetismem*.

Mesmer narodil se v Yznaku na Bodamském jezeře u Rudolfszeldu dne 23. května roku 1734, nedaleko Kostnice, kde jeho otec byl arcibiskupským lesníkem.

Jsa ponejvíce ponechán sám sobě, prožíval své mládí nejvíce ve volné přírodě, kde bylo na něm již z dětství pozorovati badavého a myslivého ducha.

Mesmerův rodný domek.

Zde, uprostřed nádherné přírody čerpal mnoho nových myšlenek a sledoval živly i na prameny vodní bohatou krajinu, kde dobře znal každý kámen, strom i les.

Když mu bylo 8 roků, a poněvadž rodiče byli méně zámožní, byl dán do klášterní školy, by naučil se hudbě

a latině, takže ve svém 12. roce měl již za sebou dva kláštery.

Ve svém 16. roce (1730) jsa určen pro kněžský stav a opatřen stipendiem, byl vypraven na další studia do Dilingu (Švýcarsko), by studoval bohosloví a dušezpyt u tamních jezuitů.

Zde to bylo, co poprvé setkal se ve svém životě s jistým, vysoce postaveným a vzdělaným mužem, který, shledav v nadaném mladíku bystrého ducha, byl mu nápomocen k vyšším studiím počtářským a v učení se cizím jazykům.

Počtářství a dušezpyt to byly, co mladého Mesmera nanejvýš upoutaly; když pak vypršela jeho doba a s ní i stipendium a mladý muž měl nastoupit kněžství, tu neuspokojen ve svých snahách, rozhodl se, že bude studovat dále právnictví; opustil Diling a odebral se do Vídně.

Zde nastala pro nadějného jinocha krutá doba; odkázán úplně sám na sebe a nemaje žádných přátel, poznal brzo, že dráha, jím volená, nepřinesla by mu kýženého výsledku, proto v brzké změnil svůj plán a jal se studovati lékařství.

Po celý tento čas, ode dne, kdy opustil bohosloví, až do svého 30. roku, kdy byl na lékaře promován, živil se úplně sám vyučováním jiných a dáváním hodin v počtářství a fysice.

Kdyby se byl Mesmer narodil o několik století dříve a předložil tenkrát svou soustavu a na jejím základě vyléčil některé lidi, podle mínění nevyléčitelné — byl by býval nepochybně upálen, jako mnoho čarodějů a čarodějnic oné doby. Kdyby se mu však bylo podařilo přemoci nevědomost časů tehdejších, byl by

mnohé zachránil od hranice. Ale možná, že právě ke svému štěstí Mesmer narodil se teprve r. 1736.

Studovav vážně v Německu a zasvětiv se lékařství, začal se hotoviti k učené rozpravě, dissertaci.

Vybrati dissertaci v Německu, nebylo snadno. Na ní mnohdy závisela celá budoucnost lékaře.

Látku ke své dissertaci našel na nebesích a nazval ji: „*O vlivu planet.*“

Když tato látka vešla do známosti, ozval se všeobecný pokřik:

„O vlivu planet! O čem chce nám tu povídati ten mladý blouzní! Patrně se domnívá, že žijeme ještě v šestnáctém století! . . .“

„Jest to nepochybně nějaký blázen. Planety měly špatný vliv na jeho mozek.“

Avšak v krátké době přešli od pouhých úsměšků k tuhým sporům. Nad Mesmerem již se nesmáli, ale snažili se jej vyvrátiti.

Nejjasnější hvězdy lékařské vědy v Německu, Höck, tělesný lékař Marie Terezie a P. Hell, lékař a jesuita, spojili se proti Mesmerovi, nazývajíce jej blouznivcem, všemožným způsobem jej pomlouvajíce a pronásledujícíce.

A co odvážného řekl Mesmer ve své dissertaci?

Chtěl jen dokázati, že neběská tělesa toutéž silou, kteráž tvoří vzájemnou jich přitažlivost, mají vliv i na živočišné organismy, dospěl k myšlence, že fluid, naplňující vesmír a vnikající ve všechna těla, může býti přenesen pomocí přirozeného vodiče, magnetu, do nervové soustavy, nejněžnější a nejcitlivější to část živočišného organismu.

Odtud k životnímu magnetismu byl jen jediný krok a náhoda záhy pomohla Mesmerovi, aby jej učinil.

Mesmer při svých pokusech používal ocelové namagnetisované tyčinky, kterouž činil tahy ve vzduchu před nemocným, občas chorobného místa se dotýkaje.

Jedenkrátě při takovém pokusu vypadla mu hůlka z unavené ruky a on pokračoval v magnetisování toliko prostřednictvím obou rukou. A dávno očekávaný výsledek se ihned dostavil.

Existence životního magnetismu byla dokázána!

Mesmerovi byla třicet tři léta, když donucen jsa pronásledováním svých nepřátel opustiti Vídeň; rozhodl se cestovati, aby našel útulek pro svou nauku. S hůlí v ruce a s nepatrným rancem pustil se na cestu, jsa pln nadějí a snů o příštích svých úspěších. Nemaje plánu určitého, potuloval se nazdařbůh, zdržoval se ve městech, kteráž nejvíce se mu líbila a přemýšleje, trávil tam celé dny. Uslyšel-li o nějakém nemocném, šel k němu a nabídl se, že jej bude léčiti. Tak ztrávil léto r. 1769, každým dnem zdokonaluje a doplňuje svou soustavu.

Listí již sežloutlo a zima se přibížila; mrazilo a hmotné prostředky mu docházely. Mesmer musil se zřici kočovného svého života a odhodlal se usídliti se v některém městě, kdež by mohl se obírat obyčejnou lékařskou praxí.

Šel se směrem ke Kodani, kamž i přibyl v zimě r. 1770. Vybral si hlavní město Dánska, snad proto, že v té době byl ministrem krále Kristiana VII. doktor Struensee. Když nauka Mesmerova vešla ve známost, ukázal se býti rozhodným jejím odpůrcem, ale záhy na to umkl. Možná že Mesmer potají doufal nalézt podporu v tomto lékaři, jenž se byl stal ministrem.

Mesmer však dlouho v Kodani nezůstal a vrátil se do Německa, odkudž záhy odebral se do Francie, kde nauka jeho byla již známa a nadělala mnoho hluku.

Mesmer vůči kočujícímu svému životu měl již přívržence; nauka jeho našla své stoupence v Německu, Prusku, v některých severních knížectvích a ve Francii, kamž se i odebral. Zde zpočátku setkal se s jakýms takýms odporem vůči svému učení, tak jako ve Vídni.

Francouzská lékařská akademie rozhodně zavrhl magnetismus jako léčebný prostředek; vzdor tomu ale Mesmer stal se známým a jméno německého lékaře letělo od úst k ústům.

Dodělal se toho, že akademie zvolila komisi z lékařů a členů akademie věd, kteráž měla soustavu jeho prozkoumat. Úsudek této komise vyzněl však pro magnetismus nepříznivě, byť i několik učenců vyslovilo se ve prospěch Mesmera.

Následoval úřední zákaz, kterýž Mesmerovi zapověděl magnetismem léčit. Co však zákaz ten způsobil? Způsobil tolik, že Mesmer byl přímo zasypáván přihláškami nemocných, žádajících si léčení býti magnetismem.

Za krátký čas vůči mocnému odporu Mesmer dopracoval se povolení, že směl otevřít kurs magnetismu. Jeho posluchárna byla přeplněna posluchači náležejícími lepším třídám společnosti a mezi nimi bylo i několik lékařů. Mesmer přednášel, a byl pozorně poslouchán.

Magnetismus přestal kočovati. Mesmer založil školu.

Jestliže protivníci Mesmerovi prohlašovali téhož za podvodníka, nelze částečně nepřiznati, že způsoby, jichž při pokusech užíval a nářadí sloužící k tomu, aby nemocným dodalo magnetického proudu, dávaly jim jakési právo na onen přísudek.

Ale vejděmež do kabinetu německého doktora a prohlédněmež, co tam činí a hned nám bude možno utvořit si úsudek o jeho zasedáních.

Vchází nemocný, jenž chce na sobě zakusiti vliv magnetismu, vyzkoumati blahodárny účinek fluidů.

„Posadte se,“ vybízí jej lékař. Nemocný běže židli a usedá, kde mu napadlo. „Tam ne,“ pokračuje lékař. Posadte se zde, směrem k severnímu pólu.“

Udivený nemocný se podrobuje. Usedá na vykázané místo, jsa jist, že nyní bude to již dobře.

„Vstaňte!“ ozývá se nový rozkaz.

Doktor běže stolicí a přenáší ji na protější konec pokoje.

„Posadte se zde směrem k jižnímu pólu. Nyní mohu započít.“

A Mesmer běže svou hůlku — ocelovou, železnou nebo skleněnou — obrací ji hrotitým koncem k nemocnému a koná ji rozmanité obraty, sloužící arcí k rozmnožení magnetického proudu, ale přítomným může se zdáti nějakým zaklínačem anebo středověkým čarodějem. Ale v kabinetě magnetisérově shromaždilo se již několik klientů a vy myslíte, že nebude mu možno všecky obsloužiti a že ti, kdož poslední přišli, budou musiti příliš dlouho čekati, prve než řada na ně dojde a než se tak stane, ježto Mesmer, již dávno bude unaven a vysílen. Ale nikoliv! Nyní upotřebí své magnetické kádě, s jejímž zařízením třeba jest se nám seznámiti.

Vidíte ohromnou tu kád?

Podíváme se, co v ní jest.

Nic zvláštního! Kousky železa, skla, jakési trávy. Všechno to jest ve vodě . . . Co to znamená?

Toť znamenitá kád Mesmerova. Nalézající se v ní železo, sklo a tráva jsou jednotlivě pečlivě magnetisovány.

Povšimněme si nyní železného kopí, připevněného uprostřed kádi. Pomocí tohoto kopí, často namagneti-

sovaného Mesmer obnovuje zásobu proudu, nezbytnou k nasycení kádi.

Nemocní vcházejí všichni najednou do pokoje a ihned uvidíme, k čemu tato kád slouží.

„Kde pocítujete bolest?“ táže se magnetisér, obračeje se k nemocnému.

„V žaludku.“

„Dobrá! . . . Postavte se sem.“

Přivádí jej ke kádi, bere železnou, pod pravým úhlem zahnutou tyčku, jejíž přiostržený konec přikládá k místu nemocnému a druhý spouští dolů do vody.

„A co vás bolí?“ táže se doktor druhého nemocného.

„Noha.“

Mesmer bere druhou tyčku, přikládá její ostří k noze a druhý konec spouští do vody. Podobně učiní i ostatním nemocným. Kád jest jimi se všech stran obklopena; magnetický proud účinkuje současně na všechny nemocné.

Uvidíme, jaký bude výsledek!

Kdosi vykřikl a jeden z pacientů padá na podlahu! Jest to první účinek.

„Tím lépe,“ praví Mesmer. „Podobné krise vedou u mnohých nemocných k uzdravení.“

A opravdu nemocní, kteří právě byli obklopovali kád, odcházejí od doktora ne-li úplně uzdraveni, tedy aspoň s pocitem úplného uzdravení.

Někdy Mesmer, přesvědčen jsa, že hudba, povzbuzujíc nervy, může spolupůsobiti k rychlejšímu vzbuzení proudu, ušedá k nemalému podivu nemocných k pianu a hraje.

Což divného, že za takovýchto okolností nepřátelé magnetismu i vůči zdařilým výsledkům Mesmerova

léčení a možná, že právě pro tyto úspěchy, prohlásili jej za podvodníka.

V době té neznali ještě magnetického somnambulismu a byt by se i podobné případy vyskytovaly — nikdo nepokoušel se z nich těžiti, jak dalo se později. Magnetismu bylo upotřebováno jen jako léčivého prostředku. Léčili magnetismem, bezprostředně magnetisérem předávaným nemocnému. Magnetisér přicházel k nemocnému s pevným úmyslem jej vyléčiti, nebo aspoň ulehčiti mu v jeho utrpení. Za tím účelem jej magnetisoval a to mnohdy s takovou trpělivostí a sebezapřením, že jevil se jako misionář zdraví, vzbuzuje obdiv svým sebezapřením, podobně jako misionář náboženství uvádějí život svůj v nebezpečí, aby kázali pravdu uprostřed divochů. Magnetisér soustřeďoval veškerou svou pozornost na nemocné místo a pomocí proudu snažil se odvléci nemoc, takorba ji přemístí, aby posléze ji vyhnal a zničil.

Spravedlnost vyžaduje, abychom doložili, že magnetiséři začasťe došli svých cílů a vše, co psalo se pro životní magnetismus i proti němu, svědčí o pozoruhodných případech vyléčení pomocí pouhého magnetismu bez upotřebení jakýchkoliv léků — a bez spolupůsobení lékaře.

„Magnetismus jest velkolepým léčivým prostředkem!“ volali nadšenci. „Magnetismus vyléčí radikálně!“

„Jest-li vyléčí, vyléčí jen zdánlivě,“ namítali protivníci, tvrdíce, že v dotýčných případech nemoci ani neubýlo a že nemocný jen se domníval býti nemocen. Z toho vycházejíce, pravili:

„Vy jste nemoc nevléčili, nýbrž vyléčili jste jen chorobnou představu, kteráž v nemoc věřila.“

Zatím nemocný, nemaje na těchto sporech účasti, zbaviv se své nemoci, pobíhal vesele po světě, místo aby sténal na svém lůžku těšil se znamenité chuti, zapomněl na dietu a blahoslavl magnetismus, jehož vřelým stal se přívržencem.

Každý nový objev při svých počátcích má vřelé své stoupence i kruté odpůrce.

Když po několikerém zdařilém vyléčení magnetismem ve společnosti povstalo mocné hnutí v jeho prospěch, nepřátelský tábor upadl v rozechvění. Zpočátku ozývalo se temné reptání, později i hlasitý křik:

„Co to? Aby člověk vystudoval medicínu a nabyl práva léčit, jest třeba desíleté pilné práce. Aby získal si název lékaře a nabyl doktorského diplomu, k tomu třeba jest ohromné ztráty času a peněz. A tu pojednou tento diplom, tak draze nabytý, stává se mrtvou písmenou! . . . A každý poběhlík bez všeho diplomu, nazývá se magnetisérem, osměluje se léčit nemocných a — ubíratí lékařům pacienty. Léčí jen silou své vůle, pomocí směšných pohybů, bez receptů, beze všech léků! Co se stane s lékaři a lékárnami?“

Ale vůči podobnému pokřiku nejtihodnější a všemi vážení lidé, praví lidumilové, v jichž čelo třeba postaviti markýza Puiségura, očekávající od magnetismu největších dobrodiní pro lidstvo, stali se pravými apoštoly nového učení a věnovali se mu tělem i duší beze všech cílů osobních.

Protivníci magnetismu nepopírali jeho vliv na lidské ústroje, nýbrž jeho léčivé vlastnosti.

Za důkaz toho může již sloužiti to, že totiž protivníci poukazovali na příklady životního magnetismu ve světě antickém a popírali, že jej Mesmer byl objevil. Což Sokrates — pravili — tento největší řecký

filosof, nebyl podroben extasím, jež mnohdy trvaly i několik dní? Což neměl daru prorockého? Což nepředvídal budoucnost? Zdaž on první nepředpověděl pád pohanství a zdaž on prvý nepoznal pravého Boha? Somnambulická krise — magnetický stav!

A prorocství Sibyll a Pythií ve starých chrámech, sny proroků a augurů? A židovská prorocství?

Somnambulický magnetismus!

Extase fakirů a bonzů? Vidění dervišů?

Magnetický stav!

A svatomedardští konvulsionisté? A stav Tomáše Akvinského a mnohých jiných, kteříž ztratili citlivost, schopnost pocítování?

Magnetismus! Opět magnetismus!

A stav ducha prorokujících kněží, jež Plutarch a jiní spisovatelé starého světa nazvali šílenstvím?

Somnambulismus!

Vidění a exaltace Johany d'Arc (Panny Orleánské) — taktéž somnambulismus!

Co nám to povídáte pane Mesmere, o svém domnělém objevení! — pokračují titěž jeho protivníci ve svých námitkách, — vždyť nemáte ani práva říci, že myšlenka použití magnetismu k léčení nemocných, náleží vám prvému!

Vzpomeňme jen na Apollona Tyanského, kterýž vymítal ďábly doteknutím, ba i pouhým slovem.

Což to není magnetismus?

O čem mluví Homér v Odyssei, když vypráví o raněném Odyseovi, vyléčeném magnetickými slovy, pronesenými nad jeho ranou, kteráž ihned se zavřela a krvácení ustalo?

O magnetismu!

Jaká to byla kouzla, jimiž dle slov Apulea, zařikával nemoci?

Magnetismus!

A králové francouzští, potomci Ludvíka Svatého, uzdravující v den své korunovace nemocné pouhým vložním svých rukou?

Magnetismus! Magnetismus — opět a opět magnetismus!!

Magnetismus může při příležitosti býti klíčem ku odhalení mnohých a mnohých tajemství. Magnetismem možno se pokusiti o vysvětlení středověkého čarodějnictví. Jest velice pravděpodobno, že mnohé tajemství čarodějů a čarodějnic spočívá v jich známostech o vlivu magnetickém.

Opět tedy magnetismus!

Gassner a jeho léčení.

Není nezajímavo sledovat, že právě v té asi době co Mesmer studoval na kněžství u jesuitů v Dilingách, vystudoval současně u jesuitů v Praze na kněžství *Jan Josef Gassner*, narozený dne 20. srpna 1727 v Bludence, zemřel 4. dubna 1789 v Bendorfu.

Gassner, jsa venkovským farářem, onemocněl a tu přemýšleje o své chorobě, přišel asi k tomu názoru, že příčinou všech nemocí je *ďábel* a že vyhnáním jeho z těla nemocného, toto se uzdraví samo sebou a měl do jisté míry pravdu, neboť Kristus také vymítal ďáblы a léčil také nemocné a mimo to je mnoho nemocí, jež povstávají posedlostí cizích duchů jako padoucnice, šílenství a posedlost jsou toho následky. Gassner tímto způsobem působil sám na sebe a také se skutečně uzdravil.

Po svém vyléčení pak nelenil a jal se pomocí zařikávání a *zaklínání „ďábla“* léčiti své osadníky i cizí, kteří se k němu začali hrnouti a to vesměs s nemalým zdarem.

Tím Gassner na sebe upoutal nemálo širší pozornost a že skutečně uzdravoval, je důkazem protokol podepsaný 15 lékaři, knížetem Hohenlohem-Waldenburgem, vévodou Württenberským, biskupem Freisingenským a 32 hrabaty a barony.

Gassner léčí nemocné.

Protokol svědčí o tom, že Gassner léčil a uzdravoval pouhým exorcismem (zařikáváním, vkládáním rukou a modlitbou), nepoužívaje medikamentů.

Gassner neměl ani tušení o magnetismu a nevěděl tudíž, že svým vymítáním ďábla a svými vztaženými rukama provádí praxi magnetisérskou, že provádí hypnosu tím, když je nechal hleděti na křížek a sugeroval je tím, když je přesvědčoval a domlouval jim o uzdravení.

Úspěchy jeho byly veliké a tento exorcismus počal se silně šířiti, když Mesmer se svým učením o přírodním magnetismu vystoupil již na veřejnost.

Bylo to v roce 1775, kdy Mesmer na radu Mnichovské akademie byl tehdejším knížetem Josefem Maxmilianem pozván, by své dobrozdání pronesl o Gassnerově zázračné léčbě, která netušených rozměrů a přívrženců v Německu nabývala.

Mesmerovi přálo štěstí, když při své návštěvě v Mnichově vyléčil jednoho dosti těžce nemocného knížete a proveda několik zdařilých pokusů, dokázal přítomným, že zjevy tyto nelze přičítati ani nijakým kouzlům nebo ďábelstvím, též nijakým zázrakům, nýbrž čistě silám přírodním.

Následkem toho byl Gassnerův exorcismus v Bavorsích zakázán a jeho přívrženci pronásledováni. Mesmer pak přijat za člena Mnichovské akademie. Měl ovšem o jeden celý tábor nepřátel proti sobě více. Mesmer však statečně odolal všem překážkám až na konec slavně zvítězil.

Léčení Puisegurovo.

Markýz Puisegur, prostudovav kursy Mesmerovy, stal se jedním z nejpřesvědčenějších jeho stoupenců. Proniknut jsa touhou po dobru, odebral se na svůj statek s pevným úmyslem léčiti magnetismem okolní sedláky.

Především oznámil jim aby nemocní chodili k němu, že se postará o jich vyléčení a učiní tak zdarma.

Ačkoliv sedláci z počátku příliš nedůvěřovali léčebné schopnosti markýzově, přece jen znajíce neskonale dobrotu, s radostí přijali jeho předběžné oznámení, jsouce ujištění, nebudou-li vyléčení, že aspoň obdrží peněžní výpomoc.

To přineslo markýzi Puisegurovi širokou praxi.

Do zámku chodili chromí, zimníci a padoucníci stížení a brána zámku ochotně se před nimi otvírala.

Každému z příchozích vrátník opakoval jednu a tutéž větu: „Hned vás ohlásím panu markýzovi. Jděte do parku a čekejte naň pod vazem.“

Udivení sedláci nevěděli, jak si ta slova vysvětliti, obávající se, že s nimi jen tak si zahrává. Ale v tom již přicházel sám markýz, by je dovedl na naznačené místo.

Dotázav se cestou každého na jeho nemoc, markýz přivedl nemocné na velký palouk v parku, uprostřed něhož rostl mohutný strom. Zde se markýz zastavil a poručil jednomu z nemocných, aby usedl pod strom.

„Co nyní pocituješ?“ tázal se markýz po chvíli toho, kterýž seděl pod stromem.

„Jakési osvěžení pane markýzi“

„A tvé bolesti?“

„Bolesti již tak nepocituji a jest mi jaksí lehčeji.“

V tom již oči nemocného zavřely se samy sebou a on všecek jakoby ztuhl a umkl. — Usnul.

Jakým kouzelným stromem byl mohutný tento vaz? Strom tento byl *magnetisován*. Svědkové nenadálého snu svého soudruha udiveně stáli kolem a markýz s plamenným pohledem a s tváří, nadšením oduševněnou, zvolal:

„Ó čarovný strome! Dosáhl jsem čeho jsem chtěl. Mesmer má pravdu. Stromy jsou výtečnými vodiči magnetismu!“

Markýz přistoupil ke spícímu, učinil nad ním několik zpátečních tahů a rychle jej probudil.

„Jak se jmenuješ?“ tázal se jej.

„Viktor Rass,“ odvětil sedlák.

„Výborně. Na shledanou! Ručím za tvé uzdravení!“

Pak podrobil i ostatní nemocné, jež podlehli magnetickému působení onoho stromu. Na některých ukázal se vliv blahodárný, na jiných — žádný.

Posléze markýz propustil všechny a pozval je, by přišli šestého dne, by léčení bylo obnoveno.

Po celých pět dní každého jitra bylo lze viděti, jak Puisegur ubírá se do parku k pověstnému stromu. Zde objal rukama svýma kmen a podržev jej takto několik minut, odstupoval a rukama svýma vysílal fluid k vrcholu stromu; pak podélnými tahy ve směru hlavních větví převedl proud do koruny; na to obrátil se ke

stromu zády a magnetisoval kolem něho zemi, aby rozšířil proud na jeho kořeny. Posléze přecházel na druhou stranu, magnetisuje i tu tímtež způsobem a věnovav tomuto zaměstnání asi půl hodiny, unaven a spocen vracel se do zámku.

Zahradník, sluhové a vrátný, pozorující toto zábavné, dle jich mínění, zaměstnání svého pána, mohli by podezřívati jej ze šílenství, kdyby jeho dobrota a rozumné jednání po všechen čas tomuto podezření neodporovaly.

Jisto však jest, že zámecké služebnictvo nechápalo význam oněch pohybův, jež markýz činil kolem rozložitého stromu. Doptávali se na toto podivné zaměstnání svých soudruhů a tak po dvou dnech celé městečko a jeho okolí vědělo, že markýz ve svém parku zaklíná velký strom.

Ženy vždy náchylné k víře nadpřirozené, rozhodně se opřely tomu, aby jich mužové zkusili tento způsob léčení.

„V tom je čarodějství! Prostředek to ďábelský. Co by tomu řekl náš kněz, kdyby se dověděl, že jsi se léčil u takového zaklínače byt' to byl i markýz?“

Ulekání sedláci v hloubi své duše sdíleli obavy svých žen, ač se k tomu nepřiznávali — ale kterakž věřiti v čarodějstvo pana markýze a báti se pokárání knězova, když sám zámek často navštěvuje, chodí tam velice rád, má markýze u veliké vážnosti a štědře bývá od něho obdarován almužnou pro chudé své farníky. I vůči vnitřnímu svému neklidu rozhodli se poslechnouti markýze a určitého dne přišli k němu všichni.

Tohoto jitra markýz namagnetisoval strom posledněkrát, vlastoručně ovázal vrch jeho kmene tlustým provazem, k němuž připevnil ještě několik jiných, spa-

dajících až k patě kmene. Učiniv tak, procházel se sem tam paloukem, očekávaje nemocných, kteříž také nemeškali přijíti, ač srdce jim silně tloukla strachem a rozechvěním.

Markýz započal tím, že každému z nich poručil na několik minut přitisknouti se ke kmeni, aby vykonal spojení (raport) a pak chopiti se konce volně visícího provazu, opásati se jím a usednouti pod strom.

Rozumí se, že sedláci nemálo se podivili tomuto rozkazu. Takový způsob léčení zdál se jim býti naprosto směšný, ale z vážnosti k markýzi podrobili se mu a opásavše se provazem, rozsedli se kolem stromu.

Magnetisér čas od času sesíloval a reguloval magnetický účinek, čině to pouhým dotekem stromu na několik minut. Jednoho nebo dva nemocné napadly

dosti silné křeče; markýz odstranil jich od stromu, upokojil je a magnetisoval je dále odděleně stranou.

Po půlhodině zasedání se skončilo a sedláci se rozešli, uznávše, že jim je mnohem lépe a zejména dobře že jim bylo pod stromem.

Jakmile jen byly Puisegurem dosaženy příznivé výsledky a bylo známo, že zázračná tato vyléčení dějí se pomocí magnetisovaného stromu, obavy sedláků zmizely. Jak zpočátku rádi by byli odpírali „tajné medicíně,“ tak po prvních pokusech ukázala se u nich silná touha využítkovati ji pro sebe. Všichni churavci, kolik jich jen v okolí bylo, spěchali k znamenitému vazu zakusiti na sobě čarovného jeho vlivu. I úplně zdraví lidé, nutkáni zvědavostí, snažili se vniknouti do parku, aby se podívali na kouzelný strom, ale nebyli připuštěni.

Léčebná moc onoho pověstného stromu stala se u okolních sedláků předmětem vroucí víry. Špatně by se vedlo tomu, kdo by si byl dovolil usmáti se při vyprávění o neustálých vyléčeních, jichž markýz byl dosáhl pomocí kouzelného stromu. Když ženy, sedíce podvečer před chaloupkami, viděly bodře vracejícího se člověka, nedávno ještě pro nemoc k práci neschopného, ukazovaly naň a pravily hrdě:

„Podívejte se, jak jde dobře — hned je viděti, že byl uzdraven pod markýzovým stromem!“

Čtenář nezapomněl, že při prvním pokuse markýze Puisegura pod stromem mezi jinými nemocnými byl jakýsi Viktor Rass, na němž vliv stromu ukázal se silněji, než na ostatních, takže usnul v přítomnosti magnetiséra, úkazem tím v pravdě nadšeného. Taktéž čtenář nezapomněl, že markýz požádal ho, aby přišel ještě jedenkrát a zaručil se za jeho uzdravení.

Tomuto Viktoru Rassovi bylo souzeno, aby prvý upadl ve stav magnetického somnambulismu; měl dospěti i dále, bylo mu určeno, aby prokrestil cestu všem ostatním jasnovídcům — přítomným i budoucím.

Uvidíte, jakým způsobem dostalo se mu cti, o níž se mu ani nesnilo. Viktor Rass neosmělil se neuposlechnouti svého pána a po několika dnech přišel do zámku. Ale místo toho, aby jej uvedl do parku, markýz zavedl jej do svého kabinetu.

„Posadte se zde, příteli,“ řekl lidumil, ukazuje na křeslo.

Sedláka zmocnily se rozpaky, boje se usednouti. Posléze se upokojil a markýz začal jej magnetisovati.

Výsledek byl týž, jako tenkrát pod stromem: nemocnému záhy se obtěžkala víčka a on upadl v magnetický spánek. Markýz, nepředvídaje ještě všech tajemství skrytých v tomto spánku, považoval jej za užitečný a bál se jej přerušiti. Čekal chvíli trpělivě. Když dle jeho mínění bylo nutno sen přerušiti, zpětnými tahy spícího osvoboditi od proudu, zbudil Viktora a propustil jej domů, přikázav mu, aby přišel zase některého nejbližšího dne.

Při této následující návštěvě Viktor Rass tak rychle usnul, že markýz, kterýž byl sotva učinil několik tahů, ani toho nepozoroval.

„Co pocítujete?“ tázal se Puisegur, ani z daleka se nedomnívaje, že by nemocný spal.

„Trpím strašlivě!“ odpověděl týž jakýmsi podivným hlasem.

Markýz se k němu naklonil, aby jasněji mohl seznati ve tváři nemocného stopy jeho utrpení — a překvapen odskočil. Viktor Rass spal a mluvil, a odpo-

vidal k otázce! Slyšel i vzdor svému spánku?! Jaký to nový div magnetismu?

Tot byly otázky, kteréž sobě kladl užaslý magnetisér. Snažil se pochopiti, proniknouti toto tajemství s nímž po prve se byl setkal.

Po chvíli, ovládnuv se opět a soustřediv svou vůli, přiblížil se k spícímu.

Pokusím se, myslil si. Kdo ví! Magnetismus má nepochybně mnohá ještě tajemství!

Po té pevným hlasem obrátil se ke spícímu subjektu a pravil: „Kde tě bolí?“

Viktor Rass hned neodvětil, váhal a tvář jeho svírala se křečemi.

Magnetisér taje dech, stál mlčky před ním.

„Počkejte!“ odvětil nemocný namáhavě. „Počkejte! Vidím strašlivý zápal v žaludku.“

Markýz byl jako očarován, když Viktor Rass začal popisovati svou nemoc v odborných, téměř technických výrazech. To byl nový, tehdáž ještě nikomu neznámý div: nemocný viděl svou nemoc! Jaký to objev!

To však nebylo ještě vše. Markýz byl na dobré cestě, zcela pochopitelné nadšení nutkalo ho učiniti ještě jeden krok kupředu.

Pokusím se dále! myslil si. Zkusíme štěstí. Kdo ví, zda nebude moci udati prostředek proti své nemoci!

S plameným pohledem položil svou chvějící se ruku na rámě Viktorovo, aby zveličil sílu proudu a tázal se:

„Jsou nějaké prostředky kteréž by mohly vám pomoci?“

„Ano,“ odvětil hned magnetisovaný.

„A jaké? Jmenujte je!“

Viktor Rass úplně zřetelně, přesnými výrazy pokázal na prostředek, kterýž jej vyléčí. Markýz skočil ke stolu, chopil se péra a zapisoval, co nemocný diktoval a po deseti minutách jej probudil.

Rass nepamatoval si ničeho z toho co mluvil ve svém magnetickém spánku. Byl to opět ten bývalý sedlák, mluvící příslušným mu slohem.

Nadšený markýz rozhodl se provésti pokusy až do konce. Ukázal recept lékaři — vyžadovalo to jeho svědomí — a obdržev jeho schválení, započal léčiti Viktora dle vlastního předpisu jeho a po nějakém čase úplně jej vyléčil.

Magnetický somnambulismus promluvil své slovo! — Záhy promluví i druhé a to opět skrze Viktora Rassa. Tento muž byl určen, aby sloužil za nástroj velkých objevů.

Popíšeme nyní jeden případ, abychom seznámili čtenáře s magnetisováním, tehdáž velice rozšířeným. Začasté s úspěchem používali jej první stoupenci Mesmerovi, pročez nepokládáme za zbytečno poskytnouti čtenáři o něm jasný obraz. Pro názornost řekněme, že jsme opět u markýze Puisegura. Tentokráte ne však v zámku, nýbrž v obydlí bohatého statkáře. Celá rodina, otec, matka, bratři, děd — obklopují bledého, nemocného jinocha, ležícího v bezvědomí. Matka tře mu spánky, obnovuje obklady. Ostatní členové rodiny se sklopenými hlavami očekávají okamžiku, kdy trpící procitne.

„Bože, Bože!“ volá otec, a po osmahlých lících řinou se mu slzy — „on se neprobouzí! Jaká strašlivá nemoc, kteráž dva týdny už jej souží a to právě po námluvách se zdravou, hezkou dívkou!“

Při těchto slovech ozval se v koutku hlasitý pláč.

Plakala to, nemohouc se více zdržeti, mladá dívčina, hořem ztrápená nevěsta jinocha, ležícího v mrákotách.

„Ba . . . plač jen!“ řekl otec trhaným hlasem. „Plač, ubohá má dívka, bojím se, že budeš vdovou dříve, nežli . . .“

„Otče nemluvte tak!“ řekl jeden ze synů.

„A jakž jinak mohl bych mluvit? Jest to již dnes po páté, co jest bez sebe. Doktor praví, že určité nějaké nemoci tu není a že tomuto případu naprosto nerozumí. Že jest to oslabení celého ústrojí . . . jakási nepochopitelná slabost, jejíž příčinu nemůže uhodnouti. Uřkli ho snad? Vždyť před čtrnácti dny byl zdrav jako my všichni ostatní. Ach, kdyby bylo možno odnésti jej k markýzovi pod strom!“

„Umlkneš-li pak!?“ řekla matka. „Aby tam snad umřel? Pst! Mlčte! Zdá se, že přichází k sobě.“

A skutečně mladík hluboce vdechl, otevřel oči a bledost jeho poněkud se ztratila.

V tom okamžiku vběhl do světnice udýchaný a všecek spocený výrostek, jeden z braťů nemocného.

„Nenaříkejte!“ zvolal. „Hned sem přijde pan markýz. Myslil jsem si: bratra nelze přenést pod strom, ale nějakým způsobem přece jen jest třeba nabýti magnetismu. I šel jsem tedy k markýzovi. Vyprávěl jsem mu o nemoci bratrově. Vzal hůl a klobouk a jde sem. Běžel jsem seč jsem stačil, abych vás o tom zpravil.“

Za několik minut přišel markýz. Vzáv ruce nemocného do rukou svých a přívětivě s ním rozmlouvaje, pozorně zkoumal nemocného a pak obrátil se k domácím:

„Přatelé,“ řekl. „Velice rád bych magnetisoval tohoto nemocného, ale potřebuji k tomu vaši pomoci;

pouhá vlastní moje síla k tomu nestačí. Magnetisování pozůstává v tom, že se magnetická síla předává tomu, v kom oslábla; a spojíme-li se všichni, zajisté zveličíme onu sílu. Rozumíte?“

Ubozí, prostí lidé byli daleci toho, aby rozuměli. Rozpačitě na se pohlédli a neodvětili ničeho.

„Zkusím vyjádřiti se srozumitelněji,“ pokračoval Puisegur. „Odpovídejte jen k mým otázkám. Především: jste teď právě zdraví?“

„Nu ovšem“ odvětil stařec. „Teď jako vždy jindy naše rodina jest zdravá a doktorů nepotřebujeme. I tento mladík byl vždy zdrav a teprve nedávno onemocněl.“

„Není mi třeba se ptáti — chcete viděti svého nemocného uzdravena?“

„Ovšem pane markýzi.“

„Jsem ujistěn, že každý z vás je ochoten sděliti část svého zdraví s nemocným.“

„Ó, z plna srdce!“ potvrdili všichni přítomní jedním hlasem.

„Dobrá! A toho jest mi právě zapotřebí. Předáte mu část svého zdraví, aniž byste čeho ovšem sami ztratili. Uposlechněte mne a číňte jak vám přikáží.“

Umístil je v polokruhu před ložem nemocného, poručil, aby navzájem se drželi za palec tak, aby ten, kdo seděl po pravé straně jinochově, chopil svou levou rukou jeho ruku pravou a sedící po levé straně svou pravou rukou levou. Samotný magnetisér uzavřel řetěz, umístiv se proti nemocnému mezi dvěma rolníky. Aby soustředil jejich myšlenky, poradil příbuzným, aby utvořivše řetěz, prosili Boha o ulehčení nemocnému a přesvědčiv se, že řetěz nikde není přerušen,

započal činiti tahy. K tomu však bylo třeba povstati, aniž by proud byl přerušen, což způsobil tím, že ruce svých sousedů položil sobě na ramena.

Průběhem celých čtrnácte dní opakoval tyto pokusy, trvající vždy asi hodinu a síly nemocného patrně se vracely.

Rolníci scházeli se na tato zasedání každodenně po ukončení denních prací; markýz přicházel vždy v určitou hodinu s největší přesností.

Za měsíc markýz Puisegur se srdečnou radostí přítomen byl sňatku životu vráceného jinocha s hezkou dívkou, kteráž nyní neplakala, ale vděčně pohlížela na rodinu svého chotě a vroucně děkovala jim za to, že darovali mu část svého zdraví.

Dřívější magnetiséři, zejména před objevy Puisegurovými, jakž jsme výše vylíčili, často používali magnetického řetězu — v těch případech, kdy bylo nutno rozmnožením proudu zesílit magnetický účinek na nemocného.

V následujícím pojednání vrátíme se k historicky věrnému výkladu dalších kroků markýze v oboru somnambulické jasnovidnosti.

Markýz Puisegur, šlechtyn, nezištný stoupenec magnetismu, věnovav se témuž celou duší svou, nemohl neuveřejniti posledních výsledků, jichž byl s Viktorem Rassem docílil. Magnetiséři nadšeně přijali jeho zprávy o novém vítězství drahé jim nauky a rozhodli se zasvětití všechny své síly studování magnetického spánku a somnambulismu. V krátkém čase setkali se se zdarem a mnozí z nich dosáhli těchže výsledků, jako Puisegur. „Ti nemocní, kterým podařilo se upadnouti do somnambulistického stavu,“ — praví jistý spisovatel, v době té o magnetismu píšící — „zakusili

blahodárný jeho vliv a bolesti jejich přestaly. Viděli svou nemoc, popisovali ji a naznačovali léky, kteréž v krátkosti přivedly je k úplnému uzdravení.“

V době té jasnovidnosti nemocných bylo používáno jedině k vlastnímu jich užitku. Nikomu nenapadlo použití této schopnosti k dobru ostatních nemocných.

Bylo známo, že somnambul může viděti svou nemoc, ale viděti cizí, zdálo se býti nemožno.

Puisegurovi záhy se podařilo přesvědčiti se o opaku. Jedenkráte ráno v zámku objevil se Viktor Rass, provázen jsa mladým pastuchou.

Od těch dob, kdy bezděčně pomohl Puisegurovi poznati tajemství somnambulismu, měl volný přístup k markýzi ve dne i v noci. Všechno služebnictvo ho znalo, a vědouc v jakém poměru stojí k sobě, chovalo se k němu přátelsky. Dověděvše se o touze viděti markýze vzdor časné hodině ranní, ihned návštěvu markýzovi oznámili. Markýz vešel do kabinetu, kamž byl uveden Viktor Rass se svým společníkem.

„Odpustte, pane markýzi, že jsem k vám přišel tak brzy,“ promluvil Viktor. „Můj přítel zde, jehož mám velice rád, stůně a zdraví jest mu nevyhnutelné, an prací svou živí starou matku. Přivedl jsem ho k vám, abyste vyléčil jej tak, jako kdysi mne.“

„Řekněte lépe: jako já sám sebe vyléčil,“ přerušil jej Puisegur.

„Odpustte, přišel-li jsem trochu časně. Za hodinu rosa uschne a Mikuláš musí s dobytkem ven. Odpustte.“

„Ve vašem jednání není nic špatného,“ namítl markýz. „K dobrému skutku nižádná hodina není příliš

časná a já nemíním vás pokárati, nýbrž jsem vašemu příchodu velice rád.“

Dotázav se mladého pastýře co nejzevrubněji na nemoc, Puisegur přikročil k magnetisování. Ačkoliv bylo pravidlem magnetisérů odloučiti dle možnosti nemocného ode všeho, co by mohlo poutati jeho pozornost, markýz nedal vzdáliti se Viktoru Rassovi. Považoval jej za povahu příliš magnetickou, než aby mohl vaditi úspěchu zasedání. I usedl tudíž somnambul stranou.

Markýz magnetisoval mladého pastýře celé půl hodiny úplně bezvýsledně. Vůči veškeré soustředěné vůli magnetisérově, vůči síle jeho přesvědčení a vroucímu přání dodělati se zdaru, nový jeho subjekt nepocitoval ni nejmenšího ulehčení, ba naopak se mu zdálo, že bolesti jeho staly se ostřejšími a trapnějšími, nežli byly před započatím zasedání. „Co to znamená?“ myslil si Puisegur. „Což jest povahy naprosto nepodléhající magnetismu? Nikoliv, nepovažuji se ještě za úplně přemoženého. Zítra obnovím zasedání.“

Náhle — kmitla mu hlavou myšlenka: „Zdaliž úspěchu neškodí přítomnost Viktorova?“ Pod vlivem této myšlenky pohlédl na somnambula a ku svému podivení viděl, že ten tvrdě spí; účinek magnetismu přešel patrně na něho.

Nová myšlenka zableskla se magnetiséru, když to pozoroval.

„Což kdybych využítkoval tohoto spánku,“ myslil si, „a použil jej ku zveličení magnetického vlivu na jinocha . . . Možná, že bych pak zvítězil nad jeho odporem.“

A nemeškaje posadil Viktora Rassa podle pastýře, jehož ruku vložil do ruky somnambula a pak znova

započal činiti pásy, když tu pojednou zpozoroval, jak nehybná až dosud tvář somnambula křečovitě sebou trhá.

„Spíte?“ tázal se magnetisér.

„Ano,“ zněla odpověď.

„Co pocítujete?“

„Mám strašlivý pocit. Zdá se mi, že mne cosi bolí, ale současně mi připadá, že nemoc ta jest podle mne . . . dotýká se mne.“

Co to mluví? myslil si překvapený magnetisér. Jest možno, aby somnambul mohl se tak sjednotiti s osobou, která se ho dotýká, aby pocítoval i její bolesti? Ale, tomu-li tak, proč by nebylo mu lze i viděti nemoc této cizí osoby, jako viděl kdysi nemoc svou?

Rozechvěn naději a obavou tázal se přerývaným hlasem:

„Vidíte onu vás se dotýkající nemoc?“

„Nikoliv!“ odvětil Viktor.

Markýz zbledl — tak velice překvapila jej tato odpověď, ale záhy vrátila se mu obvyklá jeho energie.

„Pokuste se viděti ji!“ velel. „Chci, abyste ji viděl!“

Somnambul okamžik váhal; tvář jeho znova ztrnula. Pak promluvil s namáháním:

„Počkejte! Zdá se mi, že vidím — ano — ano, vidím jasně . . .“

A přesnými výrazy popsal nemoc pastýřovu a poukázal, jak ji vyléčiti.

Magnetický somnambulismus promluvil druhé své slovo!

Cesta byla nalezena a otevírala se možnost dalšího zkoumání v oboru magnetismu.

Magnetické vyzařování.

Pravili jsme již vícekrát v našem pojednání v prvních dvou dílech — a nelze nám to s dostatek opakovati — že magnetismus Mesmerův, nervová síla, fluidum, perisprit a konečně Reichenbachův ód, nejsou dohromady nic jiného nežli obměny a proměny jedné jediné Prasíly, která ze všeho svítí, září a vše proniká. Pojmenování věci dali jen různí badatelé, přihlízejíce vždy s osobního stanoviska k věci, s kterého ji za něco nového považovali.

Nejkrásnější pojednání o vyzařování magnetického ódu podává nám Reichenbach ve svých výzkumech, kde praví:

Zkoumáme-li tyto vlastnosti vědeckým způsobem, tu objeví se nám zcela zvláštní věci. Zaopatřte si přirozený krystal, tak velký, jak jen vám možno dostat, položte jej vodorovně přes roh stolu nebo lenochu u židle, tak aby oba konce přesahovaly a přiveďte citlivou osobu k němu s tím rozkazem, aby svou levou ruku, šíří dlaně, zvolna k němu přibližovala na vzdálenost 3, 4 až 10 palců. Nebude to trvat ani 10 vteřin a citlivec vám řekne, že z hořejšího konce krystalu vane proti ruce chladný vánek, kdežto z druhého konce, kterým byl krystal přirostlý, vane vlažný a ne-

příjemný, který za krátkou chvíli pronikne celé rámě a působí naň unavujícím způsobem.

Když toto pozorování jsem po prvé učinil, bylo právě tak nové jako záhadné; nikdo tomu nechtěl věřit. Mezi tím jsem je již s mnoha osobami ve Vidni provedl; ve Francii, Anglii, Škotsku a jinde bylo opakováno a ukázalo se správným. Přidrží-li citlivec svou ruku na jiném místě krystalu, tak pocítí taktéž buď chladný a příjemný, nebo vlažný a odporný pocit, však o mnoho menší, než na obou koncích. Necitlivé osoby nepocítí ničeho. Poněvadž tento dvojí účinek je vyvolán bez doteku krystalu na vzdálenost několika palců a při zvláště citlivých osobách na několik stop, tu dá se předpokládati, že z těchto poloorganických kamenů musí něco vyzařovati, co silozpytně není dosud prozkoumáno a co i když není viditelné, přece svým účinkem na naše tělo dává nám jistoty, že jest. Poněvadž citlivci v tomto směru mnohem více schopni jsou vykonati než jiné osoby, přišel jsem na myšlenku, zda nebyli by schopni tento zvláštní účinek snad při úplné tmě viděti. Abych to vyzkoušel, přinesl jsem za temné noci (r. 1844) velký krystal k citlivé osobě (sl. Anděle Sturmanové). Její lékař, dobře známý profesor Lippich, byl právě přítomen. Připravili jsme ve dvou pokojích úplnou temnotu a do jedné z nich položil jsem krystal, aby nikdo nevěděl kam. Po krátkém prodlení v prvé tmavé místnosti, by zrak přivykl si na temnotu, vedl jsem slečnu do pokoje, kde byl krystal. Uplynul pouze krátký čas, asi čtvrt hodiny, když označeno bylo mi místo, kam tento byl položen, a bylo mi řečeno, že celý předmět jakoby nalézal se v jednom žáru, a z jeho konců šlehají jako ruka dlouhé plameny modravé, které se stále pohybují a nahoře

v jemné mlze se ztrácí, až úplně mizí. Když obrátil jsem krystal, tu viděla z druhého konce tupý, červeno-žlutý plamen se vznášeti. Možno si pomyslit, jakou radostí mne toto objasnění naplnilo, neboť to byl prvý tehdy pokus, ač dnes od té doby již tisícerým způsobem totéž dokázáno a potvrzeno mnoha jinými citlivými osobami.

Chtěl-li by kdo tento pokus opakovat jsem povinen jej upozorniti, že zdaru jen za úplně temnoty možno docíliti. Nebo světlo krystalu jest tak jemné a slabé, že i při nejmenším jiném světle se ztrácí a postačí, aby jasnovidec ve svém zrakovém dojmu byl rušen. Dále jsou to jen jednotlivé osoby, které jsou tak citlivé, by již ve krátké chvilce v temné komoře toto světlo viděly. Při prostředně citlivých trvalo 1—3 hodiny, než jejich oko, předrážděné paprsky denního nebo jiného světla, dostatečně tohoto dojmu bylo zbaveno a k přijetí jemného vyzařování z krystalu schopno. Mnozí ještě ve třetí hodině nic nepozorují a ve čtvrté velice zřetelně náhle vše pronikají a vidí.

Budete asi zvědavými co to jest a kam tento zjev zařaditi? Tepelné výrony to nejsou vzdor tomu, že podobné účinky — vlažné a chladné — se objevují, nebo zde není žádný pramen tepla a kdyby byl, tu by jej pocítovali všední lidé, nejen citlivci a při nejmenším jemný teploměr. Elektřina to není, nebo k tomuto věčně stejnému účinku schází buditel této síly; přístroje k měření a odvádění elektřiny ukázaly se bezúčelnými. Přírodní magnetismus to být nemůže, poněvadž krystaly nejsou magnetismem nadány, alespoň ne v tom smyslu. Je to tudíž světelná síla životní, ódicko-magnetická.

Jak jsme skoro již shledali, má ód zdánlivě cosi

společného s tak zvaným „magnetismem.“ Sledujeme-li dále výzkumnou cestou tyto vlastnosti, odkryjí se nám ještě jiné zajímavé účinky, jako: Vezmeme-li magnetickou tyč a položíme-li ji napříč přes hrany stolu tak, aby oba konce přesahovaly, směřující zároveň každý ve svém směru podle magnetky, totiž severní pól na sever a jižní na jih, a přivoláme citlivou osobu a necháme ji, aby svou levou ruku brzo před tím, brzo před druhým koncem střídavě držela ve vzdálenosti 3—6 palců a zvolna se přibližovala, tu obdržíme od ní tytéž údaje, jaké jsme při pokusu s krystalem obdrželi, totiž, že pól jižní chladivý vzduch ruce předává, kdežto severní pól odporně vlažně účinkuje. Postavte na každou stranu sklenici s vodou a po 8—10 minutách dejte ochutnati tuto citlivci. Tu řekne vám, že voda z pólu jižního je chladivá, občerstvující, kdežto z druhého pólu odporná, vlažně působící. Doneste tuto vodu lučebníkovi a požádejte ho, aby vám sdělil, co vlastně činí tuto vodu tak rozdílné chuti? On se vám vysměje, nebo nechtěje přiveden býti do rozpaků, popře vám zkrátka celý váš pokus a řekne, že to není pravda. Můžeme se smáti výrokům, jež tu a tam s katedry o této věci činěny bývají, neboť přirozená pravda nemůže pouhým odporem bez zkušenosti v lež přeměněna býti. Tito pánové, ať chtějí nebo nechtí, budou donuceni proti své vůli později jinak se rozmysliti.

Že pokusy, které nás s krystalem vedly do temné komory, možno i s magnetem opakovati, je samozřejmo. Prvé pokusy v tomto směru učinil jsem roku 1844 se slečnou Marií Novotnou ve Vídni a opakoval je od té doby stokrát s jinými osobami. S velkým povděkem přijal jsem potvrzení svých domněnek od jasnovídkyně, které znělo: „Vidím na obou koncích

magnetické tyče šlehali do výše světlý plamen na způsob ohně, z něhož jiskérky poletují a to na straně jižní modravý, na severní žluto-červený.“ Učiň každý tento pokus sám, vezmi potom magnet a postav jej přímo kolmo do výše severním pólem a uvidíš, že plamen vzroste. Bude-li magnet dosti silný, bude šlehat až ke stropu, kde se rozšíří a osvětlí tento tak, že je-li jasnovidec dosti citlivým, popíše vám veškeré podrobnosti, jako: malbu a jiné, které v těch místech na stropě se nalézají. Ještě jednou však upozorňuji, nebudiž zanedbána žádná z nutných příprav, jako naprostá temnota a dlouhá, hodinu trvající příprava zraku, jinak nespátí citlivcec ničeho, práce byla by marnou a slova má octla by se v nezaviněném podezření ze lži. Krásnější bude ještě světelný zjev, když se použije magnetické podkovy, která postavena oběma póly kolmo do výše. Já měl jsem k tomu účelu sedm spojených magnetických podkov, jež unesly dohromady 100 liber tíže. Z každého pólu jednotlivé podkovy viděli citlivci vyzařovati plameny, které vedle sebe do výše stoupaly navzájem se nedotýkajíce, aniž by na sebe působily přitažlivostí, jak to u obyčejného magnetu bývá, ale všechny tyto plameny šlehaly svorně vedle sebe do veliké výše, tvoříce takto sloup v síle velkého člověka. Plamen tento zvedal se do výše až ke stropu, kde ponechával osvětlený, kulatý prostor. — Byl-li magnet zvednut na stůl — rozšířil se osvětlený prostor do okruhu dvou loktů, když děle citlivec se díval, tu poněmhu viděl osvětlený celý strop. Držen-li nějaký širší předmět, jako: prkénko, mosazná nebo skleněná tabulka, vodorovně v plameni, tu odrážel se plamen od ní a uhýbaje se kolem, šlehal po stranách dále. Dýcháme-li nebo foukáme-li přímo do plamene,

rozvětří se právě tak, jako bychom svíčku před sebou měli. Povstal-li průvan, anebo když pohybováno magnetem, tu pohnul se plamen vždy v tom směru, kam vzduch vanul. Zjev tento jest k podivu hmotný a má mnoho vlastností totožných s obyčejným plamenem.

Držíme-li dva póly tak, aby se křižovaly, tu neruší se plamen vzájemným přitažením, ale proniká se navzájem a pokračuje u vyzařování každý ve svém směru. Je-li některý plamen silnější, vycházející z mocnějšího zdroje, rozděljuje slabší tak, že tento dělí se na dvě strany a po stranách jde svým směrem dále. Totéž se děje, vstrčíme-li do plamene hůl — tu dělí se na dva a srázeje se opětně v celek pokračuje dále. A právě tak jako viděli citlivci křišťál, jakoby celý z jediného zdroje světla sestával, tak také vidí ocel magnetu celou v jediném plameni.

Tyto vlastnosti, jak snadno poznáme, nemají nic společného s obyčejným magnetem, t. j. s jeho přitažlivou silou, nebo porovnáme-li výron krystalu s výronem stejně velkého kovového magnetu, shledáme, že u krystalu objeví se skoro větší výron a přece nemá tento skoro žádné vlastnosti přitažlivé, kdežto jeho účinky světelné, vlačivé a chladivé jsou citlivci zřetelnějšími. Zde vidíme ód s magnetismem ve spojení a ód osamocený v obou případech v stejné síle. Nelze nám tudíž říci, že by ód byl jednou zvláštností magnetismu nebo magnetism sám. V krystalu objevuje se ód osamoceně bez magnetismu a já uvedu ještě několik mocných jiných pramenů, kde se tak děje, aniž by o magnetismu bylo zde potuchy. Nutno proto ód považovati za zvláštní dynamickou sílu, která za jistých okolností stejně s magnetismem činna jest. Velice podobné účinky u elektřiny jsou nám do-

statečně známy; víme dobře, že účinky jedné síly co následky druhé se objevují, tak že jsme nebyli daleko toho, považovati je za totožné. Právě tak má se k sobě světlo a teplo, jedno vyvolává druhé a v každém okamžiku ztrácí se zase v sobě a přece nejsme schopni udati přesný zdroj jim společný a tak právě má se to s ódem. My ovšem tušíme, že všechny tyto dynamické síly z jednoho prazdroje se prýští, ale dokud nebude nám tento prazdroj úplně znám, tak dlouho budeme nuceni každou zvláště jako: *teplo, světlo, magnetismus, elektrinu atd.*, zkoumati. Jelikož ale vidíme, že veliké množství úkazů při ódu nelze zařaditi mezi úkazy jiné výše označených sil, tu nezbude nám nic jiného, než samu pro sebe ji zkoumati a takto novou stránku v knize jí otevřítí — že toho svými vlastnostmi i obsahem hodna jest, bude dokázáno ještě sdostatek později. —

Poslední dobou jest slyšeti velmi často o podivuhodných jevech, jež již před sto lety Mesmer nazval *zvířecím magnetismem*. Jev, který naši pra- a praoťcové za podvod a klam prohlásili, přece vstává tento vždy znovu z mrtvých a nechce zemřít. Na čem spočívá asi tento tuhý život? Na podvodu, šalbě, klamu nebo pověře, za jaké je svého času jistý věhlasný anglický učenec vyhlásil? . . . My chceme se jedenkrátě přesvědčiti, zda dobře činí ti, kteří takovéto výroky papouškují.

Chopme se věci samé u kořene. Zavedte více nebo méně citlivou osobu do temné komory — vezměme sebou ptáka, motýla, kočku nebo nějaký květináč s kvetoucí rostlinou. Po uplynutí jen několika hodin uvidíte podivné jevy. Květiny vystoupnou z temnoty a budou viditelnými. Napřed budou se rýsovat v podo-

bě mlhovitého obláčku, později objeví se určitější tvary, až na konec objeví se každá větvička, lupen i květ přesně ohraničeny ostatní temnotou tak, že když jsem jedenkrátě zemřelému profesoru Endlichovi, výtečnému rostlinozpytci a polocitlivci představil květináč, zvolal tento v nemalém překvapení: „*Jest to modrá květina, jest to gloxinie.*“ Byla to skutečně gloxinie, kterou on při úplné temnotě spatřil a podle tvaru a barvy poznal. — Bez světla nemožno však při úplné temnotě viděti, muselo proto tedy býti světlo zde přítomné, odkud ale pocházelo toto světlo? Na tento

způsob muselo vyzařovati ze samé rostliny, ano — ono zářilo z větvíčky, lupenů, květů, ano stromek sám, vše vyzařovalo ze sebe jemné párovité světlo; konce větvíček a květy nejvíce, stoněk a větvíčky méně, ale vše obaleno jemnou září. —

Náš motýlek, pták, kočka — vše objeví se při úplné temnotě svítivé. Napřed uvidí citlivce jednotlivé části těla

Magnetické vyzařování rostliny.

svítící a se pohybující, později však bude viděti celé tělo, ano ze sebe vyzařuje jemné světlo. Napřed budou se mu zdáti jako beztvární bílí sněhuláci, potom

jako tvary zvířecích těl s hořícími klobouky. Nechte vaše vlastní tělo prohlédnout citlivcem a on shledá, že je zářivé; nejen ruce, ale i nohy, prsa, celé tělo skrz šat prozařovati bude vše v jemném obalu mlhovém. Nechtě pozoruje vaše ruce; nejdříve podobati se budou šedému kouři, pak objeví se jejich přesné obrysy na temně osvětleném pozadí, až konečně bude viděti prsty, jak samy ze sebe světlo vyzařují. Ruka objeví se větší a delší než ve skutečnosti jest, na každém konci prstu objeví se jistě prodloužení a na konci jeho objeví se světelný výron, který podle okolností polovinu až i celou délku prstů zaujme. Následkem toho bude ruka o jednu polovinu své obyčejné velikosti větší se jeviti. Nejsvětlejšími objeví se prsty od posledních kloubů, takže nehty samy v záři se objeví.

Až utiší se prvé překvapení o tomto vyzařování všech lidí, jež vám až dosud bylo tajno, tu položte otázku novou: „Jakou barvou září toto světlo?“ A nového překvapení se vám dostane a to, že není všady stejné, že pravé ruce září světlem modravým, kdežto levé žlutočerveným; že tentýž rozdíl viděti možno u nohou, ano že i celá polovina obličeje je temnější, modravější než druhá a že celá pravá strana těla modravě a trochu temněji září než levá. Bezděčně musí vás tu napadnout, že totéž světlo, které viděli jsme u křišťálu, magnetu, slunečním a měsíčním světle, modravé a žlutočervené objevuje se i zde.

Zda bylo by možno měřítko, jež dělí modré a chladné, od modrého a žlutočerveného, u člověka nalézt, o tom budete as pochybovat? A přec kdyby nedalo se toto zjistiti, zůstala by přirozenost člověka záhadná a nevysvětlitelná. Já činil jsem pokus s 50ti-le-

tým truhlářem Vollmanem ve Vídni r. 1845, prostředním citlivcem a shledal jsem toto:

Do jeho levé ruky vložil jsem svoji pravou a to tak, že naše prsty se křížovaly a jen zcela nepatrně, skoro nic se nedotýkající; po uplynutí několika minut nahradil jsem svou pravou ruku levou a tak několikrát jsem opakoval, při čemž jsem se dozvěděl, že citlivcem pravou modravě zářící ruku chladnou pocítoval, kdežto mou levou žlutě zářivou o mnohem teplejší cítil. Hledané bylo nalezeno; opakoval jsem ten pokus stokrát s různými osobami nestejně citlivými a domnění bylo potvrzeno. Pak rozšířil jsem pokus na tváře, uši, oči, nos, až i na půly jazyka v nesčetných případech a vždy dostalo se mi stejného výsledku, že totiž u citlivce vždy pravá ruka chladně a levá odporně vlažně účinkuje, ať to muž nebo žena.

Z toho je nade vši pochybnost vidno, že člověk od pravé strany k levé je právě tak dvojí přirozeností, jako krystal nebo magnet mezi svými póly a jako světlo měsíční a sluneční mezi svými paprsky — modro- a žlutočervenými. A jelikož tyto účinky se svými známkami tytéž jsou, máme právo usuzovat, že následky budou také stejné a ono tomu skutečně také tak jest, že „ód“ lidský ve stejných výrazech se objevuje, jak jej i ve všech jiných pramenech nalézáme. Nechal jsem tímto způsobem zkoumati psy, kočky, slepice, kachny, koně atd. a všady shledáno totéž. Květiny od kořene až do lupínku objevily se podrobeny stejným zákonům. Všecko v živé organické přírodě září a vyzařuje ze sebe bohaté výrony ódickeho výboje a chceme-li tuto dalekosáhlou činnost v nekonečném stvoření prohlédnouti, vzejde nám nové světlo v tom, z čeho dodnes jen nepatrný zlomek

pod názvem „zvířecí magnetismus“ známe. Pokušíme se o to dále touto záhadnou plání s pochodní v ruce rychlým letem prolétnouti, nebo klíč od oněch tajemných vrat, jimiž nutno nám vejíti, jsem zde právě odevzdal.

Viděli jste, že když jsem položil do citlivcovy levé ruky svoji pravou, tu pocítil příjemný chladivý účinek, učinil-li jsem tak s levou rukou, nepříjemné teplo pocítil. Můžeme to obrátit a položit do citlivcovy pravé svou levou a opačně zas pravou, objeví se nám zas tytéž účinky. Z toho plyne jistý zákon, že vždycky nestejnojmenné ruce (pravá a levá) jsou chladné a příjemné. Vzpomeňme si nyní na poznámku mnou učiněnou, že jsou lidé, jimž stává se odporným, když jim svou ruku podáváme a delší dobu ve své podržíme. Buďme toho pamětliví, že podle hloupého zvyku podáváme si zpravidla navzájem pravé ruce, tudíž stejnojmenné ódické výrony působí na citlivce nepříjemně a odporně.

Jděme dále: položme svou pravou ruku nebo prsty na citlivcovo levé rameno, loket, podpaží, stehno, koleno, nohu a uvidíme, že pocit tímto způsobený bude vždy příjemný. Učiňme totéž s naší levou rukou na citlivcovu pravou stranu — výsledek bude tentýž — příjemný. — Pak učiňme tak opačně, dotkneme se svou pravou rukou pravé ruky nebo těla citlivce kdekoliv, objeví se účinek protivný, nepříjemný; totéž shledáváme při styku obou stejnojmenných levých stran. Příčina toho? V případě prvého působí výron nestejnorodých, v druhém pak stejnorodých polů.

Jděte v pokusu dále — postavte se do řady jako vojáci, těsně vedle sebe — vedle citlivce, takže celá vaše pravá strana těla bude se dotýkat levé — to mu

bude příjemné a nebude nic proti tomu namítat, ale obraťte se na místě obličejem vzad, aby vaše levá strana dotýkala se jeho levé — nebo opačně, pravá pravé — a ihned budete slyšet stížnost a citlivce bude hleděti, aby aspoň na krok poodstoupil. V prvého případě působily na se nestejnorodé — v druhém stejnorodé výrony.

Zkuste jiný poměr — postavte se těsně za citlivce nebo před něho a budete viděti, že nevydrží takto delší chvíli aniž by nepoodešel; obraťte-li se však obličejem k obličej, nebo zády k zádom, nepocítí nic nepříjemného. Příčina je táž: stejnorodé a nestejnorodé působení výronu ódu. Nyní vzpomeňme na mnou uvedená slova na počátku této statě a bude vám jasno, proč některé osoby vyhýbají se všem větším shromážděním lidu, divadlům, trhům atd. a poznáte, že k tomu mají vážné příčiny.

Znám mladé, zdravé a silné lidi, kteří neradi na koni jezdí, což jest zcela proti mužské přirozenosti. Proč to? Sedneme-li na koně, tu nastává nám stejnorodé spojení ódu, bude pocit citlivce týž, jako když bychom se za něho postavili. Osoby, které tento odpor pocitovaly, byly vesměs citlivci. Jako důkaz uvádím svobodného pána Augusta Jindřicha z Oberlenderů.

Jsou též ženy, které nemohou na zádech dítek nositi ani pro zábavu ne. Případy takové jsou podobny prvému, kde někdo by za citlivcem stál. Ale též všeobecný mrav vzdělaných národů, že totiž osobě, které chceme úctu prokázati, přenecháváme vždy místo pravé a po její levé se postavíme nebo sedneme, ji pod levé ramě vedeme atd., nalézají své velké odůvodnění v ódické přirozenosti. Praví se sice, že děje se

tak za příčinou úcty k jistým osobám, by jejich pravá ruka volná zůstala, nicméně však padá při tom na váhu vliv citlivosti, neboť když dvě osoby vedle sebe po straně stojí, působí na sebe ódickým výronem. Ten, který stojí na pravo, obdrží od levé strany výron ódu negativního, a ten, který stojí na levé straně, výron ódu pozitivního právě tolik, mnoho-li druhý na něm ztrácí. Je-li účinek větší ódu negativního, zůstane příjemný, je-li opačný pozitivní, nepříjemný, vlažný.

Postavíme-li ženu po své levé straně, obdrží od levé strany tolik ódického příjemného přílivu, mnoho-li na svém pozitivním, nepříjemném ztrácí. Klíč k tomuto prastarému zvyku nalézá se tudíž zakořeněn hluboko v naší přirozenosti. To jde tak daleko, že mnohé citlivé osoby nemohou na naší pravé straně ani vydržeti.

Takové případy v lidském životě přicházejí každodenně v tisícerých proměnách a všechny možno podle uvedených ódických zákonů vysvětliti a posuzovati. Z toho také poznáme, jak odůvodněné jsou nároky citlivců na šetrnost a ohledy vůči jich těžkému postavení oproti vlivům ódickým.

Budete-li se ptáti, co jest z mého stanoviska *magnetismus lidský* a považovati snad tento za ód, kol něhož se pojednání točí, tož může tomu býti tak, ač magnetismus se stránky ódické je cosi pozoruhodného. — Mesmer, který byl jedním z prvních objevitelů a zužitkovatelů této síly, nazval ji zvířecím magnetismem a nebude proto *ód a mesmerismus* nikdy v cestě proti sobě státi, protože je ód označením *všeobecné světové síly* a jejího výronu — mesmerismus pak *zpracováním téže síly v částce*. Prolétněme s na-

bytou pochodní vědomostí na rychlo tento dvojí stav.

My víme, že kdykoli svými prsty dotkli bychom se citlivce, tu pocítí a potmě uvidí účinek různý, jak již označeno. Ono nám však není zapotřebí, bychom se přímo dotýkali, neboť stačí pouhé přiblížení se prstů a již dostaví se mocný účinek. Výron, který v temnotě daleko z prstů vyzařuje, zasáhne bezprostředně tělo, ke kterému se přibližuje a účinkuje naň.

Výron, který daleko v temnotě z prstů vyzařuje.

Na několik palců vzdálenosti můžeme mohutné účinky vyvolati a středně citlivá osoba pocítí účinek na několik stop, plně citlivá pak na vzdálenost několika metrů.

Až dotud sledovali jsme výrony jen bez pohybu, nyní jdeme dále! Položme své prsty nebo dlaň pravé ruky na levé rameno citlivce a pak lehounce se dotýkajíce, táhněme ruku dolů až k lokti, odtud pak dále až k prstům a přes tyto ven; opakujme to několikrát za sebou — citlivec pocítí příjemný chladivý vánek

účinek to, který jsme výronem na něm vyvolali. Táhněte přes jeho levou stranu obličej volným pohybem dolů, přes celou levou část těla až k nohám a prsty u nohou ven; účinek se zmohutní. Vezměte konečně obě ruce a táhněte jimi po obou stranách těla citlivce (pravou rukou po levé a levou rukou po pravé části) účinek bude po krátké chvíli a několika tazích tak mocný a příjemný, že citlivec počne pomalu usínati. Tento tah nazývá se *magnetickým tahem* a to, co jste konali, nazývali Mesmerovi žáci zvířecím magnetismem s Mesmerovými tahy. *Tím naučili jste se současně magnetisovati.*

Zde zůstane si jedno, činíte-li tah magnetický přes obnažené tělo nebo skrze šat, na blízkost anebo vzdálenost, pouhýma rukama, magnetem nebo krystalem, pohyb zůstane tentýž a účinek také, jen s tím rozdílem, jak velký nalezne odpor u citlivce. Činíme-li tyto tahy při plné temnotě, tu vidí citlivec, jak z naší ruky vyzařuje světlý proud, který se na jeho tělo přenáší, tam poznenáhlu větší a větší světelné body tvoří, vniká do kůže i celého těla a účinek pocitů je důkazem, že něco zvláštního zde bylo činěno, co vyvolalo buď příjemný nebo nepříjemný dojem, dle toho, zda stejnojmenné, nebo nestejnojmenné póly navzájem se dotýkaly. Vlivem tím možno vyvolati křečovitě záchvaty i utišující příjemné dojmy, škodlivé i užitečné, dle toho, jak a k jakému účelu bychom jej užívali. Není tudíž „vkládání rukou, hlazení a tření“ žádným politováníhodným omylem, klamem, podvodem nebo pověrou, jak z mnoha stran za to se má, ale čistě na zákonech přírody závislým zjevem, který nezvratnými skutečnostmi dotvrzen jest. Jen těm, kteří neradi si dávají jakékoli námahy s pokusem, aby se přesvědčili, mohou

takové úsudky z úst vyjít. Tážeme-li se na výsledek tohoto ódického tahu, tu nutno doznati, že může být dalekosáhlým, ale teprve, až veškeré podrobnosti, vlastnosti a účinky síly a dušezpytu budou úplně prozkoumány. Tvrdí-li lékař, že on uzdravil nemocného, proč by si nemohl nějaký magnetisér domýšleti totéž? Jisto je a jsem přesvědčen, že devatenáct osob z dvaceti, jež se uzdraví, uzdravují se silou neviditelnou, přeměnou látek ódických i organických v jejich tělesném ústrojí. Nepopíratelné je, přesvědčil jsem se o tom sám, že všady, kam ruka položená nebo nestejnomené póly ódické k styku přišly, nastala zvýšená činnost životní a nejen povrchní, ale i vnitřní, kde tudíž je místní zmrtvělost údů, tam můžeme novou činnost a nový život přivést a to jest již velkou mnohoobsažnou vymožeností pro lékaře, který to dovede ocenit. Při nemocech, jako: náměsíčnictví, strnulosti údů, křečovitých záchvatech a nervosách, všechny případy mohou zde nalézt velice působivého činitele. Vidím-li však lékaře u postele nemocného s nožikem (a tak jest viděti dnes skoro všechny), tu vidím jej konati skoky proti přírodě, proti ódickým zákonům slučivosti, tápati v úplné temnotě. Doufejme, že když zjeveny jsou nové prameny síly účelné, že ani lékaři nebudou se jí vyhýbati, ale přičiní se, by ji k blahu lidskému řádně zužitkovali.

Nyní podíváme se k pramenům jiným, kde ód právě tak rychle se objevuje jako zaniká. Zdroj této činnosti nazveme chemismem, vzdor tomu, že nemá nic společného s významem slova chemie.

Nuže, otevřete láhev šampaňského vína při úplné temnotě. Vy nebudete viděti nic, ale váš citlivec, nebo jasnovidec, bude nadmíru překvapen mocným plame-

nem, který od ústí láhve až do stropu bude šlehati, pak promění se celá láhev v bílý žár, jakoby byla ze světelného sněhu utvořena a přes ní vlniti se budou světlá oblaka, a jelikož mimo citlivce nikdo z tohoto krásného obrazu nic nevidí, jest to důkazem, že činnost náleží ódu. Sledujme věc dále! Vrhněte při úplné temnotě lžici plnou jemně tlučeného cukru nebo jemně tlučené soli do průhledné nádoby s vodou. Ze začátku nebude citlivec viděti nic, jakmile však vodou zamícháte, tu ihned zpozoruje vodu i se sklenicí jasně svítící. Dáte-li mu ji do levé ruky držeti, pocítí silný chlad. Tudíž prostý a jednoduchý rozklad a sloučení vyvinují ód a jsou pramenem ódu.

Postavte kus železného, cínového nebo měděného drátu do nádoby, kde jest zředěná kyselina sírová. Celý drát promění se v žhavý sloup a z jeho vrchního konce bude vyzařovati plamen zcela podobný rozsvícené svíci, ovšem že s ohromně jemným nádechem světelným. Drát v levé ruce citlivce bude se zdáti o mnoho chladnější než před tím. Učiňte pokus se šumícími prášky. Nejdříve rozpustte v půl sklenici vody kyselinu uhličitou — citlivec bude viděti, jak se voda osvitila, načež po chvílce zase zčerná, v druhé půl sklenici rozpustte kyselinu vinnou, také tato bude svítit a to mnohem mocněji než prvá. Když po několika minutách obě přestaly svítit, slijte obě směsniny dohromady a tu okamžitě počne vše mohutně zářit a mohutné obláčky bílých vln vznášeti se budou nad sklenicí; vezme-li ji citlivec do levé ruky, pocítí mocný chlad. Chemický rozklad vyvíjí tudíž mohutný pramen ódu.

Učiňte roztok z olověného cukru a druhý z kámenice, smíchejte oba v plné temnotě dohromady a

okamžitě bude celá tekutina viditelnou. Vezměte oba póly drátu z nějakého Voltova elektrického přístroje a zaveďte jej do nádoby s vodou. Jakmile nastala činnost rozkladu, bude váš citlivec viděti vodu svítit a svítivost se bude tím více stupňovati, čím větší bude činnost; v levé ruce pocítí při tom chlad.

Vyvinuje tudíž veškerá *chemická činnost ód*; chemismus je mocným, náhle objeveným, netušeným zdrojem ódu, který však okamžitě zaniká, jakmile přestává činnost rozkladu. Otevřeme-li v plné temnotě nějakou láhev s líhem, éterem, kyselinou uhličitou, čpavkem a j., tu shledá citlivec, je-li vzduch čistý a tichý, světlý sloup vystupující z láhve a tím rychleji se pohybující, čím prchavější je tekutina v láhvi. Mezi tím, co toto se děje, osvětluje se láhev celá i se svým obsahem.

Avšak nejen tekuté látky mají tuto vlastnost, nýbrž též jiná tělesa, jako: rtuť se svou velmi špatnou vlastností vypařovací, kafr, jod. Všechny tyto věci vyzařují velmi mocně a jsou ozářeny i v nádobách. *Vypařování a rozklad* vůbec dějí se při trvalém a stálém vyvinutí ódu. Každá kvasící cukerná tekutina svítí neustále a vyvíjí žhavé perly, které co vzdušné bublinky z ní vyskakují. Kvasící se vinný mošt jest taktéž takováto chemicky činná tekutina. Též však hniloba jest dilo rozkladu a proto světelným činitelem ódu. To je známo všem, že shnilé dřevo svítí i pro necitlivce, citlivec však vidí je zářiti ohromným plamenem.

Abych se při těchto zjevech dlouho nezdržoval, přejdu k zjevům elektrickým. Avšak i zde jen stručně, bych vše popsal. Hlavní pocit, který všichni citlivci podávají, když přibližují se nějakému elektrickému neb elek-

třinou nasycenému stroji, jest chlad. Třený elektropor (elektrický přístroj) vyvinuje teplo, kožešiny však chlad. Vezměte liščí ohon a tlucte jím v temné komoře do pryskyřičné smůly za přítomnosti citlivce, by tento se strany přihlížel, tu uslyšíte, že ze všeho šlehají plameny na 1 a půl stopy vysoko. Ohon sám sebou podobá se bílému válci. Plameny, šlehající vždy v několika okamžicích, mizí, avšak vždy po čase viděti jest světelný dým, který až ke stropu se vznáší a tam světlý, široký pruh tvoří. Měl jsem při ruce velký elektrický stroj, tak zvaný „konduktor“, který na podlaze mého pokoje stál. Dokud stroj tento stál tiše, tak neviděl polocitlivec skoro nic; uvedeny-li desky do pohybu tak, aby nikde elektrické světlo se neobjevovalo, tudíž zvolna, tu přece vidí citlivec celou stavbu stroje světle svítící. Někteří z citlivců učinili porovnání tím, že připodobnili vše velkému vozu, naplněnému vápnem. Elektrická leydenská láhev, nabitá elektřinou, jeví se skrz na skrz světelnou. Dlouhý drát vedený temnou komorou tak, aby oba jeho konce nalézaly se mimo ni, při převodu elektrického proudu ještě po každém výboji objevuje se 3 až 5 minut světle svítivý po celé své délce. V okamžiku výboje viděli citlivci přesný blesk po něm přejížděti, udávající při tom vždy jasný směr, kterým byl výboj učiněn. O Batašově sloupci podotýkám jen tolik, že nejen obalený, uvnitř krytý a navinutý drát je viděti světle zářit, nýbrž mimo to kol kolem ve způsobu šroubového závitu světlou vlnou obklopen jest, která mocně kol něho se vlní. Mohlo by se myslet, že tyto skutečnosti přivedou silozpytce k živému zájmu, nebo co oni jen po dlouholetých, namáhavých výzkumech docilují, to může zde každé citlivé dítě holýma rukama chopiti a všedními smysly

pojmouti. Konečně naleznete dosti citlivých silozpytců, právě tak, jako jsem já našel dosti citlivých lékařů, kteří by mohli na vlastní oči sami o všem se přesvědčiti. Avšak jak dlouho bude ještě trvati, než zájem lékařů o věc bude vzbuzen? Kdož to ví?

Teplo a elektřina jsou tudíž mocnými prameny ódu, bohatství však zjevů, které nám poskytují, nelze tuto vypsat. Proto ještě krátce zmíníme se o jiném:

Vyzařování kovu.

Bývalý rakouský důstojník obč. *Auschütz*, dobrý polocitlivec, ležel nemocen v lázních. Za nemoce se jeho citlivost valně rozmnožila. Leže beze spánku na svém lůžku, napadlo jej, že vždy, když noc byla úplně tmavá, kování nábytku a dveří na protější straně jsou zvláště k rozeznání, ač jiného nic v pokoji nebylo mu lze viděti. Tu postřehl, že vše svítí jako svým vlastním světlem. Jiní plnocitlivci viděli v úplné temnotě kování na nábytku, zámky, klíče, veškeré pozlacené předměty, ano každý hřeb na stěně jasně svítiti a plaménky nebo světelný dým ze sebe vypouštěti.

Sestavil jsem vzornici různých kovů dohromady a ukryl v temné komoře. Úplní citlivci viděli je všechny

různými odstíny svítí, jedny více, druhé méně. Skříň, naplněná stříbrným a zlatým náčiním, ukázala se v temné komoře plná ohně. Zkoumal-li jsem jiné předměty, jako: uhlí, jód, síru, byly i tyto jako světélkující označeny. — Pohled na tyto předměty byl jako na světlé vlnění bílých obláčků, barvou však světla valně od sebe se lišících, a to bylo nejlepším prostředkem k jich třídění a rozpoznávání. Tak bylo vše, co z mědi, červeno-žhavě zelenými plameny obklopeno; cín, olovo, platina a kobalt modře; zinek, vismut, osmium, tytan a kalium červeně; stříbro, zlato, antimon, kadmium a platina bíle; nikl a chrom zeleně a do zeleně žlutava, železo duhově zbarveno; arsen, uhlí a jód červeně, síra modře, ač od mnoha polocitlivců krásně modře popisována. Samo zdivo v mé temné komoře stalo se na konec světelným a mnozí z úplných citlivců po delším zdržování se viděli v ní vše, tak jako za šera, takže mě samého, který jsem ničeho neviděl, všady prováděli a všechny přítomné předměty popisovali, aniž bychom snad o něco byli zavádili, ač dosti různých přístrojů a nástrojů zde stálo.

Vše, vše svítí kolem nás. My sami nalézáme se uprostřed rozředené světelné látky. Tak jako na slunci mocný, tak na zemi jemný a stálý jest výron světla, nebo všechny přítomné věci je vyzařují. Nejméně svítí všechny věci lehké, jako: bavlna, vlna, dřevo, hliník atd. Všechny kameny svítí, nejvíce však z nich kovy a jednoduché sloučeniny vůbec a toto světlo jest ódické. Ono jest ódické proto, že možno nám se o tom pocitem přesvědčit. Dejte citlivci různé předměty a kovy, ať podrží nad nimi po nějaký čas ruku a pocitem jaký bude mít, poví vám, do kterého směru ódického ten aneb onen předmět náleží. Tak nejen

z některých předmětů prýští ód, nýbrž on jest všeobecným příznakem v přírodě. Jest nestejně sice rozdělen, ale všadypřítomný činitel, jako: teplo, světlo, elektrina a mn. j. On proniká a naplňuje veškerá tělesa světová, ať malá nebo velká.

Zajisté pamatuje se čtenář, že mnohdy i pěkné děvče před zrcadlem cítí odpor. Z obsahu mého posledního pojednání příčina toho plyne zcela jasně. Rtuť, z níž zrcadlo zhotoveno, jest jeden z těch kovů, jež vzbuzují odpor. Přibližuje-li se citlivec k velkému zrcadlu, pocítí na těle těžký ódický výron, cítí se odpuzovánu býti vlažným, nemilým odporem. Klade-li odpor, tu bývá mu nevolno. Dostává bolení hlavy a toto se stupňuje až k vrhnutí. Velcí citlivci pocítují též odpor před čínským a novým stříbrem, pakfonem a mědi, která ve všech těchto sloučeninách jest největším ódickým činitelem. Byť by měď i sebe více postříbřena byla, vše jest marné, výron ódický proniká vše a účinkuje již i na polocitlivé osoby nepříjemně, u citlivců pak vyvolává bolesti v žaludku, křeče na jazyku a bolesti v hlavě. Velmi často slyšel jsem stěžovati si citlivé ženy, že nemohou nositi ozdob, ano že již kovový náprstek vzbuzuje u nich velký odpor.

To vše jsou účinky ódu.

Magnetismus a psychická síla.

Mesmer činil pokusy a poznal, že lze magnetickou sílu na různé předměty přenášeti. Magnetisoval vodu, sklo, železo, trávu atd, a léčil tímto způsobem.

Puisegur magnetisoval strom, zem, židle i lidi a shledal, že magnetismus lze převést na všechny věci a mimo to dokázal, že pomocí jeho přenosu na jinou osobu lze u citlivců vyvinouti ukryté smysly — *jasnovidnost* (duševní zrak).

Gassner léčil pomocí slova, výronem magnetickým (vztaženými rukama) a suggestcí a všichni dosahovali stejných úspěchů, jakých dosahuje nynější hypnolog neb magnetisér. Všichni pracovali s jednou silou, jejíž vnitřní složitost a obsah sami neznali.

Po nich přišel Reichenbach a dokázal, že tato síla je všadypřítomna a její vyzařování lze možno přesně zkoumat a sledovat; domýšlel se, že jest to něco jiného a nazval tuto tajemnou sílu: „Ód.“

Po něm nastupuje celá řada jiných badatelů: Groges, Bytti, Morseli, Zäldner, Aksakov, Dorget atd. a předvádějí nám opět tuto sílu pod jiným jménem, pod jménem: „*Psychická síla*.“

Dokázali nám, že tato síla nejen *vyzařuje*, nýbrž také se *ztělesňuje*; za určitých podmínek *zhušťuje* a jest podkladem ke zvláštním úkazům, které

slují zjevy psychologickými. O tom, že tomu skutečně tak jest, může se ostatně každý sám přesvědčiti jednoduchými pokusy, které dle vyobrazení Byttiho sledovati možno.

Zhuštěná magnetická síla.

Jestliže v temném pokoji sesedne se více osob kolem jakéhokoliv stolu a položí svých rukou na tento tak, by vždy pravá dotýkala se levé ruky sousedovy až uzavře se kruh, anebo utvoří-li všichni

magnetický řetěz (kruh) tím, že se drží společně za ruce a to vždy pravá levou i třeba mimo stůl, tu vyroní se magnetická síla z osob přítomných, prosytí přítomný stůl a celé okolí tou měrou, že po určité době takových pokusů uvede se stůl v pohyb a může se vznésti buď do výše, nebo pomocí fotografického přístroje možno vyzářenou sílu fotografovat.

Pohyb stolu, vyzáření a zhuštění této síly podmíněn jest na počtu přítomných osob citlivých (medií). Však i tam, kde nikdo z přítomných citlivcem není, možno podobných důkazů při trvalých denních zasedání, nejdéle během jednoho roku, dociliti.

K jakým dalším pokusům vede nás toto zkoumání, nebudu se zde šířiti, an nespadá v odbor magnetismu a podávají nám o tom široká vysvětlení mediumismus, spiritismus a psychismus. To hlavní, o co se nám zde jednalo, jest provedený důkaz, že magnetismus, psychická síla, síla vůle a síla myšlenky, není skutečně ničím jiným než různým projevem jedné, jediné Prasily, o které jsme v našem prvním díle „Plnost života“ tak důkladnou definici podali. Čím déle a mocněji působí vůle pomocí myšlenky na neviditelnou sílu z nás vyroněnou, nebo kolem nás v utajeném stavu ukrytou, tím více se tato ztělesňuje, až na konec nabývá úplně tvaru a vlastností jemné fluidální hmoty, a konečně pak úplně hmotou se stává.

Je tudíž naše vůle Božským tvůrčím činitelem v nás a síla magnetická, ať v jakémkoliv stavu: jemném nebo hrubém, jí poslušna, vůlí ovládána a řízena, kamkoliv přání magnetiséra nebo hypnologa vedena. Totéž platí i o síle psychické, vyjma toho, že mimo vůli člověka vtěleného podléhají tyto síly též vůli by-

tosti nevtělené, duchům a duším astrální svět obývajícím.

Mimo již uvedený případ možno se o této duševně magnetické síle a o jejím vyzářování přesvědčit ještě následujícím způsobem:

Vezmeme-li fotografickou desku a přiložíme-li tuto na čelo nebo hlavu skelnou stranou a držíme-li tuto po delší dobu 20—30 minut, *při úplné tmě*, s pevným přáním, aby síla z nás vyzářující na ní se objevila, tu po uplynulé době, když ji vyvoláme, nalezneme tuto osvětlenou tam, kde dotýkala se hlavy nejvíce, dále od hlavy méně, což je jeden z nezvratných důkazů, že síla nervová: „ód“, magnetismus atd. z nás vyzářuje.

Jiný pokus, kde může se více osob o uvedeném přesvědčit, je tento:

Více osob, jichž počet může býti libovolný, se sedne se v *úplně temné* místnosti a vezmou do rukou *suché fotografické desky* a to tak, že prsty položeny na straně, kde je fotografická látka, palec pak vespod na straně sklené.

Prsty drží se tak, aby pravá ruka držela desku, kterou s druhé strany drží levá ruka sousedova, prsty obou osob však nesmějí se dotýkat, nýbrž musí mezi nimi zůstat volné místo ve vzdálenosti 1 centimetru.

Tímto způsobem vezmou všechny přítomné osoby do svých rukou desky, čímž se uzavře magnetický řetěz. Působí-li přítomné osoby na vyzáření magnetického ódu z rukou na desky svojí vůlí, vyzáří tento během půl hodiny tak mocně, že po vyvolání desek nalezneme na nich zřetelné výrony podobné těm, jaké viděti na obrazech vpředu uvedeném. Tma při těchto pokusech *musí býti proto úplná*, poněvadž vyzářovací

síla z nás je velmi jemné zářivosti a každé jiné světlo by její účinek ihned zrušilo.

Kdyby na odkryté desky fotografické vniklo pak nějaké světlo zvenčí, zničilo by tyto a tak bychom nedošli nikdy žádoucího výsledku.

Tím, doufáme, že podán dostatečný důkaz, že látka i síla ve svém původu jedno jsou a že světlo, teplo, síla i látka jsou jen obměnou jediné Prá síly, která září a oživuje zároveň.

Poněvadž vyzařuje ze všeho, tím více pak vyzařování její jeví se u člověka, kde použitím jejím možno jí přenášet, léčit, přeměňovat, jiné prosycovat, ovlivňovat, soustřeďovat a rozkládat.

PRAKTIKA MAGNETISMU.

Co jest vlastně magnetismus?

Ze všech až dosud uvedených důkazů plyne jaksí samo sebou, že magnetismus není nic jiného než vyzařování životního principu z nás.

Cílem jeho jest: pomáhati lidské přirozenosti ve všech případech k dosažení dalšího vývoje člověka a k ozdravení chorého, k ztělesnění jemných částí fluidálních a k opětovnému rozkladu těchže částic v prvky z kterých povstal. Jest to jeden z druhů změn, kterými prochází životní princip, když nastupuje svou sestupnou dráhu k ztělesnění a proto vyzařuje ze všeho právě tak, jak ve všem obsažen svou menší nebo větší kvantitou. V lidském ústrojí mění se v životní látku (sílu), v nervovou jemnou látku, jež slouží k přenosu citu a dojmům.

On současně slučuje duševní princip s tělem-hmotou a je proto podle spiritistů a spiritualistů perispritem.

Podle vědy novodobé je životní magnetism onou silou, která působí v člověku kruhoběh a pohyb etherických látek, jež odehrává se v pletivu nerstva a člověk může takto svou vůlí tělo řídit a ovládat, své myšlenky jinam vysílat a různé úkony uvnitř těla i

mimo ně vyvolat. Jest *životní silou*, ne však sebevědomou duší, pouze mechanickou silou životní, která prostupuje právě tak vesmír, jako veškeren svět, všechny sloučeniny, nerosty, rostlinstvo, živočišstvo i člověka.

Jest to ona etherická esence (trest), v které se vše neustále koupá, která je tisícerym změnám podrobena, a mění se podle toho v různé stavy hutnoty, z nich vyzáruje a je oživuje. V člověku působením jeho vůle dá se přenést na všechny předměty a vyzářením tímto možno vyvolat urychlující život a jeho činnost, jakož i životní podstatu, duši uvolnit a zdánlivě vnější život přerušit.

Vůle bez magnetismu je tolik jako duše bez těla; neboť jako tělo slouží duši k projevení se navenek a pomocí smyslů k přijímání dojmů a pojmů uvnitř, tak působí magnetismus jako vnitřní *duševní tělo*, a sprostředkovatel při všech těchto výkonech.

Jako nejjemnější etherová síla proniká všechny ostatní síly ani světlo a teplo nevyjímaje, tak i možno dokonalým soustředěním této síly ovládat i živly přírodní a řídit jejich působení, ovšem vždy v určitých mezích zákonů přírodních.

Kdo může magnetisovat?

Rozdělíme-li lidskou společnost podle povah, seznáme, že jedna část je povahy veselé, zdravím a silou kypící.

To jsou lidé, jež jsou od přírody nadáni více magnetismem. Oni září kol sebe životní silou a mohou ji v hojnosti předati tomu, kdo jí má málo, jsou-li úplně zdraví, prosti všech vášní, pevné a klidné vůle a mají-li

upřímné přání prospěšnými býti jiným lidem. Jsou-li nezištní, skromní a trpělivi, tu jsou povoláni již od přírody k tomu, by vykonali veliký a krásný úkol, jež jim magnetické síly, v nich utajené, skýtají a stali se všeobecně prospěšnými. Není jim více třeba než dobrého seznámení se s magnetismem a častými pokusy obohatit svoje vědomosti a pak mnohé a obdivuhodné činy bude jim možno pouhým zpracováním této síly vykonati.

Druhá část lidí je povahy více lhostejné, polocitlivé, méně energické, ač mnohdy dobrého srdce, přece jen neustálené a neklidné. Jejich magnetismus je polo-elektrický a proto nemohou s tak velkým zdarem magneticky léčit a působit na všechny osoby, tak jako část prvá. Vykonávají však svůj vliv na úplně *citlivé osoby* a mohou zde se zdarem svým magnetismem působit. Pilným sebeovládáním a sesílením své vůle mohou dosíci neméně blahodárných výsledků a proto jest jim zapotřebí více sebevýchovy.

Konečně je třetí díl lidí, tak zvaní *citlivci*, povahy dráždivé. Lehce se rozrušují, jsou neklidní a povětšinou nálady pessimistické. Jejich nervové fluidy jsou více elektrické než magnetické a proto lehce podléhají každé změně a každému cizímu vlivu; těm je nejvíce zapotřebí magnetismu, poněvadž velmi často podléhají různým strastem a nemocem, sami pak nehodí se pro magnetisování vůbec, poněvadž by na sebe přijali chorobu osoby druhé a nedocílili by valných úspěchů. Tito nejvíce potřebují magnetickou sebevýchovu, sesilování vůle, přemáhání dráždivosti a svých vášní, též namnoze přílišného citlivustkářství (ne citu), mohou se též během delší doby státi zdárnými magnetiséry.

Pohlaví zde nerozhoduje, ani stav. Někdy působí žena svým vlivem více, jindy opět muž.

Těž co se týče síly těla (tloušťky) je tato méně významnou, neboť mnohdy velcí a silní lidé bývají výtečnými citlivci.

Dítka do 15 let nechť se zdržují všeho magnetického působení a též stáří od 60 let nebývá již schopno ze sebe vydávat své životní síly proto, že jich nebývá nazbyt. V případech však veliké nutnosti, jsou-li osoby ve stav magnetický dobře zasvěceny, mohou magnetism i tu se zdarem používat.

Kdo může býti magnetisován?

Vše a každý může býti magnetisován: nemocní, zdraví lidé, starci, dítka od útlého mládí, zvířata, rostliny, zkrátka veškeré předměty i nábytek atd. jsou našim magnetismem prosyceni a možno je vědomě, dle libosti magnetisovati a našim vlivem prosytiti.

Nejvíce však užitku přináší magnetismus všem nemocným, tělesně i duševně slabým lidem a proto se jej v tomto směru co nejvíce se zdarem používá.

Těž i u zvířat působí velmi blahodárně a proto lze magnetismu i zde velmi dobře použiti.

Při rostlinstvu napomáhá k urychlení vzrůstu, změně barev při květu. V celé přírodě hraje jeden z největších úkolů životních a vývojových.

Poněvadž, jak jsme viděli u Mesmera a Puissegura, přenáší se magnetismus pouhou vůlí lehce na všechny předměty, proto možno jej tímto způsobem na určitá místa více přenést. Častým působením a magnetisováním tohoto místa nebo předmětu lze takto vše ovlivnit, oživit a magnetisovati.

Chceme-li však se zdarem využití této vlastnosti k dobru a blahu lidstva, tu použijeme této síly vždy opatrně k léčení všech možných chorob, hlavně pak duševních a nevyléčitelných, neboť správným použitím jeho lze veškeré choroby tyto se zdarem vyléčit. U dítek od útlého mládí můžeme magnetismem pomoci při vzrůstu a na změnu povahy. U velkého stáří nahradíme jím ubývajících sil životních a možno tímto způsobem při trvalém působení i věk prodloužit.

Nade vše pak prospěje magnetisování všem nervosně chorým, citlivým a lidem slabé vůle. Pro tyto je magnetism duševním chlebem, který Prozřetelnost poskytuje všem, aby nahradil všechny nedostatky a pomohl každému dospěti k radostnému a blaženému životu, jelikož o všechny jest zde sdataček postaráno.

Kéž lidstvo si to uvědomí a novým životem, přesně řízeným podle zákonů přírody, osvojí si, co mu právem přináší. Pak stane se magnetism utěшитelem, lékařem i sílilem všech, neboť v něm je utajen zárodek veškeré medicíny.

Jak vypadá pravý magnetisér?

Poněvadž při magnetisování přenáší se část nervové síly z nás na osobu, kterou magnetisujeme, a s ní všechno, čím magnetisér vyniká: zdraví, klid, upřímnost, radost, síla a spokojenost, tak je nevyhnutelné, aby magnetisér byl všemi krásnými vlastnostmi co nejvíce vyzbrojen a souborně vzato, by měl tyto vlastnosti: úplné, nezdolné zdraví, sílu vůle, osvětlený rozum, čistý a dobrovolný charakter, lásku k bližnímu, trpělivost, vytrvalost a jistotu ve své síle.

Žádáme tudíž od magnetiséra neb od osoby, která by chtěla se zdarem magnetismem léčit, by byla čistého, mravního charakteru, prostá všech pudů, vášní a náruživostí, prodchnutá láskou k všemu tvorstvu, zvířatům i lidem, neboť bude-li magnetiséř sám nemocný, nebo vášnivý kuřák, pijan, smilník atd., jaké síly a vlivy přenesle na nemocného, lze si samo sebou domysliť. — —

Jeho zevnějšek nechť dýše prostotou, jednoduchostí a dobrosrdečností.

Jeho zacházení s nemocnými a vůbec se všemi lidmi, s kterými se stýká, musí býť vždy příjemné a vřídne, neboť čím více rozeseje kol sebe dobra, tím více téhož sklídí.

Jakých pomůcek používá magnetiséř?

V prvé řadě jest to jeho pevná vůle, pomocí které přenáší životní magnetismus a soustřeďuje jej na jím vyvolené místo.

Pak pomocí rukou činí různé magnetické tahy k téměř účelu, aby na některá místa shrnul aneb odvedl přebytečný magnetismus, poněvadž jak jsme u Reichenbacha viděli, vyzařuje magnetismus velmi silně z rukou.

Dechu a slova. Dýcháním vyzařuje též velmi silně a proto, kde magnetiséř za nutné uzná, dýchá na choré místo. Slovo jeho je již mnohdy samo sebou léčitelem, zvláště, je-li veselý a milý povahy. Též svým magnetickým pohledem působí mocně a ovlivňuje své

okolí. Z vnějších prostředků používá všeho, co právě za dobré a užitečné uzná. Magnetisuje vodu, olej, cukr, sůl, léky, šatstvo, prádlo a lože nemocného, zkrátka vše podle okolností a potřeby.

Magnetické uzle.

Vůle používá magnetiséř dvojím způsobem, a to při působení přímém osobním, když přichází s osobou druhou přímo do styku a na vzdálenost.

Výsledky působení přímého, (osobního) shledáme na jiném místě.

Při magnetisování na vzdálenost používá obyčejně některého hmotného prostředku: soli, oleje, dopisu atd., prosytí tento předmět dobře svým magnetismem a pošle jej dotýčné osobě s vyrozuměním, aby

na něho v určitý den a hodinu upřeně myslela. Sám pak v ustanovený den a hodinu usedne klidně a

soustředí všechny své myšlenky na tuto osobu. Čím mocněji dovede soustřediti svou vůli, tím mocnější je účinek a je-li druhá osoba churavá, může se i tímto způsobem, přenesením životního magnetismu uzdravit.

Magnetické tahy počíná zpravidla magnetisér na hlavě, poněvadž je v hlavě hlavní středisko nervů, největší nervový uzel (viz vyobrazení,) jedná-li se mu o léčení celého těla, nebo pouhé magnetisování celé osoby.

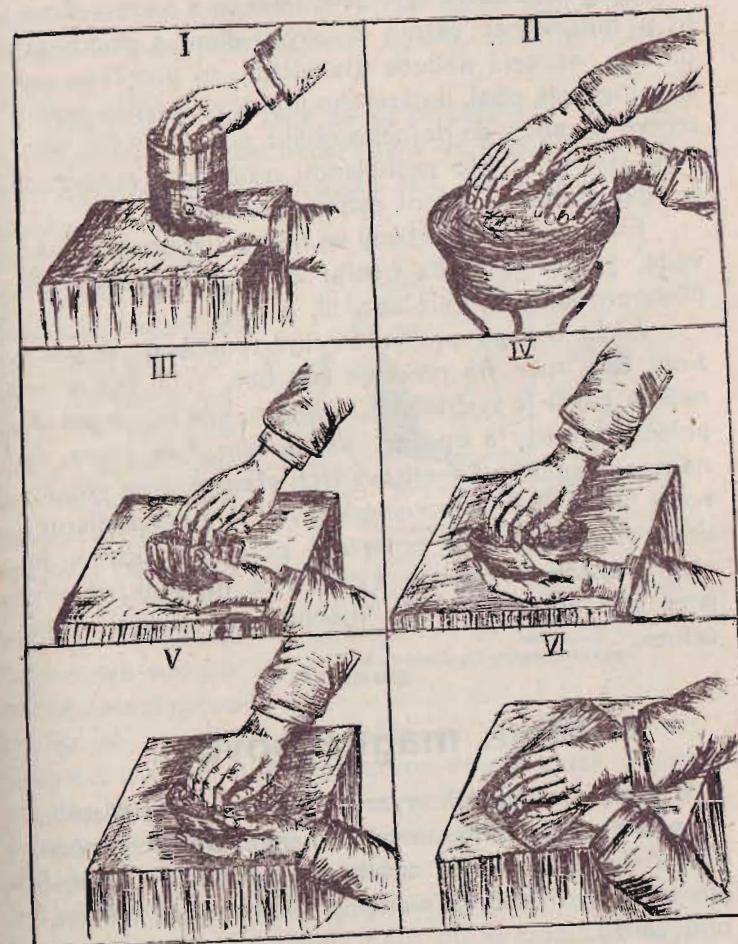
Magnetisér táhne ruce od hlavy zvolna, aniž by se dotýkal těla, přes obličej až k žaludečnímu důlku (druhý magnetický uzel,) odtud po malé přestávce táhne zvolna přes břicho ke kolenům, kde opět malou chvilku setrvá a pak táhne ruce dále přes nohy úplně ven, pak sevře své prsty do dlaní, čímž přeruší proud magnetický, učiní kruhovitý pohyb a vrátí se znovu.

Tyto tahy slují *kolmé* čili *kladné* a činí se jich vždy tolik, mnoho-li nutnost a potřeba velí; aby výsledek byl dosažen, to záleží od síly, jakou vládne magnetisér, i od důvěry a citlivosti druhé osoby. Těmito tahy odvádí se magnetismus z těla ven. Opačné tahy od nohou vzhůru ke hlavě slují záporné a magnetismus se jimi ku hlavě přivádí, kde se hromadí.

Další tahy jsou *příčné* a bývají činěny od středu čela, nad nosem, na pravou stranu pravou a na levou stranu levou rukou, pak u žaludečního důlku a u kolenou. Jedná-li se o nahromadění životního magnetismu na některé místo, tu kladou se ruce na toto místo, nebo se činí různé menší tahy, podle toho, jak magnetisér za potřebu uzná.

Magnetisování vody děje se tím způsobem, že magnetisér vezme do své levé ruky nádobu s vodou

pravou ruku pak drží svými prsty nad hladinou několik minut, při čemž mocně svou vůli působí na

vyzáření životního magnetismu. Pak podrží několik minut plochou dlaň nad nádobou a uzná-li toho potřebu,

dýchne několikrát do vody, aby sloučení magnetismu rychle nastalo. (Viz obr. I.)

Magnetisování oleje. Je-li nádoba s olejem menší, tu ji magnetisér vezme do svých dlaní a podrží tak dlouho, až celá nádoba (lahvička) se prohřeje, pak zmagnetisuje obal, do kterého ji pečlivě zabalí a potom teprve ji zabalí do druhého obalu, černého nebo tmavého papíru. Takto zaobalenou může i na vzdálenost k magnetickému léčení zaslati. (Viz obr. II.)

Cukr a sůl magnetisují se stejným způsobem jako voda, jenom je třeba trochu déle při myšlenkovém působení setrvati. (Viz obr. III. a IV.)

Látka a papír prosytí se tím způsobem, že položíme obě ruce na předmět (viz obr. V. a VI.) a po nějaké chvíli je vystřídáme, t. j. tam, kde ležela pravá, položíme levou a opačně. Všude tam, kde jedná se nám o zasílání magnetisovaných předmětů na vzdálenost, budiž obal, nebo nádoba, ve které je odesíláme, dobře magnetismem prosycen, poněvadž účinek je vždy následkem příčiny a čím více myšlenkové síly jsme zde soustředili, tím mocnější a trvalejší bývá účinek.

Přímé magnetisování.

Jak jsme shledali, vyzařuje životní magnetismus ze všech osob, z některých mocněji, z jiných méně a tvoří kol celého těla našeho neviditelný — vlastně jen některým osobám viditelný — parokruh, tak zvanou „auru.“

Přiblíží-li se dva lidé k sobě na určitou vzdálenost, aniž by se navzájem dotýkali, narazí tento aurický

výron do sebe a smísí se, je-li osoba některá citlivou, tu ihned vycítí, že někdo v blízkosti její se nalézá a jestli výron je sympatický, pocítí příjemný a milý účinek, je-li antipatický, bude účinek odporný a nepříjemný.

Co si podobného děje se též při přímém osobním magnetisování. I zde narazí nejdříve oba výrony na sebe a povinností magnetiséra jest, aby ihned dobře pozoroval účinek,

jaký toto prvé spojení vyvolá; aby toho docílil, posadí se pohodlně proti osobě, kterou má magnetisovat, vezme její levou ruku do své pravé a její pravou do své levé tak, aby palce, trochu zvýšené, navzájem se dotýkaly. Setrvá tak několik minut, až teplo obou

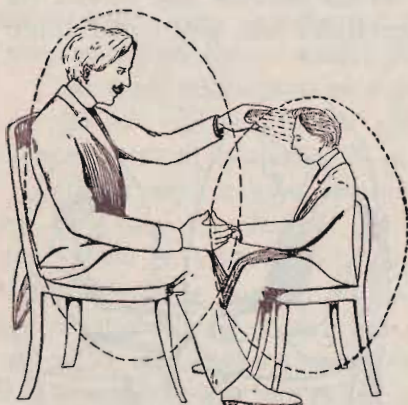

Prvé spojení při magnetisování.

rukou se vyrovnalo. (Viz obrazec). Jestliže spojení vyvolalo u něho milý a příjemný dojem může z toho soudit, že magnetismus obou osob je sympatický a povede jej v brzkou ke zdařilým účinkům. Pakliže pocítí tupý tlak anebo nepříjemný horký odpor, může být připraven na delší a obtížnou práci, poněvadž magnetismus druhé osoby není mu sympatický nebo klade mu osoba odpor samovolně svojí vůlí a bude mu nutno tento častým magnetisováním odstranit.

Když magnetisér zjistil tento stav, tu po nějaké chvíli pustí pravou ruku druhé osoby a vztáhne svou levou, kterou takto uvolnil, k její hlavě, počne svou vůli působit na přenos svého magnetismu, následkem čehož počne se okruh magnetické aury slučovat a měnit. (Viz vyobrazení).

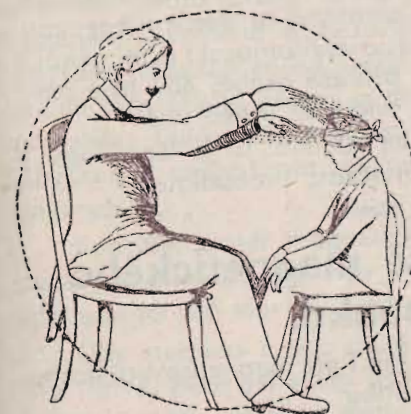
Prvé sloučení magnetické aury.

klidně sedět, načež pokračujeme v magnetisování dále.

Je-li vyzařování nesympatické a počne-li se osoba potit, neb chvět, setrvejme v tomto stavu až se úplně utiší, pak-li se tak během nejdéle 20 minut nestalo, přerušme pro tentokrát magnetisování, abychom na příště v něm pokračovali.

Když osoba je klidnou a lze pozorovat příjemný účinek, pustí magnetisér volně levou její ruku a pozvedne svou pravou, přenáší oběma rukama vší silou své vůle, výron magnetický tak dlouho, až osoba úplně usne. Tím nastalo úplné magnetické spojení; obě aury tvoří společně jeden výron a magnetisér nechá takto uspanou osobu klidně spat. (Viz vyobrazení).

Jestliže osoba však dlouho neusíná, tu táhne zvolna ruce své kolmo, nedotýkaje se těla druhé osoby, přes obličej dolů, až k srdečnímu důlku, kde malou chvíli

Úplné magnetické spojení aury.

setrvává, pak dále ke kolenům, kde opět setrvává a dále přes chodidla ven, na to sevře prsty do pěstí, čímž přeruší vyzařování ze svých prstů a vrátí se v mohutném oblouku nazad, zpět k hlavě druhé osoby, které současně rozkáže, aby klidně spala. Tahů činí tolik, mnoho-li potřeba káže, třeba půl hodiny, až osoba klidně usne.

Když osoba klidně spí, tu povstane magnetisér a nechá ji klidně čtvrt až půl hodiny spáti. Když se mezi tou dobou neprobudí, tu učiní několik *zpátečnických* tahů od nohou až ku hlavě, kde soustředí životní magnetismus a přikáže osobě, aby se klidně probudila. Pakliže se tak rychle neděje, vezme křížem obě její ruce, svou pravou do její pravé a svou levou do její levé, při čemž působí vší silou své vůle k jejímu probuzení.

Takovýto spánek bývá osobě velmi příjemný a užitečný a proto bývá dobře, když napoprvé necháme osobu ve spánku klidně beze všeho vyrušování.

Když by uspaná osoba sama ze sebe mluvíti

počala, tu nechť se ji vyptává, ale vždy na věci dobré a užitečné. Cizému nikdy nedovolujeme, by se spící osoby dotýkal, nebo ji vyrušoval.

V případě, že by uspaná osoba jevila velký nepokoj, nebo křečovitě záchvaty, tu nechť nikdy magnetisér neztrácí klid a duchapřítomnost; učiní několik *celých kolmých* tahů a přikáže osobě, aby byla zcela klidnou, načež tato zpravidla se ihned utiší.

Spí-li však již osoba dlouho, tu je lépe, když ji způsobem jak výše naznačeno, probudíme.

Různé stupně magnetického spánku.

Jako při hypnóze, tak i při magnetisování dostávají se různé stupně spánku.

Prvý z nich nastává tam, kdy obě aury se spojily a duše uspané osoby, tím uvolněna, nalézá se v bezprostřední blízkosti svého těla. V tomto stavu ví uspaný vše, co kol něho se děje, cítí a pozoruje vše, jest však neschopen překonatí vliv magnetisérův a proto zůstává ve stavu nečinném.

Osoba po probuzení z tohoto stavu vše si pamatuje, co v něm prožívala a ráda se vždy do něho zase vrací.

Druhý stupeň spánku nastává tam, kdy uspaný podlehl úplně vlivu magnetisérovu, jeho vědomí ustoupilo do čista a ponechalo své tělo úplně pod tímto vlivem. Je to též bod, kdy jediný aurický kruh spojuje obě bytosti. (Viz obr. str. 74.) V tomto stavu ustoupily veškeré pocity i dojmy do pozadí a uspaný neví po probuzení úplně nic, co se s ním po ten čas dělo. Jest však poslušen příkazů magnetiséra a rád vykoná

vše, co mu tento přikáže, proto je tento stupeň k léčení nejzpůsobilejší.

Dalším stupněm tohoto spánku je stav tak zvaný *jasnovidný*. Stav ten nalézá se tam, kde magnetisér uspanou osobu přivedl úplně pod svůj vliv. Tu duše uspaného uvolněná a nezávislá na svých tělesných smyslech vzdaluje se od svého těla a nazírá do dálky, vnímá tam přijaté obrazy a přenáší je pomocí magnetického fluidu, kterým jest poutaná k tělu, svým smyslům a může tímto způsobem mnohé zajímavosti nám sdělit.

Konečně činí-li magnetisér ještě další tahy přes uspanou osobu, padá tato ještě do hlubšího stupně spánku: to jest stav *kataleptický*, čili strnulost.

Údy ztuhnou a tělo zůstává úplně studené, zdánlivě mrtvé, beze vší vlády ležeti. V tomto případě vybavil se z těla všecken životní magnetismus a uvolněná duše může jej k zvláštním zjevům upotřebiti, může jej na jiném místě sloučit a státi se takto ve svém těle na jiném místě viditelnou. Veškeré případy *dvojtělesnosti* náležející do tohoto druhu magnetického spánku, avšak s tím rozdílem, že nebývá zde vždy magnetisérem druhý člověk, nýbrž vlastní duše, která sama sebe, svou vůlí, svou autosuggescí do tohoto stavu přivede.

Těž veškerá *spiritická media*, jež slouží k materialisacím, t. j. k zhmotňování se neviditelných bytostí (duchů), nalézají se v tomto stavu, do kterého buď vůlí nebo vůlí ochranného ducha uvedeny bývají. Stav ten jest nutný proto, že v něm veškeré životní síly jsou uvolněny a tyto jsou nevyhnutelně potřebny k novému ztělesnění.

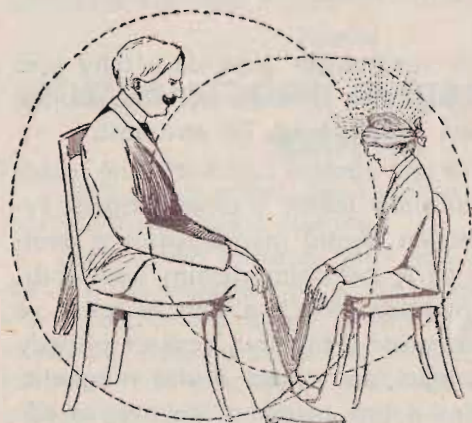

Probuzení ze všech těchto stupňů je stejné a jednoduché: několik zpátečních tahů a ruce křížem, jak již výše označeno, zpravidla stačí.

Jasnovidnost.

Když magnetisér osobu již vícekrát uspál, tu může učinit několik pokusů, zda neměla by schopnost

V magnetickém jasnovidném spánku.

k zjevům jasnovidným. To

docílí tím, když ji uspává tak dlouho, až ztratí úplně vědomí a ruce padnou bezvládně na klín, avšak tělo je dosud teplé a pohybu schopné, tudíž dříve než nastane stav kataleptický.

Když uspaná osoba octla se takto pod vlivem magnetiséra, tu poposedne o něco zpět z její aury, ale ne úplně, aby ji měl stále pod svým vlivem (viz obr.) a klade jí různé otázky.

Nejdříve táže se ji na věci nejbližší přítomné, jako: „Vidíš mě zde, kdo je zde mimo mne, vidíš vyzařovat magnetickou auru z mých rukou, jak vypadá, jaké má barvy, vidíš do svého vlastního těla, jest toto zdrávo?“ atd.

V případě, že dostaneme kladnou odpověď, tažme se, zda nemůže udat sama sobě léku, který by ji co nejlépe prospěl, což bývá při léčení velmi výhodné.

Když jsme takto navykli osobu, že nám popisuje v magnetickém spánku vše, co se v bytě a nejbližším jejím okolí nalézá, tu napříště ji pošleme o něco dále, ne však hned příliš daleko, aby si navykla na přenášení depeší svému vědomí a necháme si popisovati vše nejdříve na místech, která jsou nám známa a můžeme proto vést přesnou kontrolu, zda vidina její je správná. Později vyšleme uspanou osobu, která zatím již přivykla na tento stav, ještě dále, až úplně se v tomto studiu zdokonalí.

Kdyby se stalo a na těchto duševních potulkách narazila na nějaké překážky, což bývá dosti často, tu vždy několika tahy osobu uklidníme a je-li nebezpečí veliké, vždy ihned ji probudíme!

Čeho je při magnetisování nejvíce dbáti?

Magnetisér nechť vždy a ve všech případech zachová úplný klid, duchapřítomnost a rozvahu. Vždy, kdykoli začíná magnetisovat anebo léčit, nechť soustředí mysl k onomu vyššímu Bytí, jež jest střediskem všech sil a tak nechť udržuje trvalého spojení s Prazdrojem života. V příbytku, kde se magnetisuje, nechť není ani příliš horko ani studeno, nýbrž přiměřené teplo. Též je nutno, by zde vládl naprostý klid, aby uspaná osoba nebyla vyrušována. Jsou-li přítomny osoby, které s uspanou nesympatisují, nechť se tyto vzdálí

a nepřipouštějme nikdy, aby cizí osoba dotýkala se uspané osoby bez našeho svolení.

Možno-li dodržovati pravidelné doby, dny a hodiny k magnetisování, tu jest to vždy výhodné. Volme vždy dobu ranní, nebo večerní, kdy jsme co nejméně vyrušováni.

V začátcích magnetisování necht nikdy magnetisér nevzdaluje se příliš daleko od uspané osoby. Neprobouzí-li se tato dlouho, nenechme ji nikdy déle tří hodin spáti.

Magnetisér musí si toho vědom býti, že s každou osobou nutno jinak zacházeti a proto musí si osvojit nejvyšší blahovůli, úslužnost a přívětivé chování, by získal si co nejvíce sympatií svých klientů a stal se dobrodincem trpících.

Nikdy nedávejme se magnetisovat člověkem vášnivým, pudovcem, smilníkem a náruživcem, neboť bychom si jen svůj stav zhoršili místo zlepšili.

Kdo jdeš k magnetisérovi, ať již s chorobou, nebo jen pro pouhou radu, buď pamětliv vždy toho, že ani on zázraky činiti nemůže a proto přijímej vše, úspěch i neúspěch, s klidem a vděkem. Tvá víra v magnetismus již sama může tebe uzdravit. Tvá důvěra a sympatie jsou sloupy, na kterých největší zdar a úspěch spočívá a proto překonej již předem všechn odpor.

Léčení magnetismem nebývá vždy tak rychlé, jak mnozí myslí, za to ale dokonalé a směrodatné; proto nutno vytrvale v něm vždy až do konce setrvati. Zejména při zastaralých a duševních chorobách.

MAGNETICKÁ LÉČBA.

Jak se zdarem léčiti.

Abychom při magnetické léčbě dosáhli dokonalého úspěchu, jest zapotřebí býti čisté, vytrvalé, pevné vůle a chtít prospěti trpícím. Naš životní magnetismus musí býti úplně zdravý, čistý, prost všech vášní a náruživostí. Dále musíme si zjednat plnou důvěru choré osoby a pokud možno vyvolati v ní důvěru v magnetismus a víru ve vyléčení, neboť víra v uzdravení léčí již sama a může činiti divy i bez doteku, za pouhé přítomnosti magnetiséra.

Těž jest zapotřebí, bychom dovedli vždy rozpoznat pravý stav choroby a volili vždy těch prostředků, které odpovídají povaze chorého a mohou jej v stavu ochablém posilít aneb osvěžiti.

Jestliže jsme se dovedli soustředit s božskou silou v nás, jestliže jsme nastoupili dokonalý, čistý život myšlenkový a zdolali jsme všechny vášně a náruživosti starého, pudového člověka, tu sami sebou dosáhli jsme onoho stupně, kde duševní naše síly obrací se k dobru, vůle počíná mohutnět a zdar jiným prospěti nenechá dlouho na sebe čekati.

Jakých prostředků používá se k léčbě?

V první řadě je to magnetická síla z nás vyzařující, kterou magnetisér svojí soustředěnou vůlí řídí a přenáší na chorou osobu, nebo na některé choré místo a může při trvalém delším působení i bez použití všech jiných pomůcek každou chorobu touto silou vyléčit. Aby však u nemocného vyvolal rychlejší účinek anebo větší dojem, používá různých prostředků: vody, cukru, látky, papíru, bylinných aneb i umělých léků, které vždy svým životním magnetismem dokonale prosytí a za své nepřítomnosti nemocnému dožívati rozkáže.

Též, je-li choroba vnitřní, nebo je-li magnetiséru léčiti na vzdálenost, bývá těchto prostředků s prospěchem používáno.

Magnetisér může magnetisovat lože, přikrývky, šaty, pokrmy i nápoje pro chorou osobu určené. Námi odchovaný žák má vždy tu velikou výhodu, že může při svém léčení spojit všechny tři poznané způsoby tak, že kde toho uzná potřebu, léčí pouze *myšlenkovou silou*, jako při chorobách více duševních, *hypnotismem a suggestí* při osobách více citlivých a pouhým *magnetismem* tam, kde tento svým přenosem fluida je na vzdálenost postačitelny. Jinak může vždy navázat a spojit jeden způsob s druhým tak, že vždy zdaného způsobu dosíci mu bude možno.

Poněvadž pak každá nemoc mívá za příčinu buď nesprávný život, čelící proti zákonům přírodním, nebo v chybném a strastiplném myšlení, je svatou povinností každého lečitele, by sám co nejmravněji žil, vždy

dobře myslil a tak svým příkladem vždy na chorého blahovonně působil. Abstinence, vegetarism, nekuřáctví a čisté, radostné smýšlení jsou vždy značkou nového a čistého života.

Jak poznáme stav choroby.

Rozpoznávání chorob a to dříve, než chceme léčiti, jest velmi důležité, a ač zde ponecháno volné pole pro každého jedince, přece možno hlavním rysům a účinkům se přiučiti.

Magnetisér, přicházející s chorým ve styk, musí co nejprísněji dbát na pocity a dojmy, které v něm samém vznikají. Poněvadž spojením aury nemocného s aurou magnetiséra nastává promísení se obou, jest zde nutný přenos. Je-li magnetisér opatrný a dbalý toho co vycítí, brzy shledá účinek bolesti na sobě, ovšem že vždy jen zcela jemný a nepatrný.

V počátcích může si magnetisér počínat takto: Vezme chorého, za ruce a provede magnetický raport, když stejnoměrná teplota se uskutečnila a nevycítil zvláštních příznaků, tu učiní 15 nebo 20 magnetických tahů přes celé tělo nemocného, namočí své ruce ve vodu, by zesílil citlivost a pak velice zvolna táhne je, aniž by se těla dotýkal, přes chorého právě tak, jako by chtěl různá místa v těle dobře prozkoumat. Zde nesmí se nechat od bedlivého pozorování pocitu ničím vyrušit.

Podle nemoci a místa chorého pocítí sám na sobě různé účinky. Jestliže ruce rychle vysychají a stávají se tupými tak, že je musí brzo opět navlhčiti, tu jest to známkou zápalu a horečnatých nemocí.

Mnohdy již při tazích vycítí ve svých prstech jemné píchání, a to zvláště, když k některému místu těla se přibližuje. Též se stává, že ruce bývají k chorému místu přímo přitahovány, a to buď pro něho značkou, že má na tomto místě vždy déle při tazích rukama spočinout, anebo svým dechem prohřát. Když bodání nebo přitahování pominulo, jest to důkazem, že nastal soulad ve fluidech.

Jestliže ruce se nám počínají chvět a cítíme nepokoj, tu nutno dlouhými trvalými tahy tak dlouho pracovat, až úplný klid se dostaví.

Stávají-li se nám ruce měkkými, nebo ztrácejí-li citlivost a unavují se, tu bývá zapotřebí napnout veškerou sílu vůle a nejdříve bez doteku, pak s dotekem těla, chorého řádně magnetisovat.

Někteří magnetiséři vycítí nemoc chorého přenosem na svém těle a to tak, že postavil-li se za nemocného obličejem k jeho zádu, pokud možno co nejtěsněji, přenesse účinek nemoci na tatáž místa, kde ji chorý pocituje. Jestli však postaví nebo posadí se obličejem proti sobě, tu vycítí chorobu na protilehlém místě, takže má-li chorý nemocná játra, pocítí nemoc tuto magnetisér kolem žaludku atd. Bývá ostatně velice těžko všechny podrobnosti zde popsat, protože magnetisér během času a častým pokusem nabývá hojných vlastních zkušeností a každá vlastní zkušenost je nad všechny knihy a učenost.

Nejlépe je na tom ovšem takový magnetisér, který dříve, nežli k léčení se odhodlá, vyvine v sobě *vlastní jasnovidnost*, takže zrakem své duše vidí do nitra nemocného a je schopen takto přímo na choré místo působit. Též je dobře, není-li sám jasnovidným, když

má alespoň při ruce nějaké jasnovidné medium, které mu může vždy jeho práci usnadnit.

Dovede-li určití magnetiséři bedlivým pozorováním a pocítováním chorobu u nemocného sám vždy dříve než aby mu tento musel dlouze nemoc popisovati a vysvětlovati, je na tom vždy lépe, an tím mnoho na důvěře získá a nemocný milerád jeho ochraně se svěří, což i pro ovlivnění a suggesci bývá velmi výhodné. V případech, kde nelze nemoc chorého přesně zjistit, může magnetisér použití tohoto způsobu: nejdříve postará se o pohodlné sedění nebo polohu chorého vždy tak, by hlava obrácena byla obličejem k severu. Potom položí ruce své na hlavu, levou na čelo, pravou na záhlaví. Po malé chvíli svezou levou na záda a pravou na prsa, potom doleji na sluneční důlek a levou na kříž. Pak položí obě ruce zpředu na žaludek, břicho, játra a ledviny, odkud pak rychlým tahem sjede po nohách dolů.

Vždy na každém místě bedlivě pozoruje pocity a účinek, by z něho mohl čerpat pro případ léčení některého místa. Nejistil-li ničeho, tu činí volné tahy přes celé tělo vždy od hlavy počínaje až k nohám.

Léčí-li chorého při plném vědomí, tu bývá vždy lépe, když mu nařídí, aby tento oči zavřel a věnoval se vnitřnímu pozorování, čímž nebývá tak myšlenkově rozptýlen. Jinak bývá vždy lépe, jestliže chorý pod vlivem magnetismu usíná, což mívá vždy blahodárný účinek a vede ke krizi.

Často se stává, že buď ihned po prvních účincích magnetismu neb i později dostavuje se značné zhoršení nemoci, což bývá zvláště časté při tak zvaných vleklých a chronických chorobách. Nemocný ztrácí pak důvěru a tím se uzdravení horší, nebo vůbec přerušuje.

Takovéto *zhoršení nemoci* je zcela přirozené a povstává tím, že fluida magnetiséra zasáhla radikálně do chorých částic nemocného. Tyto se počnou měnit a jítřit, což nikdy dlouho netrvá a plné uzdravení bývá toho zpravidla následkem.

Též mnohdy vyvolá léčitel svým působením na povrch zastaralou a utajenou nemoc v těle, což mívá také okamžité zhoršení za následek, za to však při trvalém a věcném magnetisování nastupuje později dokonalé vyléčení a všeobecné uzdravení.

Ve všech případech nalezne již zručný hypnolog a magnetopat prostředky, jež mu k cíli dopomohou.

Magnetický řetěz.

Spoji-li se více osob vždy tak, že každá z nich drží svou pravou rukou ruku levou svého souseda neb opačně, tu tvoří se tak zvaný magnetický řetěz. Spojení to možno srovnat s články elektrickými, jež tvoří baterii. Každá osoba je sama o sobě jedním článkem, takže spojením tvoří se mocný proud magnetický. Soustředí-li společnou myšlenku, tu stane se proud mocně působícím a možno tímto způsobem mnohé i vážně nemoci vyléčiti. Řetěz magnetický možno v každé rodině se zdarem tímto způsobem použít:

Máte doma nemocného, jehož choroba jest nanejvýš nebezpečná. Lékař ztrácí všechnu naději a ujišťuje vás o brzkém skonu. Vy stáváte se malomyslnými a zoufáte si bezmála, což jest největší chybou, jak lékaře tak i vaší. Napříště jděte, nemajíce již více co ztratit, místo zoufání a nářků, sesedněte se do kruhu u lože nemocného, vezměte se všichni za ruce, a ti,

jež sedí nejbliže něho, vezmou jej též za ruce; nyní vroucně chtějte v myšlenkách svých jeho uzdravení. Vy, kteří to nedovedete a obáváte se — modlete se — prostě Boha, majíce víry a jistoty, že vyslyšení budete a zajisté podle víry vaší stane se vám. Ti pak, kteří znají tajemství životní síly, vědí, že přeměnou chorobných buněk v organismu nemocného v buňky zdravé nastat musí uzdravení, nebudou jistě o tom nikdy pochybovat. Lékař druhého dne přichází a je překvapen nad netušenou změnou s nemocným, nemaje ovšem ani tušení, že lékař jiný zde zatím léčil (magnetický kruh) a *lék bez léku* zdárně působil (magnetismus).

Takovýto magnetický kruh čili řetěz možno doporučiti při všech, i těch nejtěžších chorobách, aniž bychom tím komu sebeméně ublížiti mohli a to proto, že osoby, jež tvoří tento řetěz, držíce se za ruce a myslice na uzdravení nemocného, vyzařují ze sebe duševní sílu (fluidální látku,) která na nemocného se přenáší, v něm poznenáhlu přeměňuje choroboplodné látky, a tím ozdravuje buď chorý úd anebo celé tělo. Chorobná pak látka ztrácí se bez všech následků proměněná v okruhu přisedicích.

Však tam kde chovali by vůči této methodě nedůvěru, majíce mnoho obav a strachu, přec jen před používáním tímto varujeme a radíme, by přidrželi se jen nadále starých způsobů s tou vírou, že „*proti smrti není léku*,“ třeba bychom již sobě sami nezřízeným životem věk života o více jak dvě třetiny byli zkrátili, ježto pravý věk mravného přírodního člověka trval až tři sta let. Kdo dnes dožije se 100 roků ve zdraví, ten zdá se býti již hrdinou.

Však Prozřetelnost nechce, abychom zahynuli, nýbrž, abychom uzdravivše se, našli ztraceného ráje,

a k těmž účelu odhaluje nám tajemné síly přírodní. Používejme jich, však jen k dobru, opatrně, a cíle svého nemůžeme se potom minouti.

PODROBNÉ LÉČENÍ.

Léčení hlavy.

Bolení hlavy může býti různým způsobem přivoděno. Jest-li povstává bolení hlavy následkem špatného trávení žaludku, tu magnetisér je nucen léčit nejdříve žaludek, kde je příčina a když tento uzdraven, zmizí bolesti hlavy současně.

Nejlépe bývá v takovém případě léčení celými tahy a usíná-li již osoba, použijeme vhodné suggestce a magnetisujeme vodu, kterou ji nařídíme pravidelně pít. Velmi účinným zde bývá magnetisovaný odvar z pelyňku, jalovcových zrněk a šalvěje. *Veškeré věci se magnetisují vždy podle způsobu při magnetisování vody atd. znázorněném.*

Léčení takové vyžaduje vždy delší doby a chorý nebývá nikdy za jedno ošetřování vyléčen.

Nervosní bolení hlavy oproti tomu jeví při léčení magnetismem velmi rychlé změny, zvláště je-li chorý citlivý a brzo usíná, což při podobných osobách často bývá.

Pomocí celých magnetických tahů uspíme nemocnou osobu a působíme myšlenkou vždy na plné zdraví; když se chorému ulevilo, tu slovní suggestcí jej uvědomíme, že v brzku bude úplně zdrav. Potom položíme své ruce na jeho hlavu a soustředíme všechnu sílu své vůle a myšlenky v ten směr, jako bychom chtěli *bolest z hlavy vytáhnouti*, (viz. obr. na str. 89.) na to oddálíme ruce do výše a stranou je setřepeme,

pak je poznovu položíme na hlavu a roztáhneme prsty, načež po chvíli totéž opakujeme tak dlouho, až bolest úplně přestala.

Čím mocněji působí představivost, síla vůle a

Léčení hlavy.

myšlenky, tím dříve nastává zde vyléčení, takže mnohý chorý přímo cítí, jako by mu někdo s hlavy těžký přiklop snímal a v krátké době bývá zcela zdrav.

Zápal mozkových blan. Poněvadž tato choroba je velmi nebezpečná, tu není radno ji bez lékařského

ošetřování léčit. K ruce lékaře můžeme vždy tímto způsobem velmi nemocnému prospěti: Činíme dlouhé tahy od hlavy volně přes celé tělo, na to foukáním hlavu ochlazujeme, při čemž chorý zpravidla pocítí velmi příjemný účinek. Na to zmagnetisujeme silně vodu smočíme v ní ovin, důkladně jej prosytíme fluidem a lehounce na hlavu přiložíme; když je prohrátý, sejmeme jej a nahradíme jiným. Když vystřídali jsme několikrát tento ovin, omočíme své ruce ve studené vodě a takto vlhké přiložíme na horkou hlavu, podržíme několik minut, soustředíme vůli a myšlenky tak, jako bychom chtěli bolest i horkost z hlavy vytáhnout, načež zvolna ruce táhneme příčným tahem, jednu v pravo, druhou v levo dolů, omyjeme vše v magnetisované vodě a opakujeme tak dlouho, až chorý klidně usne při čemž nebezpečí zpravidla zmizelo a on se probudí posílněn a ve zlepšeném stavu.

Vodu, kterou jsme upotřebili, necháme vylít kdesi stranou a zmagnetisujeme silně novou, v níž omočené oviny mohou býti i za naší nepřítomnosti chorému podávány. Ledové obklady se zde nedoporučují, protože příliš prudce mozek ochlazují.

Nával krve do hlavy. Tento léčíme tím, že necháme chorému dáti nohy do teplé vody a činíme celé tahy až dolů k nohám, s pevnou vůlí a myšlenkou, aby krev se svedla dolů do nohou. Jakmile octly se nohy v teplé vodě, tu pocítí chorý vždy úlevu a mnohdy přímo po každém tahu pozoruje, jak krev, poslušna vůle léčitele, dolů sestupuje.

Mimo toho možno nám ještě jiného způsobu užít a sice následujícího: Postavíme se za osobu, kterou necháme pohodlně si sednout a uchopíme oběma ru-

kama její hlavu tak, že oba palce přijdou za uši, dlaně zakryjí spánky a částečně tváře, prsty obráceny jsou vzhůru na čelo. (Viz obr. na str. 91).

Léčení návalu krve.

Tím případně největší tlak k působení na vyvýšeniny u palce. Když učinili jsme dobře tento hmat, tu zvedáme zvolna ale silně hlavu osoby opatrně vzhůru a držíme ji takto dvě až tři minuty, načež pomalu zase povolíme. Většina chorých tvrdí, že již při pouhém tomto hmatu pozorují, jak krev se staví a

vrací dolů. Ulehčení pak bývá zde pravidelné a působí-li magnetisér k témuž účelu svou vůlí a myšlenkou, bývá zdar vždy urychlen.

Léčení uší.

Osoby, které trpívají návaly krve do hlavy, bývá těžko uspat a proto, když spojíme tyto dva pokusy dohromady, usnadní se nám usnutí. Pak můžeme při uspané osobě buď suggestcí nebo magnetickými tahy vždy velice prospěti.

Léčení uší. Máme-li léčit hučení v hlavě nebo nedoslýchavost, též i hluchotu, tu jest záhodno držeti

se této rady: Učiníme zprvu více tahů přes hlavu zpět a odstraníme tak všechna fluida; na to vstrčíme palec anebo kterýkoliv prst své pravé ruky do levého ucha chorého a malíček nebo prst naší levé do pravého ucha, a setrváme tak dlouhou chvíli, až výron našich prstů pronikl hlavou, působíce při tom pevnou vůlí na rozklad škodlivých látek v hlavě shromážděných. (Viz obrazec str. 92).

Pak ruce oddálíme, vezmeme čistou látku a položíme přes ucho a skleněnou nebo gumovou trubičkou dýcháme dovnitř ucha tak dlouho, až hlava se úplně prohřála. Pak-li osoba je citlivá a usne, můžeme jí dát vhodnou suggestci o brzkém uzdravení. Pak-li neusíná a chceme dosíci spánku, tu nechme jí vstrčiti nohy do horké vody a čiňme celé tahy. *Způsobu tohoto použijeme vždy, když chceme urychlit usnutí necitlivé osoby.* Při trvalém myšlenkovém soustředění a opatrném jednání možno i hluchotu, není-li tělesné ústrojí poškozeno, tímto způsobem vyléčiti. K vystřikování uší, které nutno vždy s jistou opatrností vykonávat, je radno použiti vody vlažné a silně magnetované s myšlenkou na rozklad škodlivých látek uvnitř.

Léčba očí. Při léčení očí má magnetismus také obrovský vliv, ač přímo sám o sobě těžce působí a proto používáme těchto pomůcek: Učiníme nejdříve celou řadu podélných a potom příčných tahů od středu nosu v pravo i v levo, pak foukáme dosti silně na hlavu, až chorý se uklidnil a cítí se být volný.

Nyní omočíme ruce ne v příliš studené vodě a přiložíme je na obě oči tak, aby spodek dlaní očí se dotýkal a prsty byly přes čelo rozloženy; zde necháme je tak dlouho, až cítíme, že se oteplily, pak je

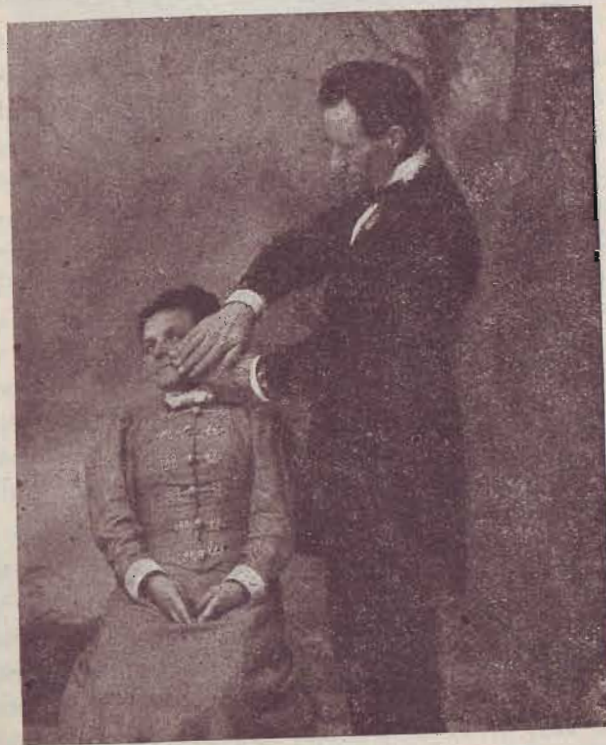
ochladíme poznovu a pracujeme tak dlouho, až zánět zmizí a horkost úplně pominula. Při tomto léčení *vůbec jako vždy při magnetické léčbě*, musí být upjata pozornost a soustředěna mysl na odstranění chorobných látek. Touto léčbou možno vyléčiti každý zánět i menší zákal oční.

Sesílení očí.

Slabost oční. Je-li zrak příliš seslaben, nebo nastalo-li nervosní bolení očí, tu musíme působit opačným způsobem a to sesilujícím. Když zjistili jsme magne-

tický raport — *což jest vždy první při každém pokusu vůbec* — tu držíme špičky prstů podle vyobrazení 17. tak, aby vyzařování z nich vnikalo do očí chorého, s pevným soustředěním vůle a myšlenky, aby nervy se silily. Na to rozkážeme nemocnému zavřít oči a teplým dechem je tak prohřejeme, až toto nervy v hlavě

Léčení zubů.

počítí, načež po nějaké době, kterou každý magnetisér sám určíti si musí, učiní několik celých tahů. Usnula-li osoba mezi léčbou, dá jí magnetisér vhodnou

suggesci a nechá ji klidně spáti. Při léčení silných zákalů očních je nutno omývatí očí v silně magnetisované, mírně vlažné vodě. Výsledek bývá jistý.

Léčba zubů. Jsou-li zuby již vyžrané, nebo nakažené, zahnilé, tu nelze mnoho s magnetismem svést a je nejlépe časté vymývání úst vodou z rozředěného kamence a zuby nechat vytrhnouti, nebo do zkaženého zubu strčit kousek řebíčku (koření), který způsobí, že se zkažený zub zvolna a bez bolesti vydrobí a vypadne. Je-li však bolest zubů nervosní, tu mívá magnetismus a suggestce překvapující účinek a lze je velmi lehce vyléčit tímto způsobem: učiníme několik kruhových tahů kol hlavy, čímž stáhneme fluida na choré místo, na něž pak položíme své prsty (viz obrazec str. 95.) a soustředíme veškerou silou vůle myšlenkovou silu tak dlouho, až zuby úplně přestanou bolet. Pak vezmeme čistý šátek, nebo hadřík a položíme jej na tvář, načež silným zadýcháním vše prohřejeme tak až teplo ucítí nemocný uvnitř na dásních. Je-li osoba ve spánku, dáme jí vhodnou suggesci a bolesti se více nevrátí.

Léčení krční. Dobrému magnetiséru podaří se mnohdy i tlustý krk, nebo vole vyléčit. Jest však vždy zapotřebí, by dobře vystihl, není-li příčinou choroby též ještě jiná nemoc žaludeční nebo podobná. Shledal-li, že chorý je jinak zdrav, tu nechť učini napřed několik celých tahů a provede magnetické spojení, které nutno vůbec vždy při každém léčení opakovat; potom položí své ruce na choré místo a nechá je na tomto několik minut až se oteplí, načež činí volné tahy s dotekem těla až přes prsa. Na to zmagnetisuje dobře vatu, obváže jí krk a nechá ji na krku chorého po dvě až tři hodiny nosit

Po uplynulé době se vata spálí a přiloží nová, dobře zmagnetovaná.

Při vytrvalém častém magnetování a opravdové koncentraci bývá vyléčení dosti rychle ukončeno.

Léčení krčního zánětu.

Krční zánět léčiti možno tím způsobem, že položíme své ruce, které jsme v studené vodě navlhčili, kolem krku, prsty k madlím (viz obrazec), potom táhneme je zvolna nazad a po těle dolů. Když jsme

krk důkladně životní silou prosytili a není-li zvenčí horkost pozorovat, tu zmagnetisujeme silně čistou vodu a dáme ji chorému, by si jí krk pilně vyklotal a občas nějakou lžičku zmagnetisované vody

Léčení prsou.

spolkl. Jsou-li bolesti krční bez zánětu, tu přikládáme zmagnetisovanou vatu nebo nějaký plátěný šátek, který se musí častěji obnovit.

Léčení hlasu. Magnetuje se tímto způsobem jak nahoře označeno, jenom s tím rozdílem, že použijeme

vody vlažné a pak krk silným dýcháním řádně prohřejeme.

Je-li osoba citlivá, tu ji uspíme a nařídíme, by s námi mluvila zpočátku jednotlivé hlásky, potom věty, a nařídíme jí přísnou suggestci, že i v bdělém stavu může mluvit i zpívat. Musíme-li však léčit osobu ve stavu bdělém, tu nutno vytrvalostí a oživenou silou vůle tak dlouho pracovat, až překážky se přemohou.

Léčení choroby prsní. Choroby prsní vyžadují vždy trvalého a bedlivého léčení. Posadme pokud možno lehčeji oděného pacienta pohodlně na židli, postavme se za něho, položme svých rukou na jeho prsa (viz obr. str. 97.) a nařídíme mu, by s námi stejnoměrně a hluboce dýchal. Takto po nějakou dobu vyzáříme co nejvíce životní síly a prosytime celé tělo chorého. Pak zmagnetisujeme vodu, kterou nemocný po *menších částech* vícekrát denně (5- až 7krát) užívá. Zmagnetisujeme sůl, cukr a vše, co chorý upotřebit může, pak buď vatu, nebo nějaký šat, který na svých prsou nosil a konečně jalovcová a hořčičná zrnka, kterých vždy ráno a večer 7—9 každého dne rozkouše a spolkne. Uspáním a vhodnou suggestcí můžeme sice uzdravení urychlit, ale samo o sobě nebývá mnoho účelné.

Zápal plic bývá velice snadno k vyléčení tím, že zmagnetisujeme silně studenou vodu, vnoříme do ní na chvíli ruce a pak položíme je na prsa chorého, až vystihneme, která část je nejvíce zanícená a ponecháme jich na prsou tak dlouho, dokud se úplně neoteplily, potom je znovu v magnetisované vodě ochladíme a je-li jen jedna strana plic zanícena tu položíme jednu ruku dospod pod lopatku, druhou navrch a působíme soustředěnou myšlenkovou silou tak, jako bychom chtěli

zánět odtamtud vytáhnouti, načež táhneme zvolna ruce ven a podélným tahem vše odstraníme. Potom dáme chorému chladnou, silně zmagnetisovanou vodu po menších částech každou hodinu pít. Při opravdovém magnetování zánět vymizí rychle.

Silný kašel vyléčíme tím, když chorého důkladně zmagnetisujeme (dle obr. na str. 98.) a pak mu dáme zmagnetisovaného odvaru ze šalvěje po malých dávkách užívat. Je-li chorý citlivý, tu jej uspíme a dáme mu vhodnou suggestci, že kašel úplně přestal a dráždění k němu více se nevrátí.

Léčba srdce. Při léčení srdce jest vždy lépe použití léčení magnetismu než suggestce a zacházení s nemocným co nejopatrněji. Léčíme zmagnetisovaným olejem, vatou nebo látkou. Při tlukotu srdce postavíme se na levou stranu nemocného, položíme levou ruku na srdce jeho, pravou naproti ní na záda, kde ruce necháme chvilku dotýkati se místa na těle nemocného a působíme mocně myšlenkou na utišení a pravidelný chod srdce. Na to oddálíme ruce volně a fluida setřepeme. V přestávkách vždy znovu přiložíme, až nastane úplné utišení.

Srdeční zánět. Též zde jest třeba opatrného léčení. Zmagnetisujeme studenou vodu, co možná nejvíce levou rukou, omočíme v ní své ruce a přiložíme levou ruku na choré místo těla tam, kde je srdce, pravou vložíme dospod, a ponechme je tak dlouho až se prohřály, pak ruce zvolna oddálíme, omyjeme v magnetované vodě a znovu přiložíme. Nemocnému dáme pít vodu po malých dávkách, levou rukou silně zmagnetisovanou. Též pokrmu budtež negativně magnetovány. Při kládají se mokré oviny v téže vodě a nemocný nechá se nejvíce v klidu. Při trvalém a častém léčení nastává

brzy úleva. Hypnotismu a suggestce nebudiž zde používáno.

Horečka. Při horečce a zápalu možno magnetismem a duševní silou vykonat přímé divy. Při vhodných případech a dobré citlivosti osob možno též suggestce použít. Máme-li však dobré magnetické síly a tuto s pevnou vůlí správně upotřebíme, bývá to vždy postačitelé a výsledky se rychle objevují.

Léčení horečky budiž následující: ofoukáme choré místo studeným dechem několikrát za sebou, pak učiníme řadu celých tahů, na to omočíme své ruce v magnetisované studené vodě a přiložíme na choré místo. Po chvíli důkladného prosycení je opět oddálíme, znovu ve vodě omyjeme a přiložíme. To opakujeme vždy střídavě s dlouhými tahy, až horečka se uklidní. Nemocnému dáme pít řádně prosycené vody magnetismem po menších, ale častých dávkách, neboť tento ji milerád přijímá, jelikož má naň blahodárný účinek.

Žaludeční choroby. Tyto možno pomocí magnetismu a mnohdy s použitím suggestce snadno a vděčně léčiti. Při zápalech nutno vždy působit na odvedení a rozložení choroby, při jiných opět posilující a obživující. Při žaludečních křečích a nervových bolestech možno vždy používat vhodné suggestce. Jakého obsahu má suggestce býti musí se žák učit voliti sám. V II. díle bylo jí tolik podáno, že by bylo zcela zbytečné zde do slova je znovu opakovati.

Nechť si vždy vybere podle potřeby silivě a tišivě působící; nechť však nikdy nezapomene, že mnohdy bývá příčina ve střevách nebo v nepravidelnosti, která bývá v dolní části těla, a proto učiní vždy dobře, když břicho a dolní část těla, jakož i žaludek dobře pro-

syťí a prohřeje magnetismem. Při všech žaludečních chorobách používá se všeobecně prosycené vody, cukru a všech poživatin, které chorý přijímá. Při nastuzení žaludku dávají se obklady z prosycené vaty, flanelu nebo vlny.

Léčení žaludku.

Při žaludečním katarhu neb oteklíně nutno pečlivě celé tělo celými tahy a prosycením síliti a lečiti, protože bývá následkem špatného trávení velmi seslabeno.

Vrhnutí zastavíme, když dáme užívatí po menších částech silně magnetisované vody a vložíme svou levou ruku na žaludek a pravou na záda s pevnou myšlenkou k posílení žaludku čelící.

Je všeobecně známo z našeho I. dílu (Plnost života), že strach, zlost, starost a rozrušení má mocný vliv na zdraví, zejména pak na žaludek. Z těch příčin odstraňme u slabého žaludku vždy tyto příčiny vhodnou suggestcí a prosyťme dolní část těla a žaludku důkladně kladením rukou (podle obr. na str. 102.) načež použijeme, jak již bylo řečeno, zmagnetované vody, nebo flanelu.

Léčení střev. Jak všeobecně známo působí mnohé duševní vzrušení, jako: strach, zlost, velká starost a mocné rozrušení nervů velmi často úplnou ztrátu chuti k jídlu a špatné trávení. Je-li choroba střevní přivoděna tímto způsobem, tu bývá léčení magnetické velmi účinné.

Zde možno pracovati následujícím způsobem: sedneme si před uspanou osobu a položíme svou pravou ruku na žaludek, levou pak na játra a působíme svou vůlí pevně k tomu, by silný výron pronikl tělem a působil silivě na žaludek a trávicí orgány úplně uzdravil. (Viz obrazec na str. 104.).

Čiňme pak různé tahy přes prsa, žaludek a játra, mezi tím dávajíce častěji suggestci: obtíže žaludeční úplně zmizely, prosycené nervstvo sesílilo, znamenitá chuť k jídlu se dostaví.

Namluvme nemocnému, že nemá již příčiny proč se zlobiti, nebo trápití, a že příště nebude si vše příliš bráti k srdci.

Zmagnetujme vodu levou rukou a dejme ji uspanému píti s vyrozuměním, že je to nejlepší lék, jenž

mu jistě pomůže. Dále zmagnetujeme vatu, kterou vždy po 2 — 3 hodinách obnovujeme! Při opravdové a upřímné činnosti nastává obyčejně brzy změna k lepšímu.

Léčení střev.

Zápal střev. Trpí-li nemocný zápalem střev, je nejlépe jej vleže uspati řadou celých magnetických tahů (asi 40 — 50) a suggerujeme při tom ujišťujícím a posilujícím účinkem. Na to přidržíme ruce v po-

vzdáli nad dolní částí těla a mějme dobrou vůli nemocnému pomoci.

Snažme se pomocí magnetických tahů od prsou dolů až přes nohy a mírným kladením rukou na břicho,

Průjem a zánět pobřišnice.

pak lehkým s nimi kroužením, bolesti zmírnit, a pokud možno úplně odstranit.

Dávejme pít často v menších dávkách silně zmagnetovanou vodu, která byla pevnou vůlí po delší dobu magnetována s úmyslem, by působila co nejvíce

léčivě a silivě. Nemocnému, dříve než jej probudíme, dejme řádnou suggesci, že po probuzení bude mu určitě lépe, a plné uzdravení že v brzkou následuje.

Průjem. Silný průjem léčíme kladením rukou pokud možno na tělo tak, aby pravá ruka přišla na pravou část a levá na levou část těla (viz. obr. str. 105.) při čemž mírně rukama kroužíme a pevně vůlí působíme na utišení bolesti a sesílení dolní části těla. Přiložme teplý dobře zmagnetovaný flanel silný úmyslem, že nemocnému bude rozhodně uvolněno.

Potřeba-li velí, zmagnetujeme hrst sušených černých jahod, které když v magnetované vodě chvilku byly povařeny, dáme nemocnému snísti a odvar po malých částech vypít. Když osoba byla uspana, dejme jí vhodnou suggesci, že po probuzení bude jí jistě lépe a použijeme životního magnetismu a suggestce vždy tak, jak nám potřeba a povinnost káže, což nebude obtížno tomu kdo s nemocným upřímně a doopravdy smýšlí.

Zácpa. Se zdarem léčíme zácpu položením rukou na břicho, kde je po nějakou chvíli necháme ležet, až střeva jsou dobře životním fluidem prohřata a prosycena. Pak začneme volně kroužit, později silněji, až dostatečně teplo v celé dolní části těla se vyvine.

Dejme dostatečné množství silně zmagnetované vody nemocnému pít, a uspana-li osoba, vhodnou suggesci, což bývá postačitelé, jelikož mnohy postačí již sama zmagnetovaná voda.

Choroba měchýře. Spojením hypnotismu se silícími účinky magnetismu docílíme i zde při upřímně a opravdové činnosti blahodárných výsledků.

Uspíme trpící osobu, pak položíme obě ruce na místo měchýře a působíme na sesílení jeho nervů. Po chvíli, když místo jsme dostatečně prohřáli, namluvíme

uspané osobě, že teplem, které nyní pocituje, se chorobná část těla dokonale pozdravila a od této chvíle že počíná býti lépe. Opakujme vždy po 3—5 minutách tuto suggesci po delší dobu a nařídíme nemocnému aby

Léčení ledvin.

použil lázně v magnetované vodě. Tuto dejme s dobrým úmyslem, uvnitř silícím, po dávkách pít. Nenechme se odstrašiti okamžitým nezdar. Jen při vytrvalé a obětavé činnosti docházíme vždy k určitému zdaru.

Léčení sleziny. Slezina nechá se též výborně

léčiti. Je-li zanícená, tu nejdříve ve vodě omočenýma rukama vytáhneme horkost mocným působením vůle napovrch, potom působíme na sesílení a pozdravení. Léčíme dobře zmagnetovanou vodou a vatou, kterou často obnovujeme. Poněvadž sleziny mívají vliv při povaze mnohých osob, bývá účelno celými tahy na osobu zdatně působiti.

Léčení ledvin. Chorobu ledvin možno léčit následujícím způsobem: Posadíme se za osobu a prohřejeme dobře ledviny vložení rukou. (Viz obr. str. 107.) Potom posadíme se s druhé strany a činíme magnetické tahy od ledvin k měchýři s volným dotekem. Dáváme pít zmagnetovanou vodu a přikládáme často prosycené zmagnetované vaty. Při dobré, pevné a soustředěné vůli bývá v brzku náprava docílena.

Choroby matky nutno léčit převahou magneticky, kladením rukou, dotekem a opačnými tahy vzhůru, jako bychom chtěli matku zase do své polohy uvést a řádně sesílit. Jenom pomocí důkladného sesílení docílíme zde dobrých výsledků. Nechme nositi nemocnou dobře zmagnetovaný flanel, který se musí však často, nejméně jednou denně, vyměnit. Důkladným vypráním a vyvětráním možno starého znovu upotřebiti. Při upřímné a vytrvalé péči docházíme i zde ke konečnému zdaru.

Měsíčné. Při žádném utrpení nedoděláme se tak rychlého vyléčení, jako zde. Poněvadž choroba povstává právě tak přeměnou v organismu, jako duševními účinky, tak nutno i zde všechny příčiny dobře předem zjistit, dříve než k léčení přikročíme.

Při úplné ztrátě periody bývá ponejvíce příčinou jiná nemoc, kterou nutno pravidelným způsobem dříve odstranit. Když se tak stalo, uvedeme chorou

ve spánek a položíme dosti teplé ruce na tělo ležící nebo sedící choré osoby a snažíme se dobře celou dolní část těla prohřát. Na to suggerujeme jí příjemný pocit tepla v těle a činíme dlouhé tahy přes celé tělo. Namluvíme choré, že dáme jí po probuzení dobře zmagnetované vaty, kterou si přiloží na matku, čímž přivede si příjemné teplo v dolní části těla a následkem toho dostaví se v brzku opět pravidelná perioda.

Suggesti možno dle potřeby často obnovit. Je-li však choroba čistě duševního rázu, tu postačí mnohdy již první léčení.

Je-li perioda spojena s křečovitými bolestmi matky, možno způsobem, jak výše uvedeno, jednat, jenom že změním směr suggeste a když tuto dáme o den dříve, než perioda se dostavila, s odejmutím všech bolestí, bývá zpravidla dobře.

Při přílišné periodě bývá také dosti brzo výsledku docíleno. Když uvedeme chorou do spánku a prohřejeme vložení rukou dolní část těla, při čemž dáme suggesti, že perioda se přesně a pravidelně dostaví. Když doufáme, že tělo je dostatečně prohřáté, činíme magnetické tahy od pohlavních ústrojí k srdci, s pevným úmyslem, aby krev odcházela více k srdci a nabyla jiný oběh.

Jest přání hodno, by si ženy toto léčení co nejvíce uvědomily a tím mnohých útrap ve svém stavu zbaveny byly, poněvadž tímto způsobem možno mnoho prospěti. Též žena ženu může léčiti.

Porody. Přesné návody pro porody udati nelze proto, že jsou různé druhy žen a vše je zde individuální. Jisto však jest, že pomocí hypnotismu a magnetického ošetření možno matku zbavit všech bolestí a

tím zrušit onen zastaralý předsudek, že žena v bolestech musí pokolení své roditi. Vezmeme-li na zřetel, že mnohá matka jen s největším strachem hledí těmto okamžikům vstříc a že tím autosuggestivně sama na sebe působí, čímž jenom utrpení své si zveličuje, tu doznáme jistě, že v léčbě duševní je výtečný prostředek ulehčiti těmto trpitelkám jich nesnadný úkol a plným právem možno těchto nových vymožeností vědeckých k blahu lidstva využítkovat.

Ač nelze zde přesných pravidel určit, přece možno dobře radit v tom směru, by každá matka vzala k svému ošetření buď lékaře, nebo porodní pomocnici, která s léčbou hypno-magnetickou obeznámena jest.

Připustme konečně, že by třeba i dobrý manžel, zasvěcen v tuto vědu, chtěl své družce pomoci, tu může se řídit dle okolností podobnými pokyny. Několik týdnů před porodem uspíme matku a dáme jí potřebnou suggesci, že v kritickém okamžiku nebude cítit žádných bolestí a vše že bude zcela hladce a přirozeně odbyto. Tuto suggesci opakujme, každého dne by citlivost se sesílila a v posledních dnech před porodem uveďme uspanou matku do krásné zahrady (ve spánku), představme jí, že v posledních chvílích se vybaví a bude zde trhati krásné růže a úplně bez bolesti přijde děcko na svět, kterému se stala matkou.

Častými podélnými tahy přes celé tělo možno i v poslední chvíli mnohé bolesti odstraniti, po ukončeném porodu pak všechny nedostatky a sesílení ústrojí uspíšiti, při čemž zručná pomocnice svou radou a pokyny může velmi prospěti.

Vrhnutí před neb při porodu odstraníme tím, že položíme své ruce na různé části těla a vnutíme

posilující účinky s důkladným prohrátím. Poněvadž toto pochází zpravidla od podráždění nervového uzlu břišního, číňme různé tahy přes střevo ke směru měchýře s tím pevným úmyslem, že střevo musí dobře působit a nervy nesmí účinkovat na zpětné dráždění těchto částí těla.

Když podařilo se nám stolici a střevo uvést do správného chodu, tu pečujeme jen o to, by při jídle žaludek nebyl příliš přepříván a dejme přesnou suggesci, že vrhnutí se více nedostaví.

Pochází-li vrhnutí od předráždění nervů a žaludku, tu působíme více na žaludek a dráždivost, při čemž nám magnetována voda a pokrmy prokáží znamenité služby.

Velké bolesti matky utišíme skoro tímže způsobem, jak již výše označeno. Mimo to položíme pravou ruku na záda před námi ležící ženu a levou rukou na dolní část těla, kde je matka, a působíme vši silou své vůle na utišení bolestí. Po nějaké chvíli, když tělo jsme prosytili, učiníme několik tahů přes prsa, směrem k matce a zde soustředíme nutná fluida po nějakou chvíli, načež rychlým tahem přes nohy ruce odstraníme. Jest-li se nám podařilo ženu uspati, tu jí dejme vhodnou suggesci a doplňme ji posilujícím spánkem. Když častěji s chorou ženou se zabýváti budeme, docílíme v tomto směru zvláštní zkušenosti, jež nám velmi prospěšny a užitečny býti mohou.

Krvácení. Krvácení vnitřní, jehož příčinou bývá přetržení některé cévy, možno jediné silně magnetovanou vodou léčiti a použitím domácího koprův octě naloženého, dobře zmagnetovaného a na drobno rozsekaného. Tento dávejme po menších dávkách jísti.

Podaří-li se osobu uspati, dejme ji vhodnou a řádnou suggestci.

Při poranění a krvácení z ran se právě ukáže, jak dalece jsme dospěli ve výcviku své vůle a na mnoho-li jsme schopni v tomto docílit.

Tahy činíme vždy od krvácejícího místa zpět k srdci a použijeme mírného dýchání na ránu s připojením zmagnetovaného obvazu.

Při silném krvácení možno přiložit čistý stříbrný peníz na ránu, který zpravidla krev ihned zarazí.

Chudokrevnost. Při chudokrevnosti nebývá hypno-magnetické léčení rychle působivým a nutno zde připojit pomůcky, jako řádnou stravu, lázně, hluboké dýchání, potřebný pohyb a vzduch.

Pokrmý a nápoje dobře prosycené magnetickým vlivem mohou jen co silící prostředky použity býti a působení jejich bývá po delší době teprve viditelné. Tahů nutno používat silících a soustředivých kol žaludku a srdce.

Blednička. Zde, jako při chudokrevnosti, nedokážeme hypno-magnetickým léčením mnoho a proto nutno tytéž pomůcky, jež výše uvedeny, k pomoci vzít.

Hluboké dýchání, kterému jsme se v prvním díle „Plnost života“ přiučili, má zde svou výsadu proto, že přináší do těla více kyslíčnicku a tím rozmnožuje se pozvolna krev i zdraví. Mimo to možno nám pomoci uspaní osoby použitím suggestivního působení a kdyby se mělo stát, že osoba uspaná jevila by značky jasnovidnosti (somnambulismu,) což zde velmi často bývá, použijeme těchto vlastností k vyšetření příčiny choroby, po případě i k udání nejvhodnějšího léku.

Jinak zmagnetujeme silně vodu (levou rukou) a dáme ji pít uspané osobě s příkazem, že síla magnetická v ní rozložená působí silivě a blahodárně na celé tělo, což při častém opakování nezůstává bez blahodárných výsledků.

Používání ovocných šťav zmagnetovaných místo piva a opojných nápojů možno zde co nejvřeleji doporučiti.

Žloutenka léčí se hlavně kladením rukou na ledviny. Nejprve prosytíme celé tělo podélnými tahy, pak klademe ruce na místa ledvin a působíme mocně k posílení a ozdravení zde působících nervů. Nemocnému dáme pít zmagnetovaného nápoje a přikládáme prosycený flanel nebo vat. Místa nemocí zachvácená často teplým dechem prosytíme. Opakováním při vytrvalém působení brzo docházíme cíle.

Vodnatelnost léčí se s dosti dobrým zdarem hypno-magnetickým působením a to hlavně kladením rukou na břicho (viz obrazec) a použitím silně magnetovaných pokrmů a nápojů. Přiložením důkladně prosyceného flanelu nebo vaty na místa měchýře a střev, případné obalení celé dolní části těla prosycenou dekou a je-li srdeční činnost ještě dostatečná, dávejme k požití prosycené thé z přesličky a jalovce vařené. Zdravý a dobro působící magnetisér docílí i zde překvapujících výsledků.

Koží nemoci. Veškeré koží nemoci mívají příčinu v lidské přirozenosti, která nezdravé látky v těle se nalézající vyžene napovrch. Léčení toto bývá magneticko-hypnotickým působením velice účelné a není-li tělo uvnitř otrávené, jde velice rychle k svému cíli.

Prostředku používáme následovně: Uspíme nemocnou osobu a dáme jí suggesci, že do celého těla dostavuje se značné teplo. Teplým dechem na prsty u ruky nemocného sesílíme teplo tou měrou, až docílíme potu. Když nemocný se potí, tu vnutíme mu představu, že tímto potem všechny nečisté látky vystoupily a nyní dobře prosycenou magnetickou lázní budou odstraněny. Po probuzení skutečně upravíme magnetickou vlažnou lázeň a dáme nemocného řádně vykoupati. Je-li kožní nemoc jen místní, vyrážka a pod., tu zmagnetujeme vodu, ve které se chorý často omývá a potom olejem nebo mastí natíráme choré místo. Je-li záhodno místo obvázati, dávejme též magnetované oviny.

Výsledky zdařilého vyléčení bývají tímto způsobem velice rychle dosažitelný.

Rheumatické choroby. Poněvadž tyto nemoci jsou ponejvíce následky buď přílišného nachlazení nervového, nebo přílišného vyčerpání životních sil přivoděny, působí zde hypno-magnetické léčení přímě divy. Musí však vždy s určitou vytrvalostí, zdatností a sebeobětováním prováděno býti. **Podagra** léčíme takto: Uvedeme chorého ve spánek a namluvíme mu, že mu pomůžeme, avšak že nutno zde velmi energicky si počínati. Třeme chorobný nerv na obnaženém těle, napřed zvolna, pak více a více, při čemž suggerujeme chorému, že teplo v noze stává se čím dále tím větší až dostaví se pot. Nejeví-li chorý bolesti, tu třeme celou nohu silně, až úplně zčervená a je horká, k čemuž můžeme použití buď olivového nebo mandlového oleje, řádně ohřátého a prosyceného. Nohy zavineme do silně prosyceného teplého ovinu a necháme nemocného tak dlouho spát, pokud mu libo,

obnovivše několikrát suggesci, že po probuzení bude mu ulehčeno, neb úplně zdrav. Tímto způsobem při častém opakování vyléčiti možno i zastaralé choroby.

Ztupělost nervů všeho druhu vyžaduje vždy rázného a trvalého léčení dle způsobu výše označe-

Ztupělost údů.

ného. Nejlépe je uspíme-li osobu a obnažíme ztupělý úd, načež řádným masírováním jej důkladně prohřejeme tak, až část těla je úplně červená. Pak vsuggerujeme nemocnému, že po probuzení úd bude o mnoho

zdravější a přimějeme uspanou nemocnou osobu k tomu aby ve spánku nutné pohyby ztupělým údem vykonávala. Zdaří-li se nám pokus, není konečně uzdravení daleko. (Viz obr. na str. 115.) Zde použijeme vždy magnetovaných olejů a přikládáme vaty nebo flanelu. Při nesnadných pracích vytrvejme a neztrácejme důvěry v konečný zdar, ježto i zde přichází.

Jestliže ztupělost spojena jest se zánětem kloubovým, tu nutno nejdříve vhodným hypno-magnetickým působením odstranit zánět. K omývání používáme magnetované vody. Přikládáme obklady a vkládáme rukou na chorá místa, což činíme tak dlouho, až otok zmizel. Zůstane-li pak ještě tupost údu tu použijeme způsobu výše uvedeného, který se cile jistě nemine.

Nervové choroby. Kloubová revma a jiné podobné choroby nelze pouhým magnetismem vyléčit, vzdor tomu, že i zde působí tyto prostředky co nejmocněji. Jest záhodno, když osoba usnula, odejmout jí bolesti a přivést v utišení, což se velmi rychle stává. Potom magnetujeme nemocného celými tahy až dostaví se pot, který má velký význam pro brzké uzdravení.

Neméně prospěšno jest, posadíme-li chorou osobu a nařídíme této vnořiti nohy i ruce do nádob s teplou vodou. Pak působíme magnetickými tahy tak, až pot na těle nemocného hojně vyrazí. Jestliže po delší době tento se nedostaví, třeme obnažené části těla na způsob masírování tak dlouho, až úplně zčervenají a se zahřejí. Po masáži necháme chorého klidně usnouti, obalíme mu údy do řádně prosycené vaty, nebo flanelových ovinů a dáme k pití magnetované vody. Dostaví-li se při spánku pot, který obyčejně zapáchá kyselinou, je to

dobrou známkou a chorý se brzo uzdravuje. Těchto prostředků použijeme až úplné uzdravení nastane. Po zapocení nechť chorý omyje vždy celé tělo čistou, ne příliš studenou vodou.

Totéž činíme i při *gichtu* a podobných nervových chorobách, kde vždy v hojné míře použijeme magnetovaného oleje, pokrmů, nápojů a ovinů, čímž vyléčení, které zpravidla bývá zdlouhavé, značně urychlíme.

Rheumatismus léčíme tímže způsobem jak výše uvedeno a mimo to použijeme silně magnetovaných ovinů na celé tělo, které chorý každodenně užívá tak dlouho, až plného uzdravení dosáhl.

Jestliže některé nervové choroby a silné bolesti dostavují se u chorého v určité době, což bývá důkazem o působení astrálna, tu uspíme chorou osobu a dáme jí vhodnou *suggesci* (viz *suggesci*), že na příště bolesti pociťovat nebude. Vsugerujeme nemocnému nějakou zajímavou a radostnou scénu na kterou se vždy při příchodu bolesti musí upamátovat a potřeba-li velí, třeba i na nějakou chvíli usnout.

Vynalézavostí, obětavostí a zručností hypno-magnetiséra je zde veliké volné pole působnosti ponecháno. Nechť nezanedbává nikdy inspiraci a vnuknutí, které mu zde nad míru dobré služby prokázati mohou, čímž jen k úspěchům rychleji dochází.

Záducha. Snažme se chorého utiшит a uspat. Potom vložíme své ruce na prsa chorého, ponecháme je nějakou chvíli na místě až teplo proniklo tělem; na to činíme rychlé tahy s dotekem těla, (asi 40 — 50) po celém těle dolů. Právě tak učiníme na zádech. Pak nechť osoba učí se zhluboka dýchat. Při vdechování přitlačíme oběma rukama na prsa i na záda a půso-

bíme mocně na sesílení dechu a uvolnění plic. Dýchá-li osoba po několika již pokusech lépe, můžeme jí vsugerovat v uspaném stavu scény, při kterých musí silně dýchat a naříditi jí pravidelné a trvalé volné dýchání. Magnetické nápoje i pokrmy možno zde podle libovolného množství upotřebiti.

Padoucnice. Padoucí nemoc přivoděna býti může následkem náhlého leknutí i jiným vnitřním pochodem. Následky její jsou však vždy ochablost nerstva chorého, který nemá dosti síly ducha a vůle, by návaly sám o sobě předejiti mohl. Strach před záchvaty a lidská suggesce dovršují pak dílo zkázy.

Při léčení podobných chorob budme vždy velmi vytrvalými a obětavými, protože léčení jde jen zvolna, avšak určitě kupředu.

Tam, kde se lze nadíti dobrého výsledku, použijeme suggesce a namluvíme chorému, že je silné vůle a že lehce napříště každý nával překoná.

Za jiných okolností prosytíme celé tělo kladením rukou na různé jeho části: hlavu, prsa, záda a celými podélnými tahy důkladně prosytíme chorého, bychom uvedli soulad do nervové části těla. Současně pomozme mu sesílení vůli hlubokým dýcháním, a přiučme jej více v sebe důvěřovat. Použijeme v hojnosti pevnou vůli prosycených pomůcek: vody, pokrmů, flanelu atd. Mějme upřímnou vůli a vytrvejme tak dlouho, až všechny návaly pominuly a chorý cítí se býti dokonale zdravým. Jen na vytrvalé obětovné snaze magnetopata závisí zde celý zdar. Léčení jde ponejvíce jen zvolna kupředu a teprve po častém zmagnetování byvají znatelné výsledky. Proto nesmí ani chorý ztrá-

ceti naději a důvěru, jestliže nenásleduje ihned plné uzdravení.

Noční můra. Jsou časté případy u mnohých osob, že bývají za noci přepadány cizou, neznámou silou, která jim působí různé nepříjemnosti.

V takovém případě prosytíme důkladně uspanou osobu a dáme jí vhodné suggesce. Na to zmagnetujeme celé lože chorého, prosytíme vše, pokrývku i prádlo a dáme chorému píti sdostatek magnetované vody. Přikážeme mu, že nesmí nikdy ležeti dlouho na znaku a jiti spat s příliš plným žaludkem.

Častým obnovením magnetovaného prádla a postele bývá působení v brzku odstraněno.

Sv. Víta tanec nebývá sice nikdy při jednom magnetování odstraněn, ale při vytrvalé práci docházíme i zde ke zdařilým výsledkům, k úplnému vyléčení.

Ze začátku magnetujeme celé tělo, potom přikládáme ruce na hlavu a sice levou na záhlaví a pravou na čelo, prosytíme důkladně celé nervstvo s úmyslem, že chorý tak sesílil, aby vlastní vůlí mohl se všem návalům opřít.

Totéž učiníme na zádech a prsou, pak na kříži a slunečním pólu. Dejme pít zmagnetované vody a nutných ovinů, pak-li chorý podléhá vlivu, vhodné suggesce. Ovlivněním nastává v brzku zlepšení.

Trudnomyslnost. Uspíme nemocnou osobu a vsugerujeme jí některé veselé scény, a přikážeme aby na ně ve bdění často myslela. Hlubokým dýcháním pak jak v I. díle tohoto trojcelku uvedeno, a přenosem myšlenky na jiné předměty ve bdělém stavu bývá chorý velmi lehce vyléčen.

Náměsíčnictví. Poněvadž tito lidé podléhají velmi lehce vlivům hypno-magnetickým, lze chorobný stav vhodnou suggestí velmi lehce vyléčiti. Prosyťme-li řádně nervová střediska a dáme píti často magnetovanou vodu, nastává v brzku úplné vyléčení.

Halucinace. Jsou mnohé osoby tak citlivé, že každé sebe menší podráždění nervů vyvolává u nich mnohé představy a klamy smyslů. Jest jim v první řadě třeba, učiti se soustředění a sesílení vůle, dle návodu v prvním díle uvedeného. Poněvadž podléhají, jako vůbec všechny osoby hysterické, velmi lehce vlivu a suggesti, jsou tudíž tímto způsobem snadno vyléčitelný.

Volbu vhodné suggestce a prostředků ponecháme našim žákům, neboť bylo tolik způsobů již výše uvedeno, že každý velmi snadno některý z nich sobě nalezne. Ostatně lze též, jež uvedeny pod záhlavím trdnomyslnost, použití i zde se zdarem.

Šílenství. I tento zdánlivě nevyléčitelný stav možno vhodným a trvalým použitím hypno-magnetických prostředků vyléčiti.

V první řadě snažme se zjistiti příčiny a odstranit jich působení, učme se rozpoznati, jak dalece je zde působeno neviditelnou silou astrální a není-li to pouhá časová posedlost cizích bytostí, buď elementárních nebo duševních.

Pokud chorý je schopen občas sebeovládání a pánem své vůle, je vždy možné jeho úplné uzdravení. Magnetopat nechť v první řadě celými tahy dobře prosytí celý organismus, pak jednotlivá střediska, hlavu, prsa, žaludek a to tak, až celé tělo dobře prohřál. Použije magnetických prostředků; nápojů, ovinů

i pokrmů a je-li chorý citlivý, působí magnetisér vhodnou suggestí na sesílení duševní síly. Probuzuje v chorém ono vyšší božské „Já,“ jež, když sdostatek sesíleno, překonává později hravě všechny nárazy neviditelná. Záchrana ubohých bude i zde krásnou odměnou výtrvalosti.

Vývoj duševních schopností s použitím magnetismu.

Všichni lidé mají v základě své bytnosti (duše) stejné schopnosti a vlastnosti vrozené. Pouze nestejným vývojem liší se lidé od sebe, podstatou svou nikoli, proto možno je směle porovnat s fotografickými deskami, na nichž dosud žádný obraz nebyl zachycen a i když obraz zachycen, zůstává plocha nezměněna, až když jistými prostředky napovrch vyvolán, tu teprve se objevuje.

Tak právě je to s člověkem, až když naň působí okolnosti a mnohdy těžce naň doléhá potřeba, tu teprve rozvinuje tyto utajené síly a vyvolává napovrch potřebné schopnosti, o kterých dříve neměl sám ani tušení. *Okolí, ve kterém žije, touha po dosažení něčeho, co ho vábí a nadšení pro tuto věc* jsou to, jež mu umožňují vždy co nejrychleji cíle svého dosáhnouti. Toho musíme si býti stále vědomi, chceme-li utajené schopnosti v nás dřímající správně a rychle rozvinouti. Ve většině případech jsou osoby po něčem takovém toužící příliš nesoustředěny a to jim hlavně překáží, by mohly se jedné věci plně a vytrvale věnovati a kdo chce mnoho věcí najednou docílit, nedocílí zpravidla ničeho dokonalého, poněvadž jen

tolik, kolik myšlenek, sil a času jsme některé věci věnovali, tolik můžeme opět od ní vrácených výsledků očekávati. Z těchto důvodů učme každého, u koho bychom chtěli nějakou skrytou schopnost, nebo nové nadání vyvolati, v první řadě koncentraci. Návod k tomu nalézáme v I. díle „Plnost života“ a proto jej zde pomíjíme.

Když naučil se dotýčný soustředění myšlenek, pomocí magnetismu a sugesce probudíme v něm *nadšení a zájem pro věc*. Pomocí soustředění nabude již sám nutné vytrvalosti.

Tímto způsobem můžeme pozvolna buď sami sebe pomocí autosugesce, nebo pomocí magnetismu a vhodné sugesce tak zpracovat, že dosahujeme rychle nových vlastností a schopností, o kterých jsme dříve neměli ani tušení, že v nás dřímají a k tomu nám zapotřebí v první řadě odvahy a zmužilosti.

Odvaha a zmužilost.

Sebedůvěry, odvahy a zmužilosti dosahujeme pilnou sebevýchovou a léčbou. Při vlastním vývoji použijeme vhodné autosugesce vždy ráno a večer, použijeme hlubokého dýchání a při zadržení dechu vždy v myšlenkách si opakujeme: „*Jsem klidný, statečný a zmužilý*,“ načež opět vydechneme a vždy znovu autosugesci tuto si opakujeme tak dlouho, až dosáhli jsme plné sebedůvěry a odvahy. (Hluboké dýchání viz v I. díle „Plnost života“).

U příliš zeslabených osobách je třeba k této sebe-

výchově celý rok. U zdravých a silných vůlí jest vždy záhodno tento druh myšlenkové sebedůvěry občas obnovovati.

Při výchově a léčbě jiných možno s velkou výhodou použití magnetismu. Pomocí tahů uspíme dotyčnou osobu a pak jí vnutíme vhodnou suggestci, že je statečnou, smělou, odhodlanou a dle potřeby že vždy nalezne ve své duševní síle tolik síly, mnoho-li jí v každé době k vykonání všech činů zapotřebí míti bude.

Magnetismus a suggestce jest nejspolehlivější cestou k proměnění lidí slabé vůle, chabých a nesmělých v nový lid, a každý bude až úžasně překvapen k jakým výsledkům po krátké době při používání magnetismu a suggestce dospěje.

Všichni, kdo na tomto poli pracovati budou, brzo poznají, že lidé slabé vůle, bázlivci a nesmělí také velmi krátký dech mají, a naopak, lidé energičtí zpravidla hluboce a zvolna dýchají. Z těch důvodů naučí své pacienty předem hlubokému a stejnému dýchání, čehož možno třeba při magnetickém transu (spánku) dosíci. Uspané osobě rozkážeme, aby zvolna a hluboce vdechovala, pak na chvíli zatajila dech a zase zvolna a zhluboka vydechla. Když tomu se správně naučila namluvíme jí, že pomocí magnetismu sesílíme její nervy a její vůli. Učiníme několik zpětných tahů k hlavě a pravíme: „Cítíte, jak mírné teplo soustředilo se vám v hlavě? To je nová síla, odvaha, sebedůvěra a zmužilost, která vás nikdy více ve vašem životě neopustí.“ Je-li osoba jasnovidná, představme jí v mysli některé děje, kde je jí napnouti všechnu odvahu a statečnost, by v nich zvítězila a vlijme v její duši plnou důvěru

v nejvyšší moc, která vše řídí a výsledek krásný ne- nechá na se dlouho čekat.

Nadání k hudbě.

Podobným způsobem můžeme odchovat různé náklonnosti i nadání. Napřed odchováváme vůli, potom probudíme touhu a lásku k věci.

S použitím magnetismu, nebo hypnotické suggestce, docílujeme i zde netušených úspěchů. V prvé řadě uspíme osobu, pak v ní probudíme touhu po hudbě, a že se chce jí dokonale naučiti. Potom pomocí gumové nebo skleněné trubičky dýcháme volně do uší, nebo přikryjeme ucho jemným šátkem a teplým dechem je prodýcháme při čemž namluvíme uspané osobě, že teplo, v hlavě způsobené, vyvolá v ní velice dobrý sluch; na to ji necháme nějaký čas odpocínout a pak jí znovu namluvíme, že touží po hudbě a že se chce jí učit. Nyní nechme zaznít některé tóny a jmenujeme jí je s pobídkou, že si je musí dobře pamatovati a je dovést správně rozeznati.

Nevadí, neumíme-li sami na hudební nástroj hrát. Stačí, když probudíme touhu a lásku k věci, nadšení a talent, čímž pomůžeme k jeho rozvinu a učitel hudby již krásné dílo se zdarem dokončí.

Nadání k cizím řečem.

Snadné naučení se cizích řečí vyžaduje dobrou paměť a pozornost. Oběmu přiučí se žák *soustředěním*,

jak výše uvedeno, pomocí magnetického působení; můžeme pak mnohému velice prospěti.

Namluvíme uspané osobě, že měla sice až dosud dobré úmysly cizím řečem se přiučít, že však neměla dostatečnou paměť, čemuž se nyní odpomůže. Na to poučujeme osobu v té řeči, kterou se chce učit a nejsme-li jí sami mocni, tu jí vnutíme myšlenky, že vše velmi lehce chápe, což při častém opakování a zdůrazňování mívá stejně dobrého účinku.

Herecké nadání.

Také zde možno velice krásných výsledků dosíci, zejména má-li osoba částečné vlohy k svému povolání. V první řadě probudíme v ní velké nadšení a lásku pro věc, na to v uspaném stavu dáme jí nutné sugesce k odstranění bázně a pro smělé vystupování před veřejností.

Předvedme osobě v myšlenkách scény, kde před mnoha lidmi na veřejnost vystupuje. Rozkážeme jí pak, jak se má pohybovat a necht' činí některé pohyby; přečte napřed nějakou báseň, později necht' sehraje živě a nadšeně nějakou divadelní scénu. Tímto způsobem v ní vyvoláme uspané schopnosti, které mnohdy velmi brzy a v netušené míře se vyvinou.

Všecku bázeň a slabost lehce odstraníme, když namluvíme osobě, že hraje na některém velkém jevišti před vybranou společností a že vše nadmíru krásně se zdařilo.

Nadání ke zpěvu.

Vyzkoušejme osobu, je-li schopna vlivu a podaří-li se nám jí uspat, tu jí vsugerujeme, že má velkou zálibu ve zpěvu, a že dosáhne netušených výsledků. Učíme několik tahů s mírným dotekem přes krk a plíce, vnutíme jí myšlenku, že může výborně zpívat, ježto má krásný a zvonivý hlas. Na to necháme osobu některé skladby zpěvní zazpívat a má-li nějaké vlohy ke zpěvu, může i tyto v transu přednésti. Učíme více magnetických tahů přes hlavu dolů a pak jí dýcháním prohřejeme uši s rozkazem, že má velice bystrý sluch a dobře vníma hudbu, což je jí velmi prospěšné.

Též možno nám silně zmagnetovat čaj nebo pečenou cibuli s medem, s poučením, že tímto prostředkem hlas se vždy sesílí a pozdraví v ochabnutí.

Nadání k různým jiným povoláním.

Podle pokynů, které až dosud podány a v obou částech našeho trojcelku uvedeny byly, nebude nikomu těžké i pro různá jiná povolání a určení člověka vždy vhodného prostředku sugesce, hypnosy, magnetismu nebo pouhého duševního ovlivnění nalézt a k ovlivnění jiného člověka upotřebiti.

Základní pravidlo zde budiž: Napřed nadšení a lásku k věci vzbudit, potom soustředění a pevnou vůli s vytrvalostí pomocí sugesce a magnetismu sesílit, načež nutná cvičení, a tam kde to okolnosti

umožňují, vzít na pomoc znalce neb odborníka ve svém povolání, který svými schopnostmi a radou nemálo prospěti může.

Uvážíme-li, že vždy je to duše, která své skryté schopnosti ve všem umění a vědění navenek rozvinuje, bude nám snadno pochopitelné, že dobrý, duševně čistý a mravně pokročilý magnetisér, nebo hypnolog, bude moci i zde přímo zázraky tvořit, neboť svým vlivem a čistou aurou připne křídla mnohé jiné v tělo upoutané duši a tak velikou radost sobě i jiným způsobit může.

Zbavení tíže a vznes.

Uvedli jsme nesčetněkrát v našem trojdíle, že myšlenky jsou síly a že lze pomocí soustředění myšlenek velikých věcí dosíci.

Že síla vůle má i moc na přeměnu a zrušení jiných sil, o tom se přesvědčí každý, kdo poznané síly magnetické dovede tak řídit, aby tím vždy nové a netušené úkazy vyvolal.

Jeden z takých zvláštních úkazů je *vznes*, zbavení se tíže, čili *levitace*. Kdo z našich žáků o tuto věc se zajímá a přál by si v ní se vyškolit, může se přidržet daného pokynu.

Když v sobě již magnetickou sílu vyvinul a dovede ji podle své vůle soustředit, tu sedne si pohodlně ke stolu, položí si před sebe lehké pírkó, nebo kousek papíru, vztáhne nad něj ruce a počne hluboce dýchat (návod viz v I. díle pod: „Vyšší vývoj“). Vždy, když vtáhne dech do sebe, působí vši silou své vůle a myšlenky na přitážení předmětu k sobě a to po celý čas

co drží v sobě dech, pak zvolna vydechne a zase hluboce vdechne, vždy se silnou myšlenkou věc k sobě přitáhnouti a tak činí každý den čtvrt až půl hodiny po dobu jednoho měsíce.

Když dovedl zdostatek soustřediti myšlenkovou sílu, tu bude pozorovati, že předmět se počne pohybovati a vznes se podle jeho přání k jeho rukám. Pak-li nepozoruje výsledků, tu nechť opakuje cvičení po dobu čtvrt roku, kdy určitě, má-li dostatečnou průpravu, výsledků dochází. Kde není dostatečná průprava, tam nutno dobře v koncentraci se vycvičiti a po dobu jednoho roku v působení vytrvati.

Když počaly se lehké předměty na pokyn jeho vůle vznášeti, tu může postoupiti k pokusu s věcmi těžšími, až jednoho dne vezme citlivou osobu, dokonale ji zmagnetuje a když usnula, tu ji položí na pohovku nebo židli, tři nařídí jí, by s ním *stejněměrně dýchala* a chtěla se vznést.

Drže pak ruce nad jejím tělem vztažené, působí veškerou silou své vůle při každém vztažení a zadržení dechu, na povznes těla. Pomalu počne se tělo uprostřed zvedat a bude tvořiti oblouk, hlava a nohy zůstanou ještě pozadu, až když častými pokusy soustředilo se tolik síly, kolik jí třeba, pozvedne se tělo úplně.

Kdykoliv magnetisér by pozoroval, že toto opět klesá zpět, nechť je jen ponechá a napříště pokračuje zase dále.

Tam, kde je více zapracovaných osob, ovládajících sílu vůle a myšlenky, může se přikročiti ihned ku vznesu osob a minouti průpravná cvičení a to takto: Jsou-li přítomny čtyři osoby věci znalé, tu utvoří kol uspané osoby magnetický řetěz tak dlouho, až jejich

teplota těla je stejnoměrná. K uspané osobě postaví se s každé strany dva (s levé i pravé), dva ve výši podpaží, dva u kolenou a nařídí uspané osobě aby s nimi stejnoměrně hluboce dýchala. Při každém vdechnutí působí všichni společně jednou myšlenkou na její vznes, činnice současně, jako by ji chtěli pozvednouti.

Následky toho se v brzku dostavují a později není třeba ani maličkem se ji dotknouti, uspaná osoba vznese se na pouhý pokyn sama. Přesnou dobu zde nelze stanovit, neb je to závislé od síly vůle a působení součinných osob.

Probuzení ze zdánlivé smrti.

Jestliže jsme v pochybnosti, že mrtvého duch by úplně byl od svého těla odloučen a že by mohl býti stav, v kterém se nalézá, pouze stavem nejhlubšího stupně katalepsie (ztrnulosti), tu možno nám tímto způsobem zdánlivě mrtvého probuditi:

Více osob sesedne si kol mrtvého a položí své ruce na jeho tělo tak, aby vždy ruka pravá dotýkala se sousedovy levé, čímž učiněn magnetický řetěz, načež všichni společně působí veškerou silou své vůle v jednotném myšlení na probuzení spícího. Když po uplynutí doby 20ti minut, nejdéle půl hodiny, tělo jsme řádně prosytili, povstane ten, který jest u hlavy, zatleská rukami a dá přesný rozkaz: „*Probud se!*“ což několikrát opakuje. (Viz obrazec na str. 131.)

Na to pohne rukama spícího a foukne mu několikrát do obličeje. Zdánlivě mrtvý zpravidla po tomto

působení otevírá oči a přichází zvolna k plnému vědomí.

Nejnovější výzkumy v oboru magnetismu dokazují, že tam, kde jej bylo použito i při mrtvém těle,

Probuzení zdánlivě mrtvého.

podařilo se tímto způsobem zabrániti jeho rozkladu, o čemž píše Dr. Gaston Durville v „Annales des Sciences Psychiques“ následovně:

Mám ruku osoby, která zemřela otravou svítiply-nem (byl to jistý šofér). Ruka vážila 410 gramů. Po 3 týdny byla v chladivém přístroji, při čemž byla denně vždy tři čtvrtě hodiny Mr. Picotem, Madame Raynandovou a Dr. Durvillem magnetisována. Ruka vůčihledě vysychala. Za půl měsíce ztratila polovinu na své váze

a stala se z ní potom překrásná mumie s koží podobnou pergameni. Stopa hniloby se neukázala. Dnes ještě uschovaná tato ruka jest 5 měsíců stará a neporušená.

Dr. Durville učinil ještě jiný pokus a to s játry dvou morčat, jež byla stejně stará. Tato poznamenal. Jedna každého dne magnetoval, druhá nikoliv. Nemagnetovaná za tři týdny se rozložila a protivně zapáchala, kdežto druhá zvolna vysychala a bylo z nich cítit nepatrně kyselinu.

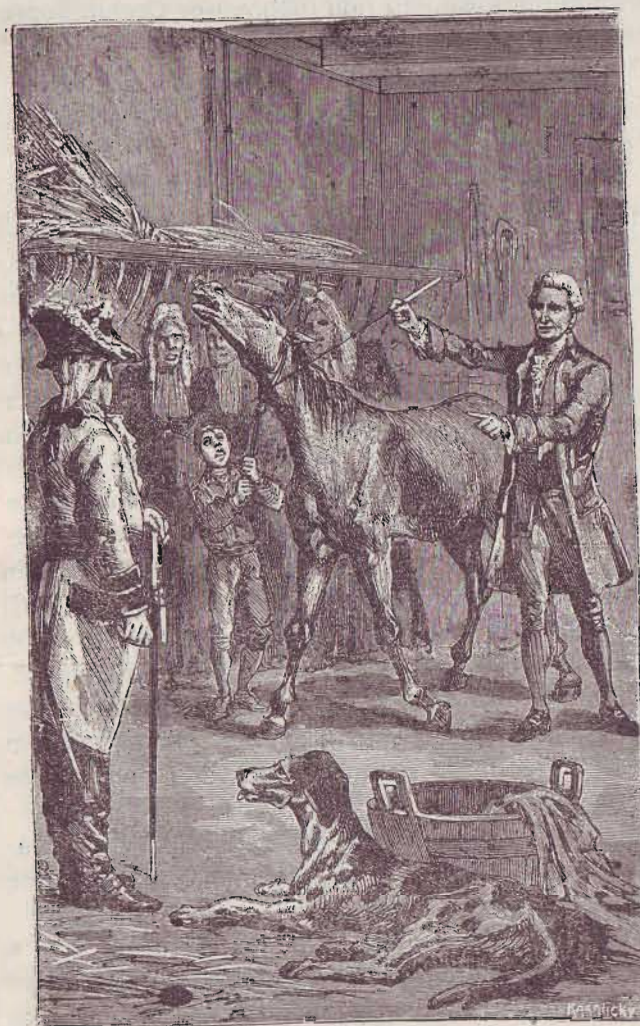
Snad je magnetismus onen podivuhodný prostředek k mumifikování mrtvol v dávnověku užívaný, po jehož receptu po tisíciletí se marně pátralo. Snad mění se za různých okolností v různé jiné síly — třeba *v samu životní sílu*. Nechme mluvit děje budoucna, nechť nám podají dokonalé klíče k této záhadě.

Léčení zvířat.

Je-li možno magnetismem léčit člověka, je přirozeno, že lze tímž blahodárným vlivem působit i na zvíře.

Ostatně z připojeného obrazce vidíme, že pokusy v tomto směru činěné nejsou ničím novým, poněvadž shledáváme se zde s podobným pokusem již před sto lety a sice ze dne 17. prosince 1784, kde kůň zvěrolékařské školy v Lyoně byl tímto způsobem ošetřován. Magnetování dělo se za přítomnosti prince Jindřicha Pruského, bratra Bedřicha Velkého a celé rady městské, která účastna byla tomuto

Magnetování koně.

zvláštnímu pokusu, jež řídil magnetisér Orelut, doprovázen jsa množstvím lékařů. —

(Kolik ubohých chudých lidí zemře bez pomoci a ošetření lékařského, snad proto jen, že se narodili chudými. Poznám. překl.)

Kůň byl magnetován bez doteku; projevoval charakteristické onemocnění a pohyby jeho staly se bezděčnými. Když hůlka magnetiséra byla namířena *k ohryzku v krku, tu kůň začal kašlat*. Z toho se soudilo, že kůň stížen ochrnutím tohoto ústrojí, a aby se o tom přesvědčili, byl kůň zabit, opatrně pitván *a nalezeno úplně zřetelně toto onemocnění*. Magnetismus zde zřetelně promluvil, označil nemoc i místo, ale lidé chtěli ohmatat a vidět, ne léčit, ale vraždit.

Je to právě charakteristický rys v lidské povaze. Do rukou člověka vložila Prozřetelnost všechny prostředky, jen aby člověk stal se na světě spokojeným a šťastným. Člověk zneužije jich a obrátí vždy ostří jejich proti sobě a to tak, že vždy a všady šíří raději záhubu a děs, místo radosti u blaha a tímto způsobem proměnil celou zemi v údolí slzí a bídy. Zvíře třese se před ním hrůzou, leká se a prchá před ním zdaleka a nemůže-li prchnout, tu vydáno na pospas jeho tyranii.

A přece v magnetismu leží celé veliké zřídlo blahobyty, štěstí a radostné síly nejen pro člověka, ale i pro zvíře.

Trpí-li zvíře, tu místo karabáče, surového lání a různého řezání a týrání moderních krvežíznivců, nechť sahá rozumný člověk vždy po prostředcích bylinných a přírodních, které veliká lékárna věčného života stále pro něho pohotově chová.

Magnetovaná voda, sůl, olej, obklady a oviny na chorá místa zevně, působí právě tak u zvířete jako u člověka. Magnetované nápoje a pokrmy uvnitř. Vlídné a milé jednání — toť jsou nejlepší léky — a naši čtenáři, kteří ví, že každé rozčilení je jed, každé zlé myšlení a surové lání je dýkou, vraženou do astrální části zvířete i člověka, budou snad po přečtení těchto řádků míti tolik citu a porozumění pro zvíře, jako chtějí míti a žádají pro sebe. Duše zvířete je jen mladším bratrem duše člověka; ona cítí, ona vnímá dobré i zlé právě tak, jako lidská duše a ptejte se jen hospodáře, který vlídné a rozumně se svými zvířaty zachází, zda-li mu tato nerozumí a musí-li s nimi zacházeti surově.

Dejte zvířeti potřebný čistý vzduch, nečiňte z něho doživotního trestance ve smrdutém chlévě, dejte mu nutný pokrm a nápoj, a ono nebude nikdy více nemocné. Neodpírejte mu prostředky, které pro něho příroda určila a když jste si jej již zotročili, nedávejte mu znáti svou brutalitu, svou nelidskost tak hrozně a krutě svým nevděkem. Každé zvíře dovede býti vděčno za poskytnutý lék i za vlídné oslovení a zacházení. Ono cítí dvojnásob křivdu a nemůže-li se vyjádřiti a brániti, tím více máme jednat s ním po lidsku. Léčme jej magnetismem právě tak, jako léčíme člověka, a ono se nám za to odmění.

Působení magnetismu v přírodě.

Že magnetismus je v celé přírodě, že vyznačuje se všech předmětů, že je to jedna část, nebo sprá-

něji řečeno jedna z vlastností věčné, neznámé a dosud neprozkoumané prasy, doufáme, že bylo více než dokázáno v této knize. Jak dalece však sahá jeho působnost do neživé přírody a co vše možno od něho očekávat, to ovšem nelze nám dosud ani z dohadu určit.

Že však pomocí této síly lze působiti i na živly, chci tuto pomocí nabytých zkušeností různých osob dokázati, a sice: byl to v prvé řadě magnetisér a spisovatel Ricard. Tento založil r. 1837 časopis pro magnetismus pod názvem „Le Révélateur“ a když zanikl, počal vydávat r. 1839 jiný pod názvem „Journal du Magnetisme Animal“ a kromě toho vydal o magnetismu několik knih. Jeho zřetel byl již tenkrát obrácen k tomu, zda možno pomocí lidského magnetismu působit též na přírodu a živly. Mimo jiné píše:

Jednoho jitra procházel jsem se mezi Peyrou a Montpellierem, když několik mračen zakalilo čistou oblohu a tichý déšť počal padati.

Pokusil jsem se, abych mračnům, která byla přímo nad mou hlavou, dal rychlejší pohyb tím směrem, kudy se ubírala, což se mi i podařilo a náhoda tomu chtěla, že přestalo *i pršet, na místě, kde jsem právě stál, ač kolem mě všady ještě pršelo.* (Viz obr. 137). Nebyla-li to náhoda podivná a nezaslouží-li bedlivého povšimnutí a častého opakování?

Podobný případ přerušení deště potvrzuje Eduard de Poeycousin v Toulonu.

Následující případ prožil jsem pak osobně, před desíti lety.

Vraceje se tehdy jednoho dne z cesty na kole od Hradce Králové k Ostroměři, přijel jsem na malé

Působení na mraky.

návší nad Ohnišťany, když tu vidím před sebou od západu valiti se temné mraky, z kterých se blýskalo a dosti silně hřmělo. Slezl jsem s kola, zavezl je stranou k blízkému lesíku, opřel je o kmen stromu a sám usedl jsem na pokraj příkopu do trávy. Vztáhl jsem obě ruce proti mračnům a vši silou své vůle a mocnou myšlenkou začal jsem působit, aby mraky se rozdělily na dvě strany. Bouřka se vůčihledě blížila, počalo i pomalu krápat, avšak k mému podivení oblaka se pozvolna rozstoupila na dvě části a přede mnou zůstala cesta volná. Na obou stranách přšelo, já pak asi po 20ti-minutovém působení sedl opět na kolo a šťastně jsem se dostal týž den domů, nezmknuv.

To mně podalo důkaz, že v myšlenkovém působení lidském je ohromná moc vůči přírodě, která jen čeká, až člověk odroste svému dětství, nastoupí pravé stanovisko vůči přírodě a svůj život zkrášlí tak, aby doplnil ji v mnohém vznešeném určení jejím.

Nyní jsem viděl, že tak zvané „zvonění na mraky,“ nebo jiné působení a střelení má také cosi významného, a to tím dříve, že může-li jedinec, jak výše uvedeno, svým myšlením vyvolat jisté zjevy přímo a vědomě, proč by nemohla celá obec, nepřímo svými myšlenkami vyvolat totéž, když tomu na sta a tisíce lidí současně věří, jak tomu je při pověře *zvoněním na mraky*? — Myšlenky jsou síly, magnetismus prostředek. Obé působí sice zvolna, ale nezrušitelně ve svých mezích a zákonech. Člověk, lidská vůle, rozum a duše je dynamický, sebevědomý stroj, jež tyto síly dynamizuje, řídí, vysílá a přijímá vždy podle potřeby své buď

svému dobru a v souladu s celkem, anebo k svému neštěstí, svou vlastní vinou, k utrpení a trýzni.

Magnetismus dosud nedomluvil své poslední slovo, však co promluvil až dosud, je tak veliké a krásné, že to naplňuje nepředpojatou duši údivem.

Až dosud poukázáno bylo na vznik, vývoj a různé úkazy, spojené s magnetismem.

Dali jsme žáku klíč k otevření tajemného pokladu, jež v něm skryt.

Poskytli jsme mu pomocné ruky, aby mohl býti nápomocen v různých případech jiným i sobě (při léčbě).

Nyní porovnejme stručně poměry léčby přítomné s magnetickým působením.

MAGNETISMUS LÉČIVÝ A ALLOPATHIE.

Hmotná léčba.

Léčivý způsob allopathie panoval již před dávnými časy při ošetřování nemocných, poněvadž hrubě myšlenými prostředky pracuje, jež člověku pochopitelnější jsou než perispriti, a které má medicína po ruce a všestranně v lékařství jich bezohledně užívá.

Těto nadvládě neodpovídají ony výsledky léčby, které sobě připisuje. Naopak allopathie koná co léčby se týče tak málo, že není divu, že člověčenstvo se od ní odvrací a přilne k jiné léčebné metodě. Tento úpadek se nedá ničím zadržeti. Ona má obyčejně nestěti, že svými zastaralými zvyky, pánovitostí a spuchřelými tradicemi upoutána jest, a nemohouc tyto zvyky a tradice sestrásti aniž by nelhala o své minulosti, nemůže naléztí koleji, jež by na jinou dráhu vedly.

Protož každý lékař, který se vymaní z těchto tradic a jde svou cestou, jest za odštěpence a poškozovatele považován a pronásledován, a to v takové míře, jak jen v oblasti církevní i politické možno.

V říši lékařského umění jsou výkony allopathie dávno novými způsoby léčebnými předstíženy a vzdor

novým a novým vynálezům nikomu nepomohou než svému vynálezci, kterému plynou z toho příjmy. Mnohdy s donucením musí býti použity, pak-li kandidát nechce se dopustiti chyby, co se týče provinění ve smyslu školní medicíny.

Allopathický profesor dr. Otto Seifert uveřejnil ve spise vydaném r. 1900 108 druhů vedlejších jedovatých prostředků, mezi nimi antifibrin, migrenin, antipyrin, cocain atd., všechny veskrze v chemických továrnách vyráběné a bez veškerého vyzkoušení používané.

V oblasti chronických nemocí allopathie si nevěděla rady a proto jest nucena sáhnouti k přírodnímu léčení.

Těž i elektrina vypovídá služby tak často, že se na ni není možno spolehnout. Mnoho škody se jí způsobí a to nerozumným používáním silného proudu, místo zcela slabého.

Vivisekce jest zcela zhoubná, tyranství před Bohem a člověkem, špinavá to skvrna na vědě. Tak opovržlivý prostředek týrání zvířat nemůže podle duševních zákonů míti dobrých následků a činí zástupce tyto bezcitnými k spolubližním a užitek pro člověčenstvo z toho není žádný. Tak stojí medicína dnes pozadu se svým bacilovým kultem, léčivým sérem atd., oproti druhým léčivým metodám.

Jedině hygiena si dobyla zásluhy.

Chirurgie jest skvěle vyvinuta, protože nedostatek dostatečných léků spoléhá se nejčastěji pouze na zdar chirurgického nože.

Smutné dost, že škola při tolika utrpeních nečinně čekati musí, až člověk zralý jest pro něž.

Čteme o bezpočetných skvělých operacích, ale málo jest jich, aby pacient neměl po nich následků.

Jest to nutné? Což není jiných prostředků? Je potřeba se jen na ně spoléhat?

Ó ano, ale „věda“ nechce o nich věděti, poněvadž nepocházejí ze školy; ony vyšly od bludařů medicíny. Přírodní léčba, homeopatie a jmenovitě magnetismus, spojené, anebo každé samo pro sebe, již byly by s to v nesčíslných případech vývin opuchliny nebo boláku zameziti. Též po operaci k zahojení a posílení pacienta by prospěly. Že ostatně magnetismus zrovna jako homeopatie a přírodní léčba v mnohých případech, na př. při těžkých zraněních, zlomeninách, otravách atd. jest nezbytná, samozřejmě jest přípustné, není ale shora uvedenému posouzení na ujmu. Úsudek shora uvedený bude mnohým tvrdý.

S úsudkem souhlasí mnohé vysoké autority allopathického aparátu, jež zde některé uvedu:

Prof. dr. Bock v Lipsku: Co stává různé léčivé umění šarlatánství, hokuspokusu, jsou nemocní lidé uzdraveni, ano ještě i nyní dobou.

Při jedné a téže nemoci užito různých prostředků těmito učenici. Jeden a tentýž lék pomůže při různých a různých nemocech. Autority lékařské ošetřují jednu a tutéž nemoc zcela jiným způsobem a v různé době. Šarlatáni, staré báby atd. mají při ošetřování těchto nemocí šťastných výsledků jako nejučenější, tajní, ochránní, dvorní a fakultní radové.

Velmi mnoho nemocných se bez veškerých léků a lékařů samo uzdraví. Zde připojuji: „a i oni samotní.“

Prof. dr. Wunderlich: My jsme s naší terapií přišli tak daleko, že za každou dobrou radu musíme

býti vděční, at pochází od staré báby, pasáka, nebo kováře, nebo dokonce homeopata.

Prof. dr. Magendie v Paříži pravil v jedné ze svých přednášek k studentům: Pánové! Medicina jest velkým podvodem. Vím, že nazývá se vědou, ve skutečnosti však nemá s vědou nic společného. — Lékaři jsou buď empirikové nebo mastičkáři. Vy jste mně prokázali čest, že jste se mých přednášek zúčastnili. Musím vám však upřímně říci, že sám medicíně nerozumím a neznám nikoho, jenž by o ní čeho věděl a opakuji jen, že to, co se o ní ví, není podobno vědě medicínské.

Dr. Boerhave, prof. medicíny v Leyden, praví o ceně lékařské: „Když ono dobro praví synové Aeskulapovi tomuto světu věnovali a s oním zlem porovnali, jež nezměrné množství doktorů mezi lidstvem natropilo, pomyslíme si bez rozpaků, že kdyby doktorů na světě nebylo, bylo by to lepší a prospěšnější.“

To by pro myslící lidi postačilo.

V pocitu své bezmocnosti vrhají se lékaři na každý nově chemický lék, aby po krátkém čase těžkého zklamání opět nově vynalezené léky se stejným nezdarem zkoušeli.

Tak to jde dále. Výrobci těchto obcházejících prostředků, jež samé jedy obsahují, bohatnou, nemocní jsou vykořisťováni a zůstávají nevyhojeni nebo jen dočasně vyhojeni.

Hůmbuk lékařského umění bují čím dál tím víc a lidé studují stále na lékaře.

Policie a soudy jsou proti lidem léčícím jiným způsobem popuzovány a tak není allopathické škole pomoci.

Skutečnost jim nerozumí, ač mluví jasně. Ani kři-

klavou reklamou „vědy“ nemohou býti přehlušeni. Postavení allopathických lékařů by bylo horší, kdyby tak zvané lepší obecní lékařství z duševní lenosti a ze zvyku na pánech od medicíny nelpělo; tímto způsobem ortodoxní víry v medicínu dobro pro sebe konali, jako důkaz vysokého vzdělání.

Od nevzdělané chudé třídy není možno jiného očekávat. Bohužel, že tímto stálým lpěním na medicíně a naparování vyvozované vědy hubbuckem jest posilována, třeba ve svých laboratořích a klinikách nejjemnější pokusy, exaktní výzkumy a šetření konali léčícími učiteli, v nemocnicích pomahači a utěšovatelé, kterých je málo, kde právě toto vlastně má býti jejich povoláním. Jak mnoho ztratila škola na dohledu nemocných lidí ukazuje dnešní lichvářské specialisování, jehož otevřeně přibývá.

Lidské tělo takto podobá se stroji, složenému z různých částí, jež k sobě odděleně vztah mají, neboť skutečně každý bol aneb utrpení, ať zevní nebo vnitřní, koření v celém těle. Tak může jen vyléčení úplně nastati, jinak vůbec ne, neboť plevel nezničíme, odřezáme-li zeleň, když kořeny ponecháme v zemi.

Slepota a vzdorovitost, s jakou velké množství cechovního lékařského světa proti všem zuří svou pánovitostí, bylo by skorem psychickou hádankou, kdyby z vlastních řad nepřišlo vysvětlení, že se tak mnoho o pevné přesvědčení své dovednosti a umění v léčení nejedná, jako o vlastní hmotnou, nebo materiální existenci. Examenty a promocii postavili se na vlastní nohy; zkoušejí věci, a s katedry *ztracují* co světem tvořeno není. Vydají provolání, že obyvatelstvo se musí k jejich názorům a provoláním připojiti a nesmí jinak spaseno býti než jejich pomocí,

kdyby tak často, čas od času, mezi blažené posíláno nebylo. Vyhrazenost tato a vysokomyslnost jest kletbou školní medicíny, která brání ji býti tím, čím by býti měla, totiž vědou. Kdyby medicína bez úsudku zkoušela původ nemoci, nemocnému by uzdravení přinesla, a tak pšenici od plev odstředila a nejlepší podržela. Kdyby takto jednala, pak by byla jáma zákázonosnému speciáliství a tajnému švindlu vykopána.

Školní medicína v nynějším jejím složení, neomylném tmářství, despotismem a egoismem hrozí býti nebezpečnou svobodě občanstva, jež medicínální zákony sama si stanoví a přímo jest strážcem těchto. Bezohledně přihlíží k nim a každý vznět a osamostatnění v zákonech těchto potlačiti hledí.

Toto zákázonosné postavení, vůči svobodě, školní medicínou a jejich vůdců stává se čím dále tím větším nebezpečím pod maskou vědy.

Zvláště proti léčivému magnetismu jest větší díl školní medicíny zaujat nesmířitelnou záští.

Pomysleme si: Lékař po celé desetiletí studuje a láme si hlavu samými municiosními vědomostmi, jmenovitě diagnóze rozuměti a pak u lůžka nemocného nalezne, že jeho věda jej zde ponechává na pospas v nouzi o radu a pomoc, kdežto zručný magnetisér nepotřebuje ničeho, nebo velmi málo, a působí daleko vydatněji, stává se bojovníkem o denní chlebiček a proto ve velkých městech jest lékařům nepohodlným.

Jest to sice nepříjemné, ale lékaři je dáno na libovůli zda chce lehčí a vydatnější metodu si přivlastniti.

Pak stojí daleko nad laikem-magnetisérem a nepotřebuje se jej obávat. Nemocnému zůstává stejné, jakou methodou je uzdraven.

Jest naprosto zavržitelné, že onen studovaný umělec lékařský buď nic neumí, nebo nechce, a svou metodu nemocnému vnucuje, žádaje, aby tímto způsobem dal se léčit. Dobrý lékař má všechny zaručené metody ovládati a podle dobrozdání těchto použití.

Až dosud slouží vedle allopathie přírodní léčba homeopathie; nyní přidruží se k tomu magnetismus se stejným nárokem.

Magnetismus jest pro medicinu do budoucna největším nebezpečím, nechť se nenechá ošáliti! Buď-li medicína proti němu i nadále tvrdošíjně státi, pak dojde v člověčenstvu tím většího rozšíření a sevšeobecnění, což by nebylo pro lékaře příjemné postavení.

Také tento spis má za účel aby si razil cestu ve středním stavu inteligentních lidí nejširších vrstev, neb nezbyvá ničeho jiného ve světě lékařských protiv.

Bylo by přání hodno, kdyby lékařská věda se předmětu toho ujala a důkladněji jej prozkoumala, než jak jest laiku možno, a aby potom přítěž mnohých jiných odvětví dnešní školní medicíny jako neschopnou v praxi zavrhl. Člověčenstvo by tím věru ničeho neztratilo. Vivisekci by tento zasloužený osud nejdříve stihl. Tak daleko, pokud lékař by osobně sám nemohl svou vlastní osobou tohoto používat, byli by laikové-magnetiséři jako pomocníci používáni. To by hlavně bylo v nemocnicích a ústavech zapotřebí, pokud ošetřující personál individuálně k tomu schopným jest.

Jakou velkou pomůckou, jak pro lékaře, tak pro pacienta, by to bylo! Jak mnohé bolesti by tím mohly býti buď zmírněny aneb i odstraněny, a jak by doba léčení a upoutání na lůžko tím zkrácena byla!

Jak by se výdaje a ošetřování tím zmírnily, jež dnešního dne, čím dál, tím více stoupají. Lékaři by se neměli čeho obávat, že by tímto byli mnozí zbyteční a bez chleba, jelikož bylo by zrovna tak lékařů třeba jako nyní, neboť nemuseli by se omezit na psaní receptů a prohlížení. Přiložili by ruce k dílu, to jest: použili by více času a péče pro nemocného.

Jich odměna přiměřeně lepší byla by již tím, že doba a činnost zkrácena by byla po dobu nemoci, neboť i přírodní lékaři musí velmi často sami ruce k dílu přiložiti.

Nesporně by člověčenstvo raději účty lékařů takto vyrovnávalo, než vysoké účty, kde výsledek selhává.

Ostatně jest již nyní viděti, že nejen v městech, ale i v malých místech nemocnice se plní a nedostačují a jen lehké případy se doma v rodině ošetřují. Rozmnožení nemocnic by vůbec ani v tomto případě na závalu nebylo.

Výdaje tímto byly by jak náleží dobře použity.

Prozatím je to otázka budoucnosti.

Nejnovější metoda, která se proti magnetismu staví, je tato: lékaři tvrdí, že síla, která je člověku vlastní, pak-li skutečně jakou má, vždy nedostatečnou jest, aby zjevného účinku docíleno bylo. Jest na bíledni, že materialistický lékař, který vůbec za tím účelem jde, aby odsoudil magnetismus při použití jeho při zkoušce na objektu, pořídí tolik, jako nic. Předem musí tito pánové vědět, zdali jaký a jak silný magnetismus kdo chová a když se to dozví, pak jest jejich úkolem, aby tento sami u sebe vyvínovali. Potom jej mohou, a to v lehčích případech, použiti. Mení a ne-

může také dobrý výsledek být, když předem není všeho řádně použito.

K tomu ještě sluší podotknouti, že jest již velikou závadou, jestliže jdou s přáním nedocílití výsledku.

Na stejném stupni rozumu jest tvrzení protivníků, že působnost magnetismu pozůstává pouze v domněnce nemocného, a že by i bez něho uzdraven byl.

Též proti homeopathii jest toto používáno.

Obě metody působí blahodárně jak na malé děti, bezvědomé, nebo posedlé, tak i na zvířata, která víry jakékoli pozbývají. Zrovna a tím spíše se může toto říci o allopathii, že zakládá se na víře nemocného, a že bez těchto prostředků by nemocný uzdraven byl.

U všech těchto method skutečně velkou roli hraje víra nemocného v uzdravení, a je skutečně dobře, když nemocný chová víru v uzdravení. Když víra skutečně jest při ošetřování velkým činitelem pomocným, pak jest spozdilostí od lékařů tuto tupiti a ji seměšňovati, místo aby ji posilovali, když sami bez víry nemocného v uzdravení nic nesvedou.

Používání magnetometru.

Objevil jsem předmět, na kterém možno pozorovati i velmi slabý stav magnetismu. Tento zhotoví se takto: vezmeme ocelový drát as 20—30 cm dlouhý, 1—2 mm silný, (nejlépe drát k pletení) zmagnetujeme jej prutovým magnetem 10—12 tahy a to od prostředka ke konci, a zakončíme vždy velkým obloukem. Druhým koncem druhou polovinu rovněž tak zmagnetujeme, čímž obdržíme velmi účinnou magnetickou jehlu pro uvedený účel.

Tuto jehlu pak pověsíme do místnosti průvanu

prosté na hedvábnou nebo bavlněnou nit asi 1'30 až 1'50 m dlouhou. Kovy, jmenovitě železo, nesmí býti na blízku.

Nejpohodlněji zařídíme věc takto: vezmeme pásek 2 cm široký a 8—10 cm dlouhý, oba konce sešijeme a na švu upevníme kličku učiněnou ze slabého drátu a zavěsíme tento pásek ke stropu na hřeb nebo lampu a magnetickou jehlu prostrčíme skrze tuto pásku.

Tuto tyčinku, jež magnetometr nazvati možno, třeba nebyl úplně dokonalý, jest tak citlivý, že nesmíme se k němu přiblížiti abychom nezpůsobili rušivý otřes vzduchu, jelikož celé tělo lidské představuje magnet, jenž působí odchylně, kdežto my chceme vlastně zkoušeti výron magnetismu z rukou. I dech působí rušivě.

Ještě doporučitelnější jest v každém ohledu u popsaného magnetometru pověsíme-li na pól, který jest nejprístupnější péro slepičí nebo holubí, nejvýše 15 cm dlouhé, na konci přistřižnuté.

Toto jeví působnost a citlivost jehly přímo obdivuhodnou a to tím, že péro samo sebou chová magnetismus pocházející z ptáka a jehlu tím silí, aniž by zjevně váha zvětšena byla.

Tato okolnost, že péra magnetická jsou, přivádí nás k dalším myšlenkám, ke zkoušce, zdali by dvě péra samotná nenahradila ocelovou jehlu a zdali reagují na blížící se cizí magnetismus.

Vidíme, že ano. Sestříhneme-li dvě péra, strčíme-li je do sebe a zavěsíme na nějakou pásku ke stropu, obdržíme rovněž dobrý magnetometr, jenž předčí onen ocelový, ačkoliv jeho pohyby nejsou tak určité.

Přiblížíme-li tomuto opeřenému magnetometru špičky našich prstů pravé ruky, shledáme, že „positiv“ se přitahuje a negativ se oddaluje; totéž platí i u levé ruky.

U dvou prutových magnētů jeví se dojem tak, jakoby polarita magnetu byla opačná, což vlastně nestává; totéž jeví se i u Roschelova aparátu, jenž slouží k atmosferickému shromaždění ódu; vůbec i u elektřiny se setkáváme s negativem. Ať jest to jak chce, jest jisto, že zpočátku tvoří, čili opisuje při doteku rukou tento magnetometr stejný úhel. Součet na levo a pravo učiněných odchylek udá nám míru síly magnetismu vyzařujícího ze špiček prstů. Velikost úhlu dá se pouhým okem, lépe ale rozdělenou plochou, podle stupňů přesně změřiti.

Nebude nám zbytečné poznamenati, že Roschelova tabule paprsková na holou magnetickou jehlu působí jen slabě, na péra ptačí silněji, na dvojitá péra ale nejsilněji, přec ale ne tak jako špičky prstů.

Uvedený předmět stačí úplně ke zkoušení magnetismu a to pro všechna pozorování.

Nejprve jest možno u všech látek a hmot zkoušeti jich stav magnetismu a tu ukáže se nám, že všechny látky i hmoty více nebo méně magnetické jsou. Neméně jest pozorovati, že předměty, které často jednou a touže osobou do ruky brány neb potřebovány byly, jsou prosyceny životním magnetismem. Nejzjevněji lze toho pozorovati u vlněného prádla neb obleků, ve kterých životní magnetismus svým nositelem přímo nakupen; oproti tomu bavlněné nebo plátěné, pak-li vůbec jakého chovají, působí slabě nebo na krátko. Zde máme, nebo vlastně obdržíme tímto důkladné vysvětlení o theorii šacení se od prof. dr. Jägra v Stuttgartě.

Čerstvě vyprané vlněné prádlo zanechává po sobě magnetismus svého nositele ve vodě, ve které vypráno bylo, samo ale též jeví jeho vlastnosti.

Čerstvě pletené, nebo bavlněné prádlo nejeví nejmenší známky magnetismu. Vůbec toto vše zasluhuje náležitěho prozkoumání, jež ponecháme některé povolanejší síle. Méně důležité jest jak posouzení magnetismu v látkách neoživených, tak i magnetismus v lidském těle.

Tímto přístrojem možno dokázati, že všichni lidé, třeba v rozličných stupních, magnetismus chovají. Výron magnetismu jeví se buď slabě nebo silně, a to podle konstituce každého jednotlivce a podle jeho chování.

Magnetismus slabě působí po každém jídle, hlavně po kouření, požití alkoholických nápojů, mytí, tělesné, duševní únavě, nebo námaze, rozčilení, při studených rukou atd. Nejvíce a nejsilněji působí při úplném duševním klidu a nejméně 2 hodiny po jídle.

V předešlé stati podrobně popsán jednoduchý přístroj magnetometr, který měl by každý magnetisér používatí nejen ke kontrole své magnetické síly, ale též podati jím důkazů nemocným, že skutečně má v sobě magnetismus a že předměty jím magnetované skutečně mu patří. Dále jest záhodno, aby magnetisér přístrojkem tímto vyzkoušel zdali nemocný magnetismu chová mnoho nebo málo, zda-li zapotřebí jest tento odejmouti nebo přenést, t. j. negativní nebo pozitivní, aby v ošetřování nenastaly nějaké chyby.

Nejlépe osvědčený přístrojek jest ze dvou brků do sebe zastrčených, na který každý malý vánek působí.

V případě, kdyby magnetometr byl uveden vánkem v pohyb, přivedme jej rukami v klid a postavme

směrem magnetické střelky. Severní pól možno jednou pro vždy poznamenati a to nějakou barvou neb inkoustem.

I nejnepatrnější známka magnetismu jest znatelná na pravém magnetometru. Do bouřlivého pohybu uvede jej silný magnetismus působí-li naň. Pro přesné pozorování jest jehlový přístrojek lepší.

K pérovému magnetometru buďtež, pokud možno péra ze živých ptáků použita, (ne ze zabitých) a každé tři měsíce vyměněna, jelikož magnetismus jich mizí.

Máme-li zmagnetovaný drát k pletení, který ale z nejlepší ocele musí být, dobře elastický, aby se nedal trvale ohnout, upevníme naň, totiž na póly: na severní čili negativní, péro z levého křídla ptáka, na jižní, čili pozitivní, péro z pravého křídla.

Péro z pravého křídla poznáme, vezmeme-li jej správně do pravé ruky. Úzká strana zůstane vždy nahore. Opačně jest to s pérem levého křídla v levé ruce.

Takto prodloužená jehla jeví větší působnost, bez ohledu na její vlastní magnetismus, přiblížíme-li konečky prstů k této, jejíž pól na špičce péra se nachází. K nasazení pér na jehlu hodi se nejlépe krátká a široká péra. Na každý pól nastrčíme jedno péro stejnojmenného pólu.

Pro jistotu a pohodlí každého nejlépe jest si více takových přístrojů pořídit, ježto jsou velice jednoduché; jdeme od jednoho ke druhému a nepotřebujeme čekat, až se tento uklidní.

Tento magnetometr necht nám slouží nejen ke zkoušce naší síly, nýbrž i k povlovnému sebezpečení.

Tim veškeré zkoušky o přesvědčení obtížným způsobem odpadají.

Na tomto našem magnetometru vidíme na první pohled, mnoho-li a zda-li jaký magnetismus chováme a můžeme takto nejlépeji magnetickou sílu vyvíjeti. Zpočátku bude to obtížné, nebo se u nás bude jevit únava a zmalátnělost, též ospalost (jen u žáků) když před spaním budeme činiti pokusy, to ale samo sebou pomine, hlavně, když pokus občas opakujeme.

Touto zkouškou poznáme v kterém čase, mnoho-li a v kterém čase magnetismu máme (v kterých denních hodinách); z toho můžeme souditi, kdy a v kterém čase jsme disponováni k magnetování.

Všeobecně jest známo, že po obědě, při kouření, požívání alkoholu a též únavě jest magnetismus nejslabší. Po každém jídle jest záhodno nejméně dvě hodiny vyčkati než počneme magnetovati. Vůbec je nutno navykнути si vždy našeho magnetometru se optati a jen zmužile bez obavy, bychom silou neplývali.

Těž si každý magnetisér má navykнути před magnetováním, jakož i v přestávkách, ruce míti sevřené, jelikož otevřenými rukami nám zbytečně síla uniká.

Kovy před magnetováním nesmí býti ohmatávány, poněvadž brání předmětů do rukou značí pro magnetiséra ztrátu síly, jež se nesmí podceňovati, třeba v obyčejném životě nám neškodila.

Zde uvedu několik pokusů, jež možno magnetometrem učiniti:

1. Přiblížíme koneček prstu k opeřenému pólu. Tento bude buď přitahován aneb odrážen podle toho, jak buď stejnojmenné póly anebo různojmenné se setkají.

Čím silnější výron z prstů, tím větší odrazový úhel jež jehla ukazuje. Jak jsem již dříve poznamenal, nejdříve se odchýlí protivná strana. Když ale ihned výron z rukou tak silný jest, že nerostný magnetismus překonáme, což jest jen na krátkou dobu, jehla opět následuje přitažlivostí nerostného magnetismu a postaví se normálně na svůj bod. Opakujeme-li toto shledáme, že náš magnetismus při druhém pokuse slabším jest a tím rychleji se vyčerpá. Proto jest doporučitelno mezi tímto učiniti přestávku. Sevřeme-li prsty u rukou dohromady a palce vztyčíme oba k sobě, shledáme velmi silný výron magnetismu; totéž i u ukazováčků, jež, když je přiblížíme k jehlám, máme co činiti se zákonem zatížení, nebo jej musíme přemoci.

2. Natažené ruce, prsty těsně u sebe, vykazují slabší proud magnetismu, přece ale dosti silný.

3. Dlaň ukazuje ještě slabší proud proti postavení prstů ruky; vršek rukou ukazuje ještě slaší proud, z čehož vyplývá, že nemá protiproudu, jak až dosud domníváno bylo.

4. Sevřeme-li prsty u ruky všechny dohromady, až na jeden, a přiblížíme-li jej k jehle, shledáme, že proud, nebo-li výron jest tak silný jako ze všech druhých prstů, když jsou nataženy, kdežto druhé prsty vykazují jen nepatrný rozdíl.

U všech těchto pokusů nesmíme blíže k jehle přijíti než 50 cm, nebo hlava a krk jsou též silně magnetické a pozorování by tím bylo rušeno.

5. Též pohledem jehlu odchýlíme, když upřeným zrakem, provázeným pevnou vůlí na pérový přístrojek působíme. Shledáme odchylku někdy až i 1 cm.

Přiblížíme-li se blíže k jehle, působí hlava, zrak

i krk na přístroj, proto jest záhodno nejméně na 50 cm vzdálenosti pokusy konati.

Cvičením možno oči učinit velmi silně magnetickými. K tomuto bodu přikročí však pouze velmi pokročilí magnetiséři.

6. Celá hlava, jakož i vlasy, jsou v pravo pozitivní; totéž i u nohou; předek nohy, hlavně velký prst, jsou silně magnetické. Staří králové francouzští léčili dotekem svých nohou škrofulosu.

7. Ostatní části těla jsou více nebo méně magnetické, podle toho, mnoho-li nervových konců chovají. Orgány od 1.—7. bodu jsou velmi bohaty na nervy a proto též silně magnetické.

8. Ploché sklo, od 1·5 cm síly, mezi prsty držené u magnetické jehly propouští životní magnetismus, a samo zůstane po měsíce magnetické; zrovna tak jest tomu s kartonem a knihami až 3 cm silnými. Magnetismus se dá zrcadlem reflektovati, skrze sklo nebo dřevěné čočky lámati, čili koncentrovati a roztřídit.

9. Papír potíráním rukou stává se magnetickým a podrží tento, když není upotřeben 5—6 měsíců, což magnetickou jehlou se dá potvrditi.

Slepičí, holubí, jakož i peří jiné drůbeže jest silně magnetické a odchyluje jehlu na větší vzdálenost, proto se nehodí peřiny pro rozrušené a choré zimní.

Cukr v kostkách, mletý, nebo pilulky nechají se lehko zmagnetovati, a mohou se potom ve vodě rozpustit; působí suché i rozpuštěné na magnetickou jehlu silně. Důkaz: na $\frac{1}{4}$ l vody rozpustíme cukru na špičku nože, nebo 5—6 pilulek, namočíme ústřížek papíru a přiblížíme to k jehle. Zkoušku můžeme provést též s rozpuštěným cukrem ve sklenici, což

není spolehlivé, poněvadž sklenice může býti magnetická. Též i ústřížku papíru lze jen jednou užiti poněvadž dlouhý čas zůstává magnetický. Každá nekovová nádržka, ve které magnetované předměty se uschovávají, přijímá od těchto magnetismus na sebe. Proto k pítí magnetované vody má se vždy též sklenice užívati.

Jestliže se žáku tyto uvedené pokusy nezdaří, nechť pomyslí sobě, že k tomu zapotřebí jest již vyššího stupně vývoje léčivého magnetismu, kterého cvikem nabýti musí, pak-li podklad jaký k tomu chová, což na magnetometru znatelně jest již zpočátku.

Při činěných pokusech za příčinou porovnání, použitý prut ocelový, 65 cm dlouhý, jeví slabší působnost na pérový magnetometr nežli špičky prstů, kdežto na pouhou jehlu samotnou daleko silnější. Z toho lze souditi, že o životním magnetismu člověka ódická součástka onu vlastně magnetickou součástku převažuje, že není potřebí, aby obě společně spolu se vyskytovaly, když hned poslednější pravidlo tvoří. Připomenouti dlužno, by neopoměl nikdo použitá péra každé tři měsíce měniti, nebo péra z ptáka vzatá za tu dobu mnoho ztratí na svém magnetismu; a péro z levého křídla nastrčit na negativ a z pravého na pozitiv. Všechny tyto pokusy daří se nejlépe při suchém vzduchu a teplých rukou, v teplém pokoji, nežli při velkém teple nebo parném vzduchu.

Uzávěr.

V celém našem trojcelku podali jsme milému čtenáři tolik bohatého materiálu a tak přesně zpra-

vaného do rukou, že nezbývá nám než blahopřáti mu k blahodárnému a krásnému úspěchu, kterého výchovou sama sebe, a prospěním jiným, takto dosici může.

Varovali jsme jej tam, kde toho třeba. Ukázali na scestí, kde může zbloudit; pobídli a posílili v dobrou.

Nyní zbývá mu jenom rozum, srdce a ruku připojit k činu, a radostnější utěšená budoucnost rozvine se sama sebou před ním.

Jest v zájmu každého jedince, aby dospěl k onomu lepšímu a trvalému žití. Nám není více možno než označiti cestu, krerou lze dospěti k těmto vysokým metám a za daných poměrů jest mu tímto co nejlépe umožněno.

Jak dalece jsme danému úkolu dostáli, pozná každý, kdo opravdově věnuje se práci námi rozvržené.

Kdo toužíš doopravdy po ní — neotálej! Budeme se radovati s Tebou!

Mír buď v duši Tvé!

OBSAH:

	Str.
Úvod	3
Vstup	5
Historie magnetismu	
Z prvních dob magnetismu	7
Gassner a jeho léčení	19
Léčení Puisegurovo	22
Magnetické vyzařování	36
Magnetismus a psychická síla	58
Praktika magnetismu	63
Kdo může magnetovat?	64
Kdo může být magnetován?	66
Jak vypadá pravý magnetisér?	67
Jakých pomůcek používá magnetisér?	68
Přímé magnetování	72
Různé stupně magnetického spánku	76
Jasnovidnost	78
Čeho je při magnetování nejvíce dbáti?	79
Magnetická léčba	
Jak se zdarem léčiti?	81
Jakých prostředků používá se k léčbě?	82
Jak poznáme stav choroby?	83
Magnetický řetěz	86
Podrobné léčení	
Bolení hlavy	88
Nervosní bolení hlavy	88
Zápal mozkových blan	89
Nával krve do hlavy	90

	Str.
Léčení uší	92
Léčba očí	93
Slabost oční	94
Léčba zubů	96
Léčení krční	96
Krční zánět	97
Léčení hlasu	98
Léčení prsní	99
Zápal plic	99
Silný kašel	100
Léčba srdce	100
Srdeční zánět	100
Horečka	101
Žaludeční choroby	101
Léčení střev	103
Zápal střev	104
Průjem	106
Zácpa	106
Choroba měchýře	106
Léčení sleziny	107
Léčení ledvin	108
Choroby matky	108
Měsíčné (perioda)	108
Při úplné ztrátě měsíčků (periodě)	108
Při přílišném měsíčním (periodě)	109
Porody	109
Vrhnutí	110
Velké bolesti matky	111
Krvácení	111
Chudokrevnost	112
Blednička	112

	Str.
Žloutenka	113
Vodnatelnost	113
Kožní nemoce	113
Rheumatické choroby	114
Ztupělost údů	115
Nervové choroby	116
Rheumatismus	117
Záducha	117
Padoucnice	118
Noční můra	119
Svatého Víta tanec	119
Trudnomyslnost	119
Náměsíčnictví	120
Halucinace	120
Šilenství	120
Vývoj duševních schopností	122
Odvaha a zmužilost	123
Nadání k hudbě	125
Nadání k cizím řečem	125
Herecké nadání	126
Nadání ke zpěvu	127
Nadání k různým jiným povoláním	127
Zbavení tíže a vznes	128
Probuzení ze zdánlivé smrti	130
Léčení zvířat	132
Působení magnetismu v přírodě	135
Magnetismus léčivý a alopattie	140
Používání magnetometru	148
Uzávěr	156

